

Eina Centre Universitari
de Disseny
i Art de Barcelona
Grau de Disseny
Màsters
Postgraus
Doctorat

*Benvingudes
a Eina*

einaidea

Eina Obra

Grau de
Disseny

A Eina adquiriràs una de les competències imprescindibles en el segle XXI: la capacitat d'identificar i resoldre problemes creativament, en qualsevol context, a través de la pràctica del disseny i l'art, i la disposició de plantejar noves preguntes per generar altres solucions capaces de dissenyar futurs.

La nostra metodologia fomenta el pensament analític i reflexiu, l'aprenentatge actiu, el compromís i la iniciativa permanent, qualitats crítiques en un context canviant i competitiu en què és fonamental la convergència entre humanisme, emprenedoria i tecnologia.

Aquesta formació enriquidora, experimental, oberta a diferents àmbits de coneixement i de perspectives es du a terme en un entorn d'aprenentatge proper, cooperatiu, inconformista, participatiu, dinàmic i innovador.

Amb una orientació personalitzada i treballant en grups reduïts, desenvoluparàs les teves habilitats i aptituds de forma global en convivència amb un teixit d'empreses i institucions i amb un ecosistema educatiu format per professionals de diferents disciplines.

Títol oficial ofert per
la **Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)**

01	Àrees de coneixement:	Disseny gràfic Disseny d'espais Disseny de producte Creació visual Cultura del disseny
02	Durada:	4 anys acadèmics
03	Calendari:	2 semestres. De setembre a juny
04	Horari:	flexible de 8.30 h a 20 h (franges horàries entre matí, migdia i tarda)*
05	Crèdits:	240 ECTS
06	Beques de nou accés:	sí
07	Pràctiques:	a partir del 3er curs
08	Intercanvis internacionals:	sí
09	Borsa de treball:	sí
10	Vies d'accés:	preinscripció universitària + altres vies
11	Nombre de places ofertes:	150

* La disponibilitat dels torns de tarda pot ser
variable segons el curs i el nombre d'estudiants matriculats.

01 Pla d'estudis a la teva mida amb especialitats singulares
 02 Ensenyament personalitzat i col·laboratiu
 03 Professorat que t'ajuda a evolucionar
 04 Esperit emprendedor
 05 Beques que promouen el teu talent
 06 Creixement professional: pràctiques i borsa de treball
 07 Intercanvis internacionals
 08 Campus únic a Barcelona
 09 Instal·lacions al teu servei
 10 Comunitat inquieta amb voluntat transformadora

- 01 *Pla d'estudis a la teva mida amb especialitats singulares*
 Toferim cinc itineraris de disseny: disseny gràfic, disseny d'espais, disseny de producte, creació visual i cultura del disseny (els dos darrers són exclusius d'Eina). Després d'una primera aproximació global, serà a partir del segon curs que podràs especialitzar-te en alguna d'aquestes línies d'aprenentatge i seguir l'ampli ventall d'assignatures que configuren cada itinerari.
- 02 *Ensenyament personalitzat i col·laboratiu*
 Podràs combinar les diferents especialitats i treballar un perfil personal propi i comptaràs amb l'assessorament dels tutors i de tot equip docent, que t'acompanyen, t'aconsellen i t'orienten. Les classes estan formades per grups reduïts, fet que permet un seguiment personalitzat i, a més a més, disposem d'un pla d'acció tutorial transversal a tots els estudis.
- 03 *Professorat que t'ajuda a evolucionar*
 A Eina rebràs un ensenyament plural i enriquidor. El professorat i els col·laboradors que formen part de la nostra comunitat són professionals de prestigi i en actiu, especialitzats en diferents àmbits. A més, els projectes que fem amb institucions i empreses t'ofereixen entorns únics de treball.
- 04 *Esperit emprendedor*
 Els estudiants col·laboreu en projectes comuns, compartiu assignatures i coopereu en diferents activitats i teixiu una xarxa de relacions molt productiva. Però també t'oferim nous reptes a través d'iniciatives diverses (projectes, concursos, fires, exposicions i altres esdeveniments) per expandir els teus límits i trobar nous recursos, coneixements i relacions.
- 05 *Beques que promouen el teu talent*
 Pots participar en la convocatòria de les Beques de Nou Accés que Eina atorga cada any, que impliquen un descompte del 50% del preu per crèdit durant els quatre cursos del Grau de Disseny, i que es poden complementar amb la resta de beques i deduccions oficials. A més, també t'oferim altres ajuts, com les beques de continuïtat i els ajuts de col·laboració.
- 06 *Creixement professional: pràctiques i borsa de treball*
 Eina et facilita diferents propostes: projectes reals, borsa de treball o pràctiques en a prop de 300 empreses i institucions, que pots triar en funció dels teus interessos i sempre comptant amb l'assessorament i la tutorització de l'equip de gestió d'aquesta àrea.

07 *Intercanvis internacionals*

Pots conèixer com es viu i s'ensenya disseny a destacats centres educatius de tot el món gràcies al programa Erasmus+ i també al programa d'intercanvis propi de la UAB. També tens la possibilitat de fer pràctiques a qualsevol dels 28 estats membres de la Unió Europea mitjançant el programa Erasmus+.

02 *Campus únic a Barcelona*

Eina està situada a Sarrià, a 20 minuts del centre de Barcelona. El campus està format per la seu als Jardins de Can Sentmenat i per les instal·lacions a Eina Bosc, amb 1.500 metres quadrats de tallers de creació i experimentació. A tots dos llocs, podràs gaudir d'un espai verd, enmig de la natura, que aprofitem per fer classes, desenvolupar projectes a l'aire lliure.

09 *Instal·lacions al teu servei*

Eina s'articula al voltant de dos edificis, Sentmenat i Bosc, tots dos ubicats als peus del parc natural de Collserola. Als equipaments de les dues seus sempre trobaràs un professional que t'assessorarà dins i fora de l'horari lectiu: taller de maquetes i prototips, taller de creació gràfica, biblioteca, plató de fotografia, aules d'informàtica, espais expositius...

**06 *Comunitat inquieta
amb voluntat transformadora***

Formem una comunitat àmplia, diversa, inquieta i amb múltiples interessos que participa en les activitats organitzades des de les diferents plataformes vinculades al centre (*einaidea*, Eina Obra, col·lectiu d'estudiants...), en les quals pots compartir coneixement, vivències, projectes i molt més!

Eina posa a la teva disposició un servei de beques independents per ajudar-te a formar part de la nostra comunitat d'aprenentatge. Aquests són els quatre sistemes de beques i ajuts que t'oferim:

Beques per a estudiants de nou accés

La Fundació Eina convoca les beques de nou accés per un 50% del cost dels estudis adreçades a l'alumnat que es vol formar al centre i pot demostrar vocació i excel·lència acadèmica. Aquesta beca es prorroga durant els quatre anys si es sol·licita i es mantenen les condicions inicials. Es convoca en dues categories:

- Les beques de nou accés en general tindran en compte els estudiants que no poden assumir-ne el cost.
- Les beques al talent no tindran en compte els recursos econòmics, però sí, igualment, la vocació i l'excel·lència.

Beques de continuïtat dels estudis

Reducció de fins al 25% del cost de la matrícula per a estudiants matriculats a Eina que, en un moment determinat, per canvis sobtats a l'economia familiar, i havent demostrat un rendiment als estudis, no poden continuar fent front a les matrícules. Aquestes beques volen garantir que cap estudiant d'Eina que aprofiti els estudis els hagi d'abandonar per motius econòmics.

Beques de col·laboració

Períòdicament es convoquen beques per a estudiants ja matriculats per prestar serveis d'assistència a diverses tasques que es realitzen al centre, fora de l'hora de classe. Aquestes beques es convoquen públicament per a tot l'alumnat del centre i el seu valor està subjecte a la dedicació i la durada que s'especifica a cada convocatòria.

Premi Extraordinari de la Fundació Eina

És un reconeixement als mèrits acadèmics i personals d'un estudiant del Grau de Disseny, que valora l'excel·lència en l'assoliment d'objectius, talent, motivació i esforç, i suposa la bonificació del 50% dels costos dels estudis a la matrícula del curs següent.

Totes aquestes ajudes són complementàries a les beques de règim general i de mobilitat del Ministeri d'Educació, Formació Professional i Esports, altres gratuitats recollides al decret de preus públics (família nombrosa, persones amb un grau de discapacitat igual o superior al 33%, etc.), i matrícula d'honor.

Eina és una fundació formada per tres plataformes complementàries: Eina centre universitari, *einaidea* i Eina Obra. L'objectiu d'aquestes tres dimensions és conviure a través de projectes transversals, cadascuna des de la seva pròpia naturalesa oferint entorns d'aprenentatge i trobada que complementin els interessos i les necessitats de la comunitat educativa.

Eina Obra

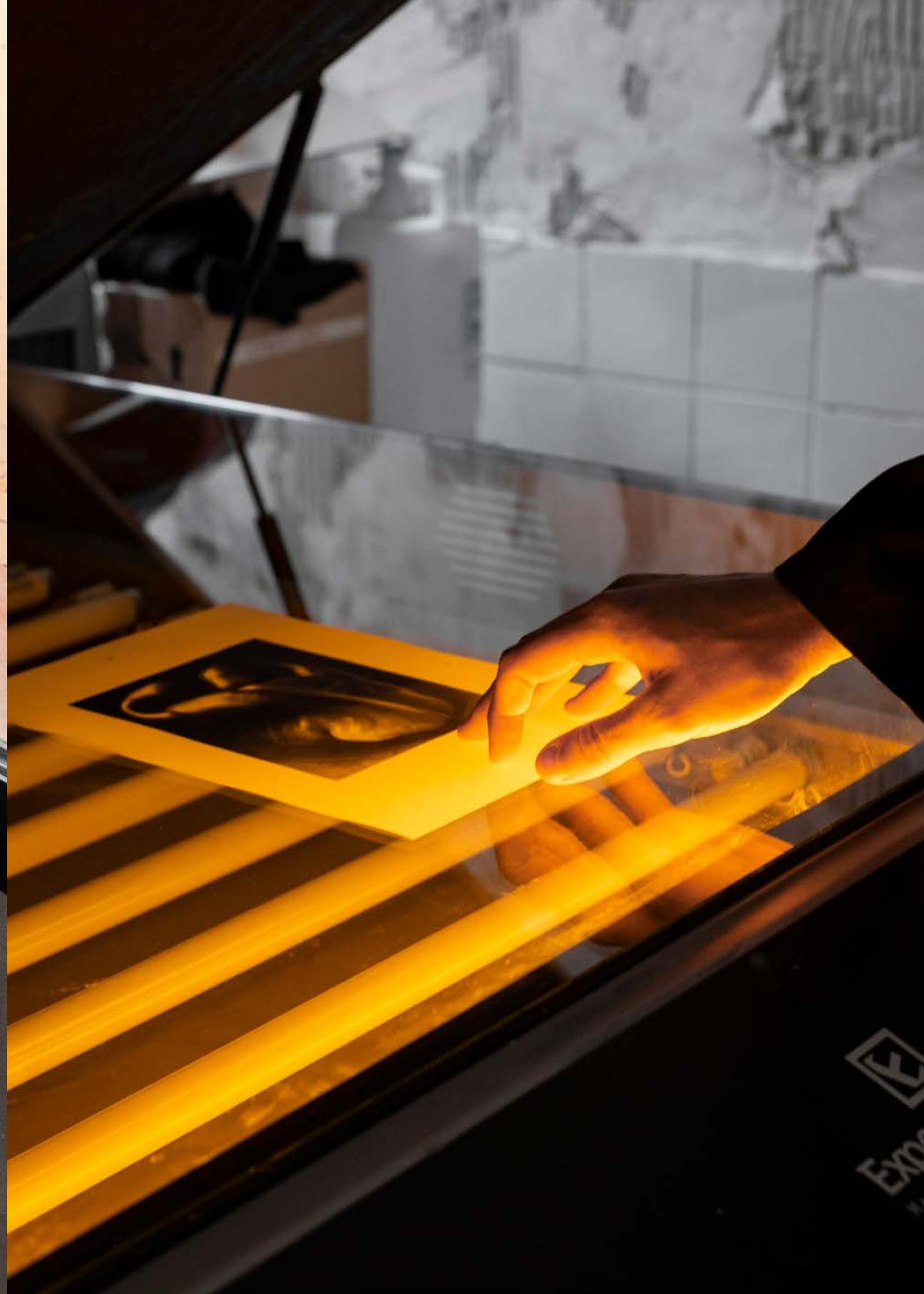
Eina Obra és una plataforma d'Eina, Centre Universitari de Disseny i Art de Barcelona, que està adreçada a fomentar la transició de les pràctiques socials cap a futurs socialment i ecològicament sostenibles a través del disseny i l'art. En aquest context, ha desenvolupat LAB Collserola, un projecte experimental i interdisciplinari al parc natural de Collserola, en col·laboració amb Inland Campo Adentro, el Consorci del Parc Natural de la Serra de Collserola (CPNSC) i el Centro de Investigación Ecológica y Aplicaciones Forestales (CREAF).

einaidea

einaidea és una plataforma de reflexió i programació estratègica llançada per la Fundació Eina el curs 2019-2020, amb la doble finalitat d'intensificar la presència d'Eina als debats artístics, teòrics i tecnològics del món contemporani, i de renovar els vincles entre l'escola d'avui i l'esperit disruptiu dels seus orígens. Com a plataforma de programació i *think tank*, *einaidea* proposa tallers, performances, exposicions i projectes *site-specific*, utilitzant temporalitats i tipologies variables sota un model col·laboratiu i transversal. Els encreuaments de l'art tèxtil i la cibernetica, de la teoria crítica i la sensibilitat postinternet, de les poètiques d'arxiu i el disseny especulatiu són claus en el treball d'*einaidea*. La metodologia que se segueix és radicalment horitzontal i col·laborativa, atorgant a estudiants i alumni la possibilitat de cocrear projectes amb la participació de figures internacionals de l'art, el disseny i la investigació contemporànies.

einaidea ha col·laborat amb els festivals Sónar i Model, el Teatre Lliure, la xarxa S+T+ARTS de la Comissió Europea, l'Arxiu Food Cultura, universitats internacionals com la Städelschule o el Royal Institute of Art de Stockholm i nombrosos museus i centres d'art. Projectes recents inclouen *Metro Mudra* (2020), al Sónar+D CCCB i en col·laboració amb TMB; *Antropologies de la Caixa Negra* (2021), en el marc del programa *KATHARSIS* del Teatre Lliure; *Emboscades* (2021-2024), amb intervencions artístiques a Eina Bosc a càrrec d'artistes rellevants de l'escena catalana com ara Sergi Aguilar, Marc Vives, Julia Spínola, Pep Vidal, Sociedad 0 i MAIO Architects; els seminaris *La Imaginació Curatorial o META MATERIAL IDADES* (2021-2023); *SYNX* (2021), al Sónar+D CCCB, en col·laboració amb MindSpaces, i el programa S+T+ARTS de la Comissió Europea; *Aurèlia Muñoz. Taller aeri* (2023-2024), en col·laboració amb el Centre Grau-Garriga d'Art Tèxtil Contemporani; *TURBULENCE AT BLACK BAY GRENADE* (2023) en col·laboració amb GAIKA al Sónar+D; *Centro Cultural Ambulante* (2023), en col·laboració amb Gabriel Chaile i The Green Parrot; *Láser Madre*, identitat gràfica de LOOP Barcelona 2023; entre d'altres.

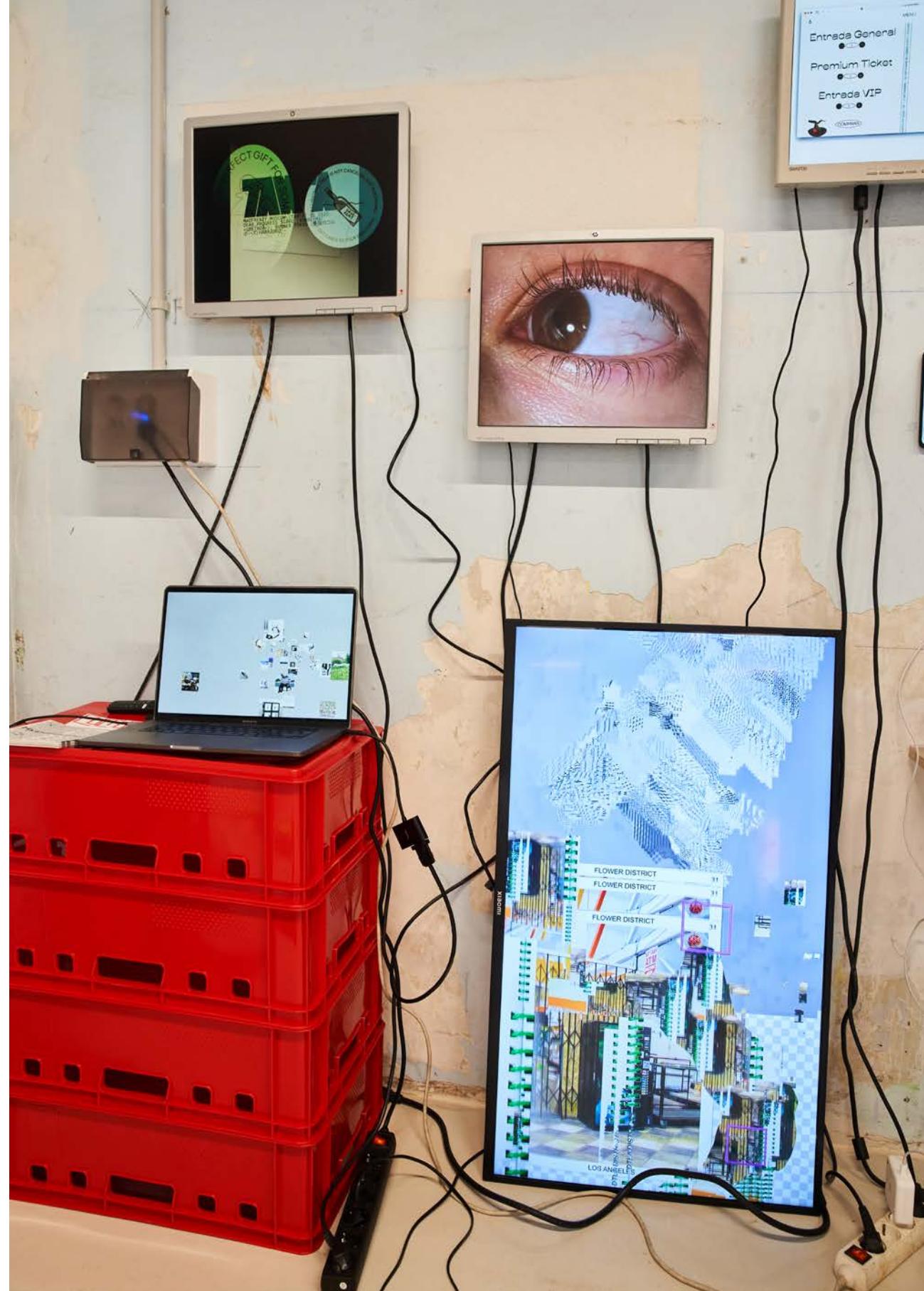
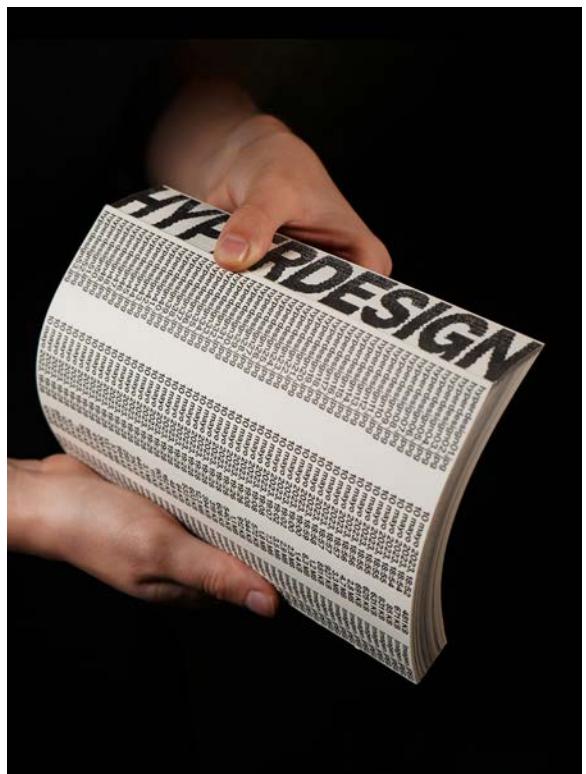
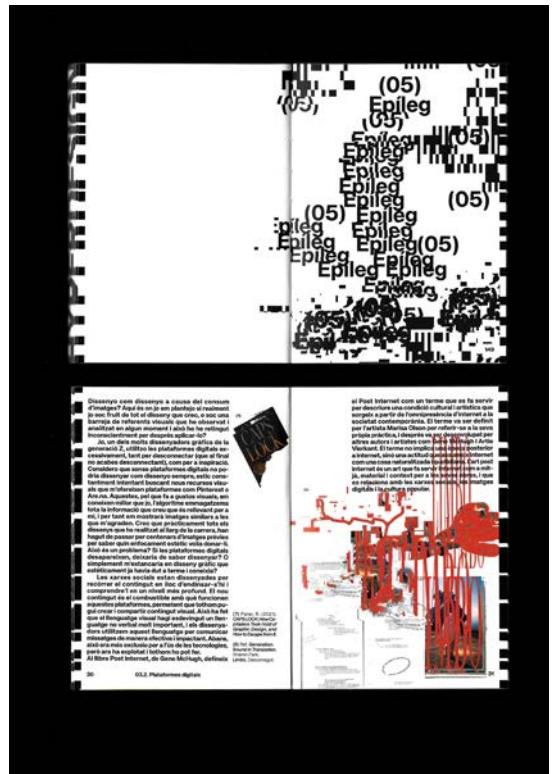
HYPERDESIGN

TRIBUNAL: CATERINA ALMIRALL,
LOLA LASURT, VÍCTOR GARCÍA TUR
TUTORS: VÍCTOR GARCÍA TUR, ANNA
MAJÓ, IGNACIO DE ANTONIO ANTÓN

IMAG 001 – Pol_Solà_1
IMAG 002 – Pol_Solà_2
IMAG 003 – Pol_Solà_3

La cultura visual és essencial per al dissenyador gràfic en el seu dia a dia, ja que és el motor que li permet crear imatges que comuniquin. Mentrestant, la proliferació de les plataformes digitals en els últims anys ha provocat una saturació d'imatges que envolta i influeix constantment el paper del dissenyador. Aquest treball pretén definir i representar el concepte d'*hyperdesign*, que explora els límits i les possibilitats de la comunicació visual en l'era digital, influenciada per l'inconscient de la ment humana i l'algoritme que les selecciona.

L'objectiu d'aquest treball és, des de la meva visió personal com a dissenyador gràfic i en el meu procés creatiu, reflexionar sobre l'impacte del consum d'imatges en les plataformes digitals, així com explorar els conceptes d'autoria, originalitat, còpia, consciència i inconsciència. I definir així un concepte que englobi aquesta saturació visual rebuda alterada pel subconscient del dissenyador. Per això, es proposa una instal·lació que convida l'espectador a reflexionar sobre aquest concepte, acompanyat d'una peça editorial.

Amb la col·laboració de The Green Parrot, *einaidea* organitzà un taller extensiu de dues setmanes de duració amb l'artista Gabriel Chaile, en què es pensen les implicacions, les dinàmiques, els conceptes clau i els elements programàtics d'un dispositiu escultòric i mòbil plantejat per l'artista. Fabricant-la col·lectivament in situ i fent ressò al concepte del “Centre Cultural Ambulant” de Chaile, l'escultura es presentarà i s'activarà a diferents punts de la ciutat de Barcelona amb la implicació còmplice de la ciutadania. Un cop construïda, la peça té un caràcter de propietat comú per itinerar pel món i ser programada i repensada per altres col·lectius.

Fotografies
de Roc Pont

**LA IMATGE NEGATIVA:
UNA RESISTÈNCIA A LA
IMATGE-SPAM**

Vivim en una època en què la presència de la imatge és excessiva. En aquest nou context, l'objecte de la construcció de la subjectivitat política ha quedat desplaçat des de les tradicionals categories de classe o divisió sexual del treball cap a altres constel·lacions transversals, com poden ser el cos, la sexualitat o inclús la imatge. Especialment en aquest període històric d'hipervisibilitat, les imatges han esdevingut centrals en els processos de subjectivació.

No hi ha cap dubte que els efectes de l'aparició de les xarxes socials i els dispositius que ens en permeten l'accés han tingut un gran impacte en l'establiment de la cultura visual actual i les pràctiques de producció del visible contemporànies. Estem envoltats d'imatges i a tot volem donar-li una configuració visual. La nostra relació amb el món i els altres passa a través de les imatges que ens apareixen contínuament a les pantalles dels nostres dispositius. En forma d'emojis, mems, gifs, selfies, stories d'Instagram, tiktoks, captures de Snapchat, etc.

Aquest canvi requereix atendre els nous modes de veure i de fer-se veure que introduceixen aquestes noves pràctiques imaginàries i aquestes noves formes de visualitat. Això, a la vegada, exigeix una mirada atenta cap als ideals que estableixen, els règims de visibilitat que instauren i les pràctiques de creació d'imatges que en queden desplaçades. Al llarg de la investigació, doncs, serà crucial atendre les operacions amb què s'han format els imaginaris en aquesta època de selfies i influencers; dominada per una lògica d'acumulació de likes i visualitzacions.

L'anàlisi sobre les pràctiques visuals i imaginàries del nostre temps es construeix al voltant de tres temes centrals en relació amb la imatge contemporània: el poder, el subjecte i la mirada. Així, més que establir l'estat actual de la imatge en l'era de les xarxes socials, el que es pretén és construir una teoria de la mirada, escrutar de quina forma mirem, com operen les imatges, on es construeixen i cap a on (i com) es distribueixen. En aquest assaig es despleguen i s'articulen, de forma crítica, un seguit de marcs conceptuais que es consideren claus com a base per acabar introduint la imatge negativa com una pràctica de resistència imaginària.

La qüestió de la imatge negativa es presenta com una pràctica visual crítica potencial per a obrir noves formes de mirar o a atendre altres formes de mirada que han quedat desplaçades de les pràctiques de representació. Es presenta, doncs, com un dispositiu que permet l'activació d'una mirada sensible, crítica i atenta a les imatges. S'explora, amb la introducció de l'estranyesa i l'abjecte –com a contraris del clixé–, la possibilitat de construir nous significats que atenguin la multiplicitat del món.

Fotògrafa de Barcelona. Natàlia Cornudella treballa principalment amb format analògic. Està especialitzada en fotografia creativa i de moda i ha treballat també com a fotògrafa de foto fixa en diverses produccions audiovisuals.

Graduada en Belles Arts per la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona (2018), complementa la seva formació artística a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya (Barcelona), amb cursos monogràfics, i a Eina (Barcelona), amb el Postgrau en Fotografia i disseny editorial (2020). Ha publicat la seva feina en revistes com *Soccerbible*, *Neo2 Magazine* i *Trax Magazine*. Ha treballat amb marques com Adidas, Puma, Netflix o Estrella Damm i amb artistes com Bad Gyal, Belén Aguilera o Alèxia Putellas.

IMAG 001

- E. La relació entre els teus últims treballs i la música ha estat una cosa espontània o buscada? Quins altres àmbits t'agradaria explorar?

N. Vaig començar de manera espontània a treballar amb cantants fent de fotògrafa de foto fixa en videoclips. No és una cosa que jo decidís conscientment, sinó que em va sortir aquesta oportunitat.

Sempre m'ha interessat molt el món de la moda i l'imaginari que l'envolta a escala fotogràfica, tant pel que fa a les companyes com els reportatges de moda.

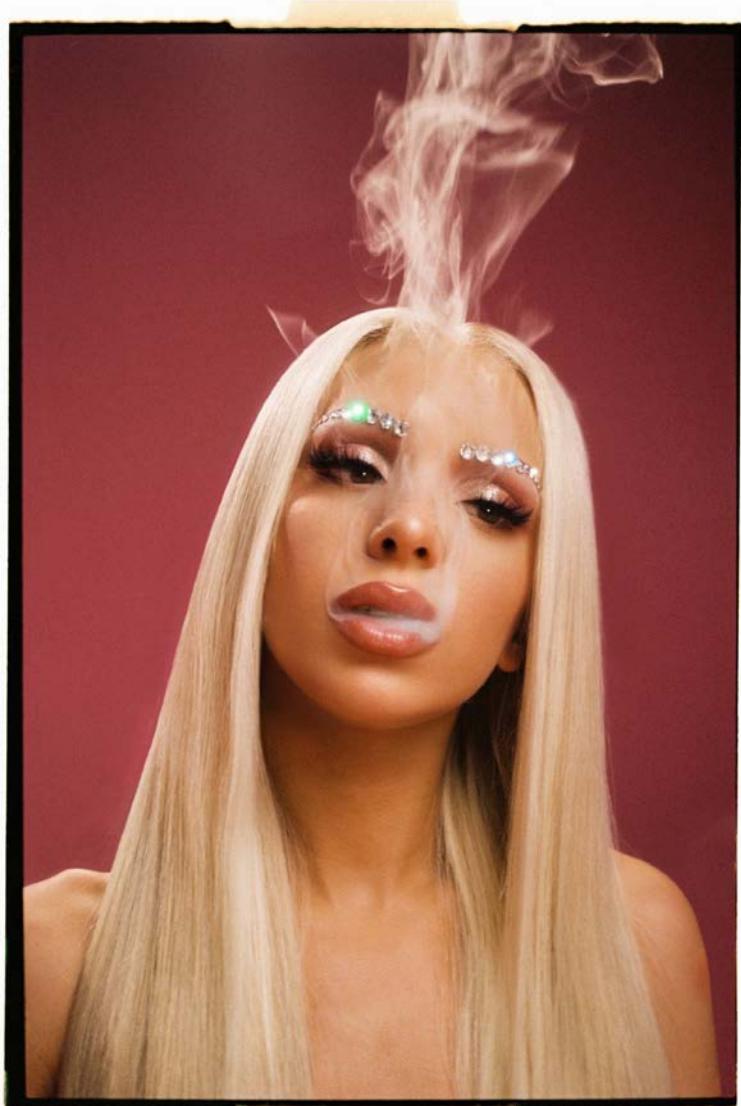
Per tant, per mi, treballar amb cantants en aquell moment era una forma d'apropar-me a aquest imaginari. A poc a poc vaig anar veient que, a dins del món de la música, la moda hi tenia un paper indispensable a l'hora de definir la persona que estava retratant, i ho vaig abraçar com una de les coses que més m'agradaven de treballar amb cantants: com la moda formava part del seu personatge. És per això que sempre he volgut explorar el món de la moda amb més profunditat. Si ara hagués d'escollar un àmbit de la fotografia per explorar, segurament seria treballar sobre el concepte d'una col·lecció de moda d'alta costura a través d'una campanya fotogràfica.

- E. Has seguit la trajectòria de Bad Gyal en els últims cinc anys amb una estreta col·laboració professional. Com ha canviat la teva mirada sobre l'artista i com això influeix en el resultat final?

N. Per mi ha estat sempre primordial entendre-la com a artista i com a persona. La meva mirada ha canviat en funció dels canvis d'ella com a artista, i la suma d'un entrenament de la mirada que m'ha donat el temps i conèixer fotògrafes i companyes de professió. A través d'aquesta xarxa de referents, he après a explorar noves maneres de retratar, però no ha estat un procés plenament conscient. Simplement, considero que com més mires, més estudies o compares, més possibilitats vols oferir i més t'expandeixes en el moment de fotografiar, de la mateixa manera que he pres més consciència sobre com volia realitzar la fotografia, per no fer-la d'una manera tan automatitzada, com al començament. Però insisteixo que no ha estat un procediment estudiat; simplement, és l'experiència que et dona el temps.

- E. Els artistes evolucionen tant en l'àmbit musical com en l'estètic a mesura que avança la seva carrera. Moltes vegades això passa amb la sortida de cada nou llançament o àlbum. Sents que amb Bad Gyal ha estat difícil seguir aquesta evolució i plasmar-la a les teves fotos?

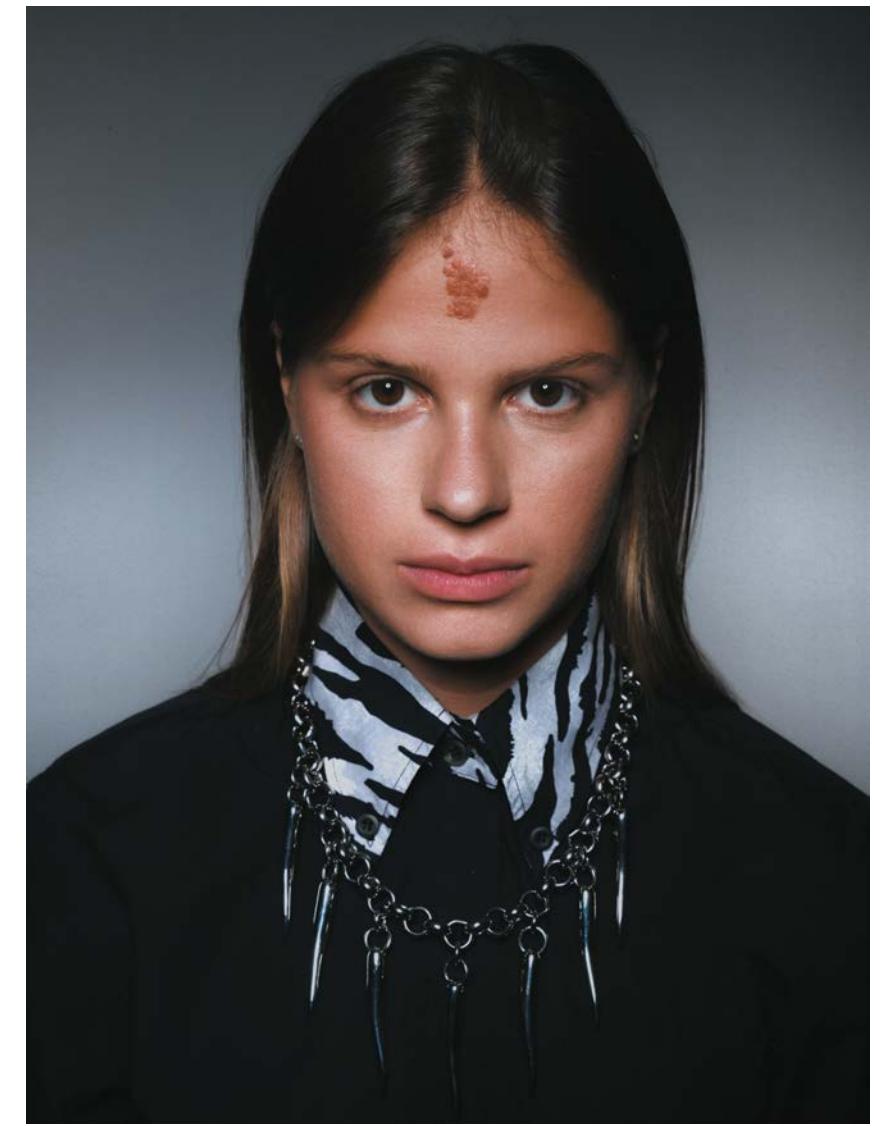
IMAG 001 – Amaia Romero
x “Fanático” Netflix

IMAG 002

- N. No ha sigut difícil perquè ella sempre ha tingut molt clar el que vol mostrar en tots els moments de la seva carrera. La meva feina ha estat escoltar-la i, com deia abans, entendre-la sense jutjar-la en cap moment. Això sempre ha fet fàcil que ens entenguem l'una amb l'altra. A part, mai li he imposat res a l'hora de fer-li una fotografia, més enllà d'expressar una opinió o una proposta sobre com m'agrada retratar-la. I ella tampoc a mi: la seva confiança en mi sempre m'ha fet sentir tranquil·la amb el nostre procés de treball conjunt.
- E. Com és el procés de treball en un projecte en el qual intervenen professionals de camps creatius diversos com el d'Estrella Damm?
- N. Per mi és el procés de treball predilecte: fer projectes en què participen tants professionals de diversos àmbits eleva qualsevol producció. També em sembla que és la manera més professional de treballar. Com que comparteixes l'espai de treball, les persones t'aporten idees dels seus respectius camps amb molta profunditat i, sovint, vesteixen molt el projecte en qüestió. El procés de veure com una idea inicial evoluciona, creix i et sorprèn a mesura que passa per cada una de les persones que en formen part crec que és de les meves coses preferides d'aquesta professió.

IMAG 003 – Bad Gyal
x Estrella Damm

IMAG 005 – Mushkaa
x Acero Magazine

IMAG 005 – Laia Cuadrado
x Vein Magazine. Rose Gold Iphone
IMAG 006 – Zoe Jade x Insomnia
IMAG 007 – Zoe Jade x Insomnia

IMAG 008 – Borja Iglesias + Héctor
Bellerín x Adidas

- E. Fotografia analògica vs. digital. La mirada és més forta amb la fotografia analògica? Hi ha més consciència?
- N. La gran pregunta.

Des del meu punt de vista i la meva experiència, sí: hi ha més consciència en la fotografia analògica només pel fet de ser finita.

Ara, també és veritat que aquesta consciència es pot entrenar a través de la fotografia digital, sobretot pensant de no crear imatges innecessàries; això, per a mi, és tot un tema. Intentar sempre disparar de forma justa i no de manera precipitada. No sempre és fàcil, per això, a vegades, per molt que vulguis, hi ha projectes que no t'ho permeten. Recordo que treballant amb Alèxia Putellas vaig tenir 15 minuts per fotografiar-la; per a mi va suposar tot un repte treballar ràpid i aconseguir el resultat que s'esperava. En aquest cas, vaig disparar amb la càmera digital precisament per la qüestió del temps. Em sembla que, a vegades, la decisió té més a veure amb el concepte en si del projecte i si l'eina amb la qual l'executes suma al concepte; però totes dues opcions són vàlides.

De totes maneres, personalment, per mi, la qüestió de l'anàlogic com a eina amb un nombre limitat d'imatges i (sovint) un enfocament més lent genera una consciència fotogràfica més forta que una càmera digital, i el resultat que obtindré serà (pel que he pogut estudiar a les meves fotografies) més ordenat i perfeccionista.

IMAG 009

IMAG 010

- E. Actualment, sents que has arribat a definir el teu estil o continues buscant una estètica que faci reconoscible la teva obra? És important per a tu deixar la teva petjada a cada fotografia o el concepte del projecte defineix l'estil fotogràfic?

N. Això és una pregunta que m'és molt difícil de respondre. Crec que des de fa poc començó a ser conscient que sí que tinc un estil fotogràfic, principalment pel que fa al retrat, tot i que segueixo intentant desxifrar quins trets identifiquen aquest estil. M'agrada que la composició de les meves fotografies sigui ordenada i acostumo a treballar amb colors càlids. A més a més, una de les coses que intento fer sempre és que la fotografia tingui atmosfera d'objecte...

M'explico: m'agrada mostrar les textures que pot oferir el paper, per exemple, per tenir aquesta sensació que la fotografia (tot i veure-la en una pantalla) és un objecte físic.

I, obviament, tot el que accentua el procediment analògic –siguin els colors, el tipus de revelatge, les textures o les imperfeccions– és sempre benvingut. Per això penso que ara sí que normalment adapto els conceptes dels projectes a totes aquestes premisses (però no d'una manera inamovible). Com ja he comentat, crec que la manera de treballar *plàsticament* ha de sumar al projecte i al que es vol expressar. I a vegades em passa que, amb projectes en què a priori sento que el concepte no té res a veure amb mi, es crea una balança entre la idea i la meva manera de fotografiar que fa que resultin coses noves i inesperades.

- E. Quines altres disciplines creatives t'interessen?

N. Sempre m'ha emocionat molt el cinema, que està molt connectat amb la fotografia. De fet, em sembla que va ser el que va fer que m'hi volgués dedicar. El fet d'emocionar-te amb les històries i la força visual que se'n desprèn van ser els motors que jo acabés agafant la càmera fotogràfica. A part, la pintura impressionista i l'expressionista i les avantguardes, juntament amb la il·lustració, sempre m'han interessat, i estic segura que han tingut influència pel que fa a l'ús dels colors i les composicions. I, finalment, la poesia i l'escriptura, que sovint em donen paraules per a sensacions que no sabria com expressar o punts de partida d'idees noves per fer fotografies.

- E. Quins són els fotògrafs que admires o que més t'han influenciat?

N. Les primeres fotògrafes que em van influenciar són artistes com Sally Mann, Sarah Moon, Francesca Woodman... o les sèries de Rineke Dijkstra, que venen d'un vessant més poètic o documental. Posteriorment, vaig descobrir la feina de gent com Petra Collins o Bego Antón; totes dues treballen

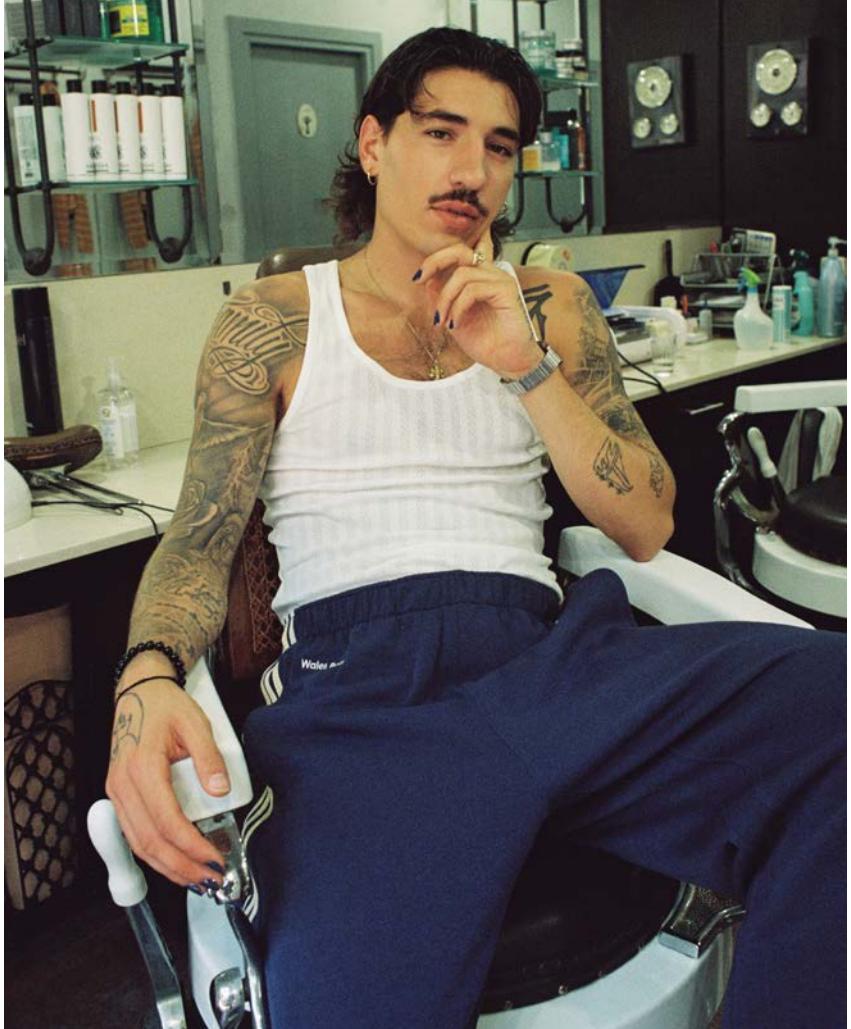

IMAG 009 – Bad Gyal

IMAG 010 – Bad Gyal

IMAG 011 – Héctor Bellerín
x Adidas

sobre mons fantàstics, però d'una manera molt diferent, i sempre m'ha interessat molt la frontera entre el món real i l'imaginari. Pel que fa a la disciplina més publicitària, m'encanta la feina de Peter Lindbergh, Annie Leibovitz o Corinne Day pel que fa a la força dels seus retrats.

A més a més, a Barcelona hi ha moltíssimes fotògrafes i directores que m'inspiren: Ester G. Mera, Marta Mas, Pia Riverola, Rita Puig-Serra, Angie Couple, Caterina Barjau, Martina Matencio i moltes més... En veig les fotografies i els vídeos periòdicament i em fan pensar en tota la creativitat que es mou a Barcelona!

E. Qui t'agradaria fotografiar?

N. En música, m'encantaria retratar la Rosalía. Ella sempre és fotografiada de maneres molt excepcionals i crec que seria tot un repte retratar-la precisament per això. M'agradaria molt pensar en una sessió de fotos amb un concepte que no s'hagi fet i, a la vegada, que la sorprengui a ella.

D'altra banda, tinc moltes ganes de fotografiar gent del món de l'espectacle, actors i actrius, i endinsar-me en el sector de la interpretació, ja que sento que poden oferir moltíssimes possibilitats pel que fa a expressivitat i això em comportaria una nova dimensió fotogràfica per explorar.

HOMEMAKING: L'ALTERNATIVA EN EL TERRITORI DOMÈSTIC

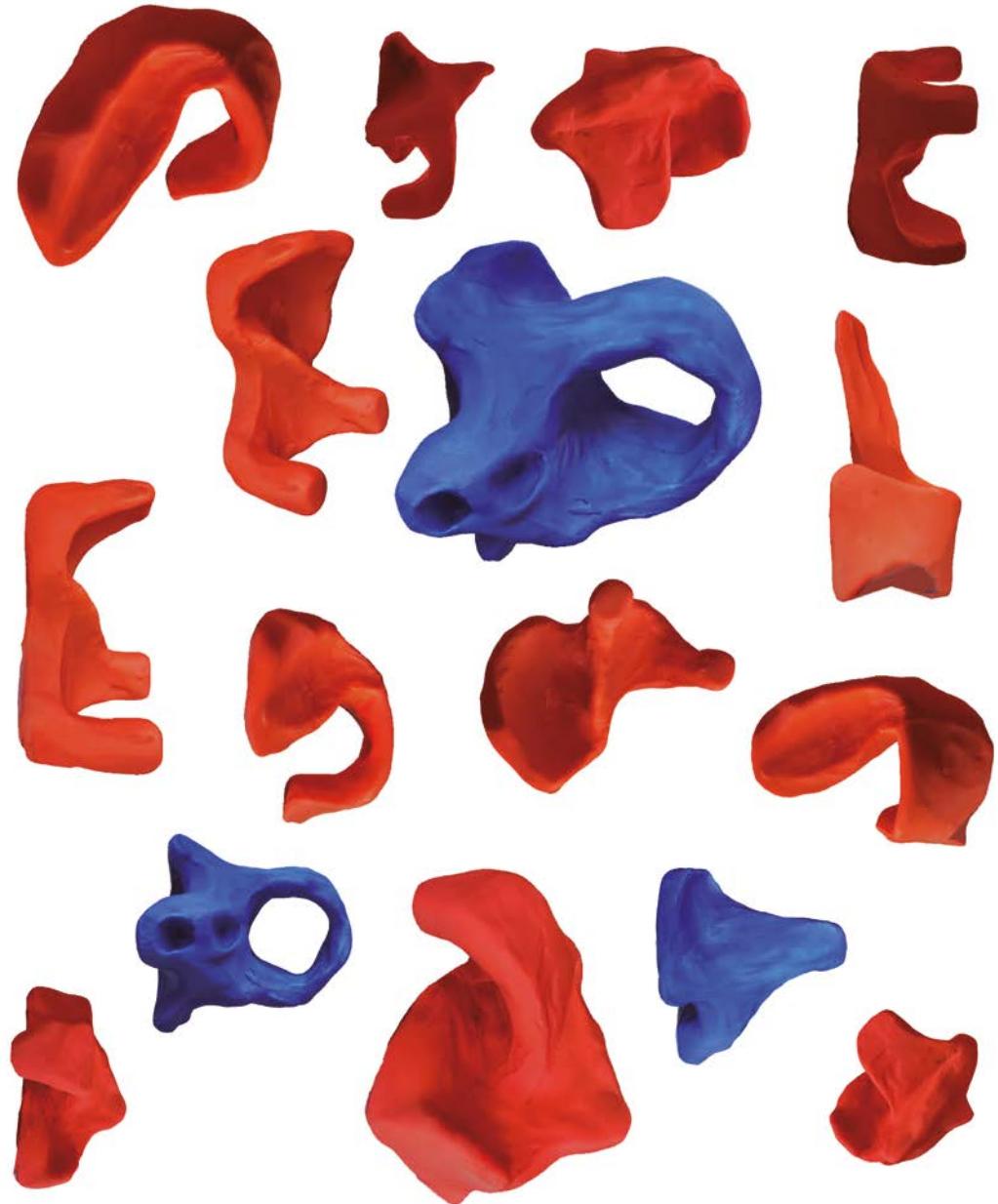
IMAG 001 - Núria_Cintero_1

IMAG 002 - Núria_Cintero_2

La vida que fem a casa s'estructura en gran manera pels elements que ens envolten, a més de la nostra identitat i el nostre context socioeconòmic. Entenent l'espai domèstic i els seus elements com a agents actius en la modulació de la nostra quotidianitat, és possible repensar el mobiliari d'una manera més versàtil i alliberadora. *Homemaking: l'alternativa en el territori domèstic* planteja la creació de microespais per concebre un nou modus vivendi a partir del mobiliari. L'objectiu d'aquesta recerca és posar en dubte la forma d'entendre la llar i proposar noves maneres de relacionar-nos amb l'espai. Amb aquesta anàlisi, es plantegen nous espais o situacions dins l'àmbit domèstic i la creació d'objectes que modulin i s'adaptin a les persones que habiten un espai.

El projecte es va plantejar en dues parts, una des de la investigació i l'altra de producció. La part d'anàlisi estudia les diferents tipologies de la llar i com la vida s'estructura segons l'usuari que l'habita. A la part de producció, es van dissenyar quatre tipologies de mòduls que hibriden diferents elements de la llar per crear nous espais/productes. Des d'aquestes perspectives, s'investiga com l'usuari es comporta segons els elements amb els quals interactua. L'objecte d'estudi d'aquest treball és l'ús i adaptabilitat d'aquests elements a diferents situacions/usuaris. A partir d'un esquema de necessitats i funcions, es dissenyen mòduls que compleixen les necessitats de l'usuari i es crea un sistema de mobiliari que satisfaci diferents funcions. El projecte és un exercici constant d'hibridació d'elements per crear diferents artefactes, i posar així en qüestió les necessitats actuals dins l'espai domèstic i les diferents tipologies d'usuari.

Es plantegen quatre elements bàsics: la taula, la cadira, el sofà i el llit, i s'entenen aquests elements com a proveïdors de totes les seves funcions. Aquest treball es formula com un manifest cap a una perspectiva diferent del modus vivendi per posar al centre l'usuari com a modulador del seu entorn. Per desenvolupar-lo, es plantegen tres pilars fonamentals: l'usuari (estil de vida, necessitats i identitat), la relació de l'objecte amb l'espai i la producció d'un prototip.

Entendre com és el subjecte que habita és cabdal per concebre l'espai domèstic i dissenyar en relació amb les seves necessitats i anhels. Davant una creixent crisi en termes d'habitacle i el camí cap a una relació diferent amb la llar, és necessari pensar en espais alternatius d'habitacle, així com en la identitat de l'usuari i la seva plasmació a la llar. Un objecte té una funció determinada o nosaltres determinem la seva funció segons l'ús que en fem? Pot el mobiliari modular el nostre comportament segons la seva forma? A partir d'aquestes qüestions, aquest projecte es focalitza en el mobiliari com a intermediari entre l'usuari i l'espai domèstic.

IMAG 003 - Núria_Cintero_3

BARCICLISTA

IMAG 001 – Pil_Anna_Tesdorpf_1
 IMAG 002 – Pil_Anna_Tesdorpf_2
 IMAG 003 – Pil_Anna_Tesdorpf_3

Em dic Pil Anna Tesdorpf, però el meu nom artístic és Pilat. Vaig créixer a Dinamarca, però ara visc a Barcelona. Faig murals, il·lustració digital i aquarel·la. Els meus temes soLEN girar al voltant del feminisme i les dones a l'esport. M'encanta fer servir colors vius amb un enfocament humorístic.

Vaig fer el reportatge Barciclista per a la classe de Philip Stanton, ja que el ciclisme és una part important de la meva vida. Com que vaig créixer a Dinamarca, el ciclisme forma part de la vida quotidiana, i mai no li vaig donar gaire importància quan era petita. Sempre he anat amb bici a tot arreu. Traslladar-me a l'estrangeR m'ha fet apreciar més la bicicleta, per això el primer dia que vaig arribar a Barcelona vaig descarregar-me Wallapop i em vaig comprar una bici. La bici m'ha donat nous amics i m'ha portat a llocs de la ciutat que altrament no hauria vist. Per al reportatge vaig entrevistar i vaig seguir dues noies que es passen el dia amb les seves bicis. A més de competir en curses, també treballen com a missatgeres en bicicleta. Em van parlar de Barcelona com a ciutat ciclista i com aquí la comunitat ciclista és molt integradora. En altres esports hi pot haver una divisió entre nois i noies, però aquí la comunitat ciclista és per a tothom. També van compartir que, com a dona en aquesta ciutat, tenir una bicicleta pot ser molt empoderador. Pots anar d'A a B molt ràpidament, així que no hi ha temps perquè ningú et molesti o t'assetgi.

Vaig il·lustrar el reportatge amb diverses tècniques, vaig utilitzar paper retallat, dibuixos a llapis i aquarel·la. Havia treballat un any com a il·lustradora independent abans del postgrau a Eina, il·lustrant únicament a ordinador. Per tant, va ser un plaer experimentar i jugar amb diferents tècniques.

LLEBRE

TRIBUNAL: BERNAT RUIZ,
ORIOL VENTURA, DANI VILA
TUTORS: FANNY BASANTA,
ARIADNA FÀBREGAS, DANI VILA

IMAG 001 – Abril_Solsona_1
IMAG 002 – Abril_Solsona_2

Milloro l'experiència de lectura d'eReader mitjançant una funda, amb un tarannà poètic, que conserva, les virtuts de l'antiga i la nova tecnologia. Mostro com es fonen la lectura i la i l'escriptura i també presento un nou tipus de col·leccióisme de llibres.

Parlo de l'experiència sensorial que transmet la lectura i l'escriptura tradicional alhora que aprofito la tecnologia actual per optimitzar l'espai físic que ocupen les grans col·leccions de llibres.

Suavitzo l'aparença de la tecnologia mitjançant dues fundes diferents d'ebook: Llebre Llibre, que representa una col·lecció d'eBooks en una funda que sembla un llibre físic; i Llebre Llibreta, que representa, valgui la redundància, una llibreta. Ambdues tenen una llibreta recanviable i un llapis a dins per a prendre apunts, dibuixar, fer esquemes... Defenso el pensament no lineal i la tangibilitat de la informació, per què la informació sense emoció no es pot retenir i si no la recordem, per què llegim?

IMAG 001 – Marc_Saborit_1
IMAG 002 – Marc_Saborit_2
IMAG 003 – Marc_Saborit_3

MARC SABORIT

TFG

CULTURA DEL DISSENY

PRELUDI

TRIBUNAL: IGNACIO DE ANTONIO
ANTÓN, ORIOL FONTDEVILA, ANNA MAJÓ
TUTORS: IGNACIO DE ANTONIO ANTÓN,
ORIOL FONTDEVILA, VÍCTOR GARCÍA
TUR, ANNA MAJÓ

El principi sobre el qual es construeix i es fonamenta aquest treball gira entorn la capacitat de reunió i transformació del disseny.

La investigació es desenvolupa considerant la pràctica de dissenyar com una pràctica capaç d'alimentar l'acció de reunir-se, i a la vegada, considera reunir-se com una de les formes més primitives i útils d'intercanvi de coneixement i desenvolupament de l'ull crític.

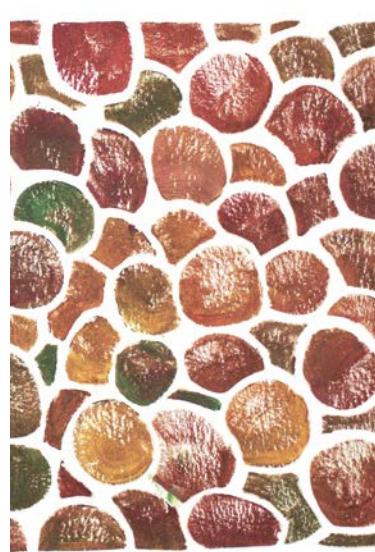
Preludi és el detonant d'una sèrie d'accions participatives diferenciades i autònomes, en què persones amb necessitats concretes (o no), sumades a la figura del dissenyador, generaran dispositius que reflexionin sobre la pràctica del disseny i la producció de les coses.

COORDINADORS:
MIGUEL BUSTOS,
MAR SAIZ

Mercabarna va presentar el nou calendari del Mercat Central de Fruites i Hortalisses, amb il·lustracions realitzades per estudiants de primer curs del Grau de Disseny d'Eina. En el marc de l'assignatura Estratègies de dibuix, diversos alumnes van ser seleccionats per a participar en la Marató d'Il·lustració de Mercabarna. Es tractava d'una col·laboració d'Eina amb l'estudi BildeGrafiks, que es van encarregar de la con-

ceptualització i del disseny gràfic, i AGEM Majoristes Mercabarna. Els estudiants van tenir l'oportunitat de visitar les instal·lacions de Mercabarna, on van poder realitzar in situ les seves il·lustracions. Gràcies a aquesta experiència, els alumnes van poder coneixer de primera mà la vida del mercat, el seu funcionament, la varietat de productes comercialitzats i les activitats que allí es desenvolupen.

IMAG 004 – Abril_Acero

IMAG 001 – Fotografia_Roc_Pont
 IMAG 002 – Fotografia_Roc_Pont

Rosa Tharrats proposa *CARRIER WAVE* com a creació d'un teixit col·lectiu, o escultura, que s'activa a través de la respiració i el riure. Feta de fragments tèxtils, draps, retalls i peces de roba reciclada, la peça s'impregna de la memòria de l'indret on se situa a través de diferents exercicis d'impressions sobre les parets de l'edifici d'Eina Bosc, un edifici que ha sofert diverses transformacions i que durant molts anys va albergar situacions conflictives. El riure és el ritual de transformació d'aquesta energia.

Generant un exercici de recerca col·lectiva sobre els previs usos de l'edifici d'Eina Bosc, les seves transformacions i històries, el material s'enganxa en les parets de l'edifici durant 24 hores per a captar —de manera metafòrica— les memòries de l'espai. Aquesta acció, tant simbòlica com material, permet una experimentació plàstica sobre el volum del lloc.

A partir dels retalls, desenganxats de les parets, es crea l'estructura col·lectiva, performativizada a través de diferents exercicis del riure. Així, s'explora un doble joc de reciclatge: la recuperació de la memòria i història de l'edifici, i la reutilització de materials tèxtils.

COHABITAR

Cohabitar és un projecte que neix de la necessitat de reflexionar sobre la nostra manera d'habitar espais amb la natura, moltes vegades oblidada en els plantejaments urbans i a l'imaginari col·lectiu, però que cada cop té més importància amb l'emergència climàtica. Així, el projecte pretén fer un festival d'arquitectura efímera que serveixi com a eix conductor de la nova arquitectura i manera d'habitar, amb la regeneració dels espais naturals a àrees urbanes. Un festival situat en un antic entorn natural: un bosc que va ser cremat per la mateixa acció egoista de l'ésser humà.

Amb l'objectiu de dotar el festival d'una memorabilitat i perdurabilitat en el temps, es van desenvolupar tres peces per al públic: una revista, una postal i una caixa de llavors. Aquestes peces tenen un fort component editorial i fotogràfic, juntament amb l'experimentació a la producció gràfica, provant diferents tipus de papers i suports per elaborar el disseny.

La identitat sorgeix a partir de la cohesió de l'extensió del bosc cremat, tramant-lo i convertint-lo en una estructura gairebé arquitectònica i la convivència d'una tipografia que representa el món dels éssers humans, l'Alte Haas Grotesk, i una altra de vinculada al món de la naturalesa, la Baskerville.

La revista no només vol explicar el que va passar en aquell bosc, sinó posar el punt de partida d'un debat i reflexió col·lectiva, amb entrevistes a arquitectes i una mostra de les estructures que es podrien veure al festival, per a les quals vaig poder comptar amb l'ajuda de quatre persones que van voler col·laborar a esbossar la seva estructura del festival. La idea era mostrar amb un marcat enfocament diferenciador la idea d'arquitecte allunyat de la realitat al segle xx, projectes futuribles perquè la natura i els processos naturals inundin els edificis.

D'altra banda, tant la postal com la caixa de llavors guarden aquesta relació amb la revista, mostrant de forma tàctil com la natura es fon en un espai buit i erm. La idea és que aquesta exposició transcendeixi d'una simple data i que entitats i col·lectius públics i privats prenguin establir molts canvis a petita i mitjana escala en la renaturalització d'espais.

IMAG 001 – Diego_Barba_1

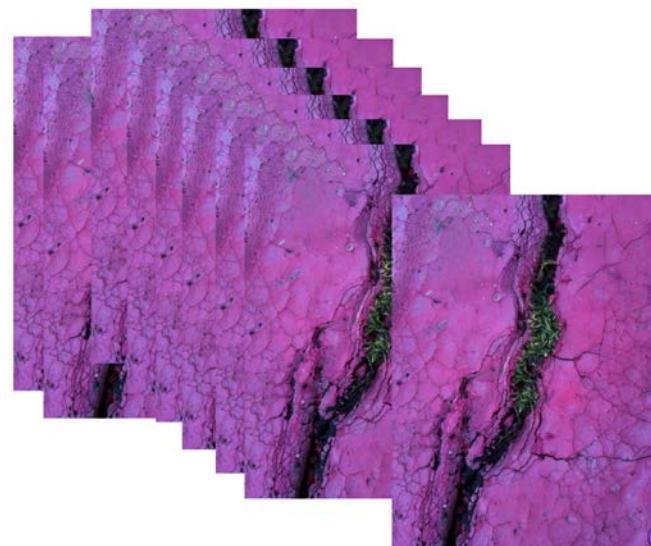
IMAG 002 – Diego_Barba_2

HACÍA BASTANTE CALOR
AQUELLA TARDE

Hacía bastante calor aquella tarde comença amb el gest de mirar les parets del museu, un centre cultural o un edifici; en deixar la mirada fixa sobre la constitució matèrica de la seva arquitectura, entre les capes de materials de construcció d'occident, l'esquerda emergeix com a lloc des d'on posar en pràctica la vida. En portar l'atenció cap al solc d'una fissura, es possibilita el flux del teixit tou pel qual les arts del que és viu, entre altres coses, anuncien la necessitat del món d'aprendre a morir; aparèixer i desaparèixer als espais entre i més enllà.

Hacía bastante calor aquella tarde és un dispositiu d'exposició mòbil que posa en relació, des d'un punt de vista ampli, el marc museístic i les arts del que és viu. El gest de mirar les parets del museu és gairebé un gest cec. Ho fem sense pensar. Redirigim el coll i el cap, però això no garanteix res més que una rotació de les vèrtebres cervicals. Aquest moviment de la part alta del cos està tan incorporat a la percepció del món com la conservació o la restauració de les obres d'art legitimades pel marc-museu. Què passaria si donéssim espai a altres òrgans dels sentits corporals? Alguna cosa així com interactuar amb el cos sencer i deixar-lo veure per parts. Fins i tot imaginar-nos-ho. Quan un cos s'inclina per veure alguna cosa, també es desplaça o es recargola. I en aquest sortir fora de l'eix, sortir fora de si, passen moltes altres coses que podem atendre. Aquests girs també poden generar narratives a temir en compte i ens ajuden a interactuar des dels òrgans dels sentits des d'una postura més híbrida, canviant, més en sintonia amb la natura. Cal somatitzar els nostres enllaços.

Aquest dispositiu es desenvolupa en espais exte-riors no convencionals, tangencials, en procés, de naturalesa no normativa que s'anomenen punts de trobada somàtics. Són llocs que han abandonat la identitat d'arrel única. No organitzen els cossos de cap manera específica ni jerarquitzen els òrgans dels sentits els uns per sobre dels altres. Són trobats per una manera de pensar que posa l'atenció en els gestos inesperats perquè reflecteixin un cert plaer d'existir alhora que genera itineraris oberts al desig. Les plantes ruderals, els palmars o les zones de cruising en són alguns exemples.

La idea és convertir-nos en una mena de guardians del desnivell, i donar-nos el permís d'habitar la vora del desordre; i així, a partir de tecnologies de percepció, atenció i afecte, convocar i invocar altres formes de participació i relació que escapin al projecte global. Una mena de versions bípedes de sistemes radiculars que creixen en una altra direcció de l'arrel principal, creen secundàries o noves maneres d'ancoratge i es nodreixen d'imaginacions que s'arrelen al desig, al que és efímer o temporal. Tancar un ull i atendre allò que enfoca l'altre; desajustar la mirada i reactivar la dinàmica d'observació des d'altres llocs del cos. Quin sentit té avui la mirada com a única i aillada forma d'experiència sensible? Com és la nostra relació amb l'entorn atenent l'enllaç creat fins ara i les seves conseqüències? Com emergeixen les arts del que és viu?

**PUBLICACIONES QUEER:
UNA INVESTIGACIÓN ARTÍSTICA EN
TORNO A LA PUBLICACIÓN PERIÓDICA
AGENDA KUIR**

Aquesta investigació és sobre publicacions queer i, específicament, sobre la publicació periòdica *Agenda kuir*. D'una banda, l'estudi se serveix de l'anàlisi conceptual per elaborar els elements de reflexió teòrica. De l'altra, es desenvolupa un estudi de camp de les publicacions recents de llibres de la temàtica, que s'analitzen des de la perspectiva de l'estètica i el disseny. La dimensió pràctica d'aquest Treball Final de Màster (TFM) es concreta en els processos artístics duts a terme en el context del Màster Universitari de Recerca en Art i Disseny (MURAD) i, finalment, en la creació del volum recopilatori *Poner el culo: diez años de Agenda kuir*.

Aquesta investigació és un intent de teoritzar a partir de la pràctica artística, en què el mètode és alhora procés i producte. Així mateix, aquest treball té diverses etapes i en cadascuna s'ha seguit una metodologia diferent.

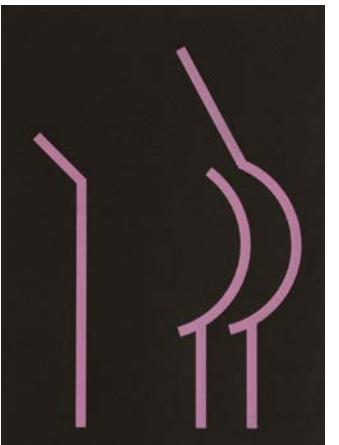
En el cas dels apunts de reflexió teòrica, vaig seleccionar conceptes clau que creuen la meva pràctica artística com a compilador de la publicació periòdica *Agenda kuir* i que donen com a resultat tres línies conceptuals: la literatura minoritzada, el treball amb obres alienes i l'horitzó queer.

El treball de camp consisteix a estudiar una mostra de llibres de temàtica queer publicats l'any 2022 en llengua castellana i que van circular a les llibreries i biblioteques de Barcelona. Per això vaig elaborar una base de dades a partir de fonts com el Catàleg Col·lectiu de les Universitats de Catalunya (CCUC), el Catàleg de la Xarxa de Biblioteques Municipals de la Diputació de Barcelona (ALADI) i el catàleg de la distribuïdora Traficantes de Sueños. Això va donar com a resultat un univers de cent onze llibres, del qual vaig poder treballar amb una mostra de quaranta-tres d'aquests títols, gràcies als fons de les llibreries Prolé i La Raposa. La finalitat va ser proporcionar un panorama de la diversitat documental en publicacions recents de temàtica queer a Espanya.

Pel que fa als processos artístics, vaig abordar set pràctiques significatives dutes a terme el darrer any, la majoria en el marc de mòduls del MURAD, més l'exposició d'*Agenda kuir* que vaig fer en aquest mateix període. Totes aquestes pràctiques estan relacionades creativament i conceptualment amb la investigació en què se centra aquest TFM. En cadascuna d'elles, hi ha una experimentació formal i exercicis d'escriptura posteriors, en què descriu el que s'ha fet, a més d'una reflexió.

La finalitat del TFM és crear un llibre dels deu anys d'*Agenda kuir*. La intenció d'aquest volum és rescatar els continguts publicats al llarg d'una dècada, tant per donar visibilitat als creadors com per fer un exercici de memòria en què el passat ens serveixi per reflexionar sobre el present i el futur de les comunitats queer.

IMAG 001 – Felipe_Román_1
IMAG 002 – Felipe_Román_2
IMAG 003 – Felipe_Román_3

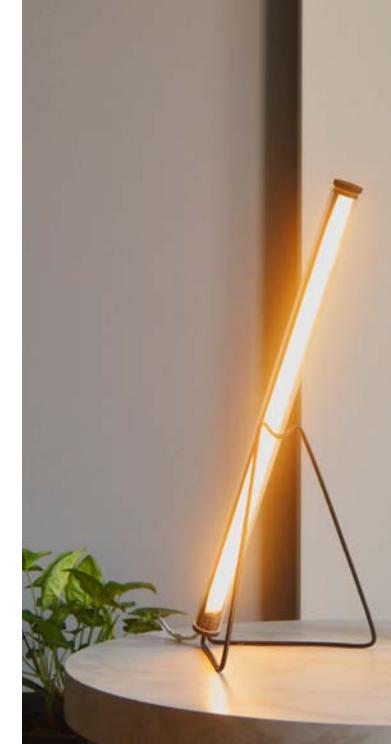
COORDINADOR:
JORDI BLASI

Els alumnes de l'assignatura de Disseny d'elements lumínics del Grau de Disseny han tingut com a objectiu la creació i desenvolupament d'un llum (de peu, de taula, un aplic o un penjant) de l'àmbit decoratiu, optimitzat per tal de facilitar-ne la producció industrial.

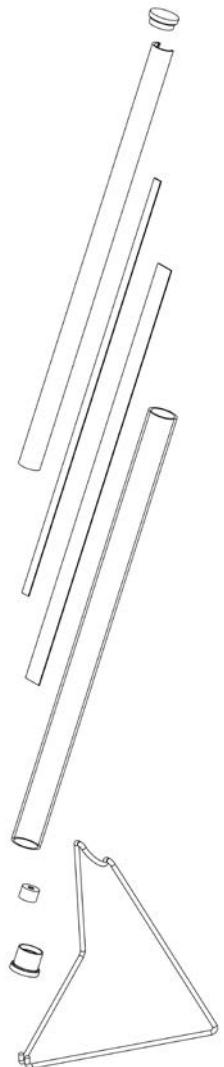
El projecte ha estat desenvolupat en col·laboració amb l'empresa d'il·luminació Bover, que n'ha avaluat les propostes finals dels estudiants i n'ha valorat la viabilitat i possible comercialització. A partir de l'experimentació formal resultant del prototipatge, els alumnes han de-

fensat públicament les seves propostes i han incidit tant en els fonaments conceptuals com en els aspectes tècnics que justifiquin la seva fabricació.

Les propostes plantejades pels alumnes reflexionen sobre l'essència de la llum com a espai de trobada. Abordant la interacció que esdevé entre l'usuari i l'artefacte i, en el seu vessant més instrumental, en relació amb la cura dels aspectes mediambientals, possibiliten al màxim el desmuntatge i faciliten la reparació i reciclatge en finalitzar la seva vida útil.

IMAG 001 – Guillem_Solans_01

IMAG 002 – Ignasi_Parrilla_i_Marti_Cabanas_2

IMAG 003 – Eduard_Martinez_3

QUINTO TERCERA

Quinto Tercera va ser un projecte d'autoexploració. Una oda dagraïment a les persones que em van ajudar a construir-me els darrers anys i un regal per a ells.

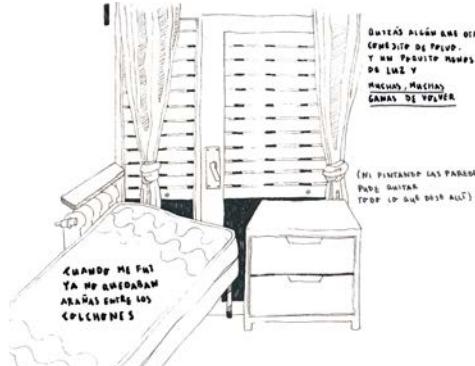
Va ser un llibre dedicat enterament a la màgia de la convivència, de la quotidianitat. Als sense sentits i les bromes internes que hi sorgeixen, i als llaços tan estrets que en poden néixer. Quan persones tan especials formen part del teu dia a dia, no hi ha res que vingui més de gust que compartir-ho. En aquest cas, el Nacho, el Luis i la Carmen són els noms d'aquelles persones que jo volia compartir tant.

Cada tram del reportatge parla dels meus companys, dels seus gustos i de les seves aspiracions a través dels meus ulls. De fer d'un espai la teva llar i dunes persones, la teva família, i haver d'abandonar-les de tant en tant com un ermità. Volia que cada pàgina fos una cosa íntima, un petit espiell al que significava viure dia a dia amb ells. Per això mateix el reportatge s'obre i es tanca amb un esbós de la porta de la que va ser casa nostra durant aquell any. Entres i surts del nostre pis en començar i acabar el fanzine. Els fulls estan plens de referències a bromes internes i cançons que ens unien, els noms dels quals podem trobar en un petit tocadiscs de paper amb què acaba el llibret. T'ho explico tot sobre ells i res al mateix temps, i aquest aspecte em semblava molt especial.

Aquest reportatge està format totalment per dibujos fets al natural, directament a bolígraf i sense considerar els errors com a tal, sinó com a part de l'encant de l'art en el seu estat més pur. Directes des de l'sketchbook al reportatge. I, de fet, es persegueix l'estètica de llibre d'esbossos durant tot el fanzine. Esbossos sense polir i ulls redibuixats cinc vegades superposats sobre si perquè "és que l'ull del Nacho no és tan rodó". Recordo com el Philip Stanton, el coordinador del postgrau, ens deia sempre que l'art no ha de ser perfecte, i que en la imperfecció de vegades jeu la bellesa del dibuix, la frescor.

Com que soc una persona amb un estil artístic completament diferent, em feia veritable pànic embarcar-me en un projecte d'aquesta envergadura mentre experimentava amb una estètica nova. Tot i això, aquest mètode em va ajudar a alliberar-me de la perfecció subjectiva a la qual de vegades sotmetia el meu art, i em va fer començar a gaudir de la llibertat de crear sense una expectativa clara: simplement gaudint el procés i plasmando el món a través de les meves mans.

IMAG 001 – May_Martinez_1
IMAG 002 – May_Martinez_2
IMAG 003 – May_Martinez_3

La primera convocatòria de LAB Collserola va premiar el projecte *Tornen les esquelles*, de Martina Manyà i Ana Vivero. El Parc Natural de Collserola, adjacent a Eina, posseeix un gran valor paisatgístic i ecològic, però es troba en una zona densament poblada. Un dels principals reptes als quals s'enfronta és la preventió d'incendis forestals. El pasturatge es presenta com una estratègia eficaç i sostenible per a la gestió agroecològica dels boscos, i contribueix a més a la viabilitat de les experiències del territori. *Tornen les esquelles* es proposa rescatar i revitalitzar els romanents de la cultura pastoral a Collserola.

El projecte centra la seva atenció en la revaloració de la llana dels ramats que pasturen al parc. Cada any, tones de llana són enterrades o cremades perquè no hi ha una coordinació per al seu processament. Amb això, *Tornen les esquelles* posa al centre del debat el paper dels models de producció i consum rural en la conservació d'espais naturals i emfatitza la ur-

güència de desenvolupar noves modalitats de cooperació territorial que reconeguin i valorin els recursos rurals, ambientals i culturals.

El projecte fomenta la col·laboració entre sectors diversos, destaca el valor de la llana com a matèria primera i investiga noves aplicacions. S'articula mitjançant una sèrie d'accions obertes al públic, que fusionen la investigació teòrica i la pràctica artística i de disseny, i propicia el diàleg i la creació. A les activitats hi participen més de 400 persones, incloent-hi estudiants d'Eina i d'altres institucions acadèmiques, artistes, professionals de camps variats, representants d'entitats públiques, així com pastors i pastores de Collserola i altres persones interessades.

Les activitats comencen el 27 de setembre del 2022, al pati d'Eina Bosc, amb el rentatge públic de 70 vellons seleccionats prèviament per Manyà i Vivero, procedents de l'esquella de Collserola. Aquest esdeveniment va ser seguit per la Jornada de la Llana, que va oferir un fòrum de refle-

IMAG 001 – Arxiu
Nacional_de_Catalunya

xió per a pastors, administracions i actors locals i artesans i artistes, un mercat de productes locals, un dinar amb ingredients de Collserola, i un Laboratori Tèxtil en què, durant tres setmanes, es va dur a terme de manera col·lectiva el procés íntegre de producció artesanal de llana.

A través del fet col·lectiu, de l'experimentació i del treball manual, Manyà i Vivero van convidar a compartir coneixements amb professionals de l'àmbit tèxtil i artístic. Hi van participar Francesca Piñol, artista tèxtil; Victòria Rabal, directora del Museu Molí Paperer de Capellades; Sara de Ubieta, dissenyadora

tèxtil i investigadora en biomaterials; Isabella Rengifo, artista tèxtil; Solange Delannais, especialista en estampat i tints naturals; Pa Wei, escultora; Esther Clusas, feliatrera, i Giorgia Filippelli, arquitecta. El fruit d'aquesta primera pràctica va culminar amb la construcció d'un tapís de grans dimensions, l'enfetrament del qual ho va aglutinar tot: materials, accions, escenes i identitats.

L'experiència col·lectiva posa en relleu la rellevància d'intervenir al marge periurbà del parc natural, una zona de transició en la qual convergeixen activitats urbanes i rurals. Davant la imminent

licitació d'un cobert per part de l'Ajuntament de Barcelona en aquesta franja, el grup impulsor format per les integrants de *Tornen les esquelles*, l'arquitecta Giorgia Filippelli i Pilar Cortada i Olivia Álvarez, d'Eina Obra, du a terme el taller Arquitectura efímera: un cobert per a Collserola, per tal de pensar, prototipar i dissenyar col·lectivament una bioconstrucció temporal que funcioni com a refugi per a ovelles i pastors i com a centre educatiu d'apropament a l'entorn rural.

Amb l'objectiu de divulgar el projecte, s'elabora col·lectivament una memòria: Diari de camp. *Tornen les esquelles*. La publicació documenta la feina duta a terme pel grup impulsor del projecte i compta amb contribucions de Fernando García-Dory, artista i agroecòleg, de Daniel Palet, enginyer tèxtil i expert en llana, així com d'alumnes i docents d'Eina i d'altres col·laboradors. El disegn és lliurar-lo formalment als alcaldes dels municipis adjacents al parc natural.

A més, en col·laboració amb Materfad, s'organitza l'exposició titulada *Futurs pastorals*. Les migracions de la llana, del 24 de novembre del 2023 al 14 de gener del 2024 al Disseny Hub Barcelona. La mostra, que aprofundeix en el potencial de la llana per configurar futurs alternatius en el context del pasturatge, inclou treballs de Claudy Jongstra, artista i activista neerlandesa, i del projecte *Tornen les esquelles*. Aborda la problemàtica de la insostenibilitat ambiental, cultural i econòmica associada a la desaparició del pasturatge, la ramaderia extensiva i la transhumància. L'exposició atrau més de 2.500 visitants.

Durant els dies finals de *Futurs pastorals*. Les migracions de la llana, en col·laboració amb Materfad, es du a terme un col·loqui que congrega les artistes Claudy Jongstra i Ana Vivero, així com sis experts de diferents àmbits: Angel Amurrio (Entheos), Fernando García-Dory (Inland), Gemma Salvador (Llanatura) i Vicente Guallart (IAAC - Valldaura Labs). L'esdeveniment és l'11 de gener al vestíbul del Disseny Hub Barcelona, moderat per Robert D. Thompson Casas, director científic de Materfad, i Pilar Cortada, directora d'Eina Obra, amb la participació de més de 90 persones.

IMAG 007, IMAG 005 –
Fotografies_Judit_Abad

ANIMACIÓ

Durant els seminaris del Postgrau en Il·lustració narrativa per a publicacions infantils i juvenils he tingut l'oportunitat de desenvolupar diversos projectes que comprenen des de la creació de personatges fins al desenvolupament de còmics sense paraules, i fins i tot la concepció de projectes d'animació. Tot i que alguns d'aquests treballs estan més avançats que d'altres, en conjunt m'han proporcionat l'oportunitat d'aprendre i experimentar en una diversitat de formats adreçats al públic infantil i juvenil. Aquesta varietat de projectes m'ha permès descobrir diferents metodologies de treball, sempre amb un enfocament centrat en el procés de desenvolupament.

IMAG 001 - Lucie_Duboeuf_1

SASHA RAU

EXPOSICIONS CURADORIA, DISSENY I ESPAIS

GROW DOWN!
CONTEMPORARY ART PLAY GROWN

Grow down! Contemporary art playground és una exposició per als infants que investiga el tema dels records i experiències infantils reconstruïts per les artistes contemporànies en forma de pintura, escultura i instal·lacions i crea connexió entre elles per trencar la segregació que hi ha en aquest sector.

Imaginem-nos un espai de qualsevol museu d'art contemporani. Com sona el riure dels infants aquí? Com es perceben els seus moviments naturals? Si l'àmbit del museu s'adapta a les necessitats dels infants? O no els accepta, gairebé els rebutja? Els infants al museu han de comportar-se com a adults. Perquè els museus d'art contemporani són per a adults. A més, els adults oblien els nens i nenes a fer-se grans com més aviat millor. Creix ja! *Grow up!* Gairebé no els queda temps per estar avorrides i jugar, quan el joc és una activitat vital per als infants. És imprescindible per al seu desenvolupament físic, emocional, social i intel·lectual. Perquè els infants es converteixin harmoniosament en les persones adultes, primer han de viure plenament la seva infància. L'exposició *Grow down! Contemporary art playground* els permet submergir-se al món de l'art contemporani sense prohibir-los ser nens i nenes.

IMAG 001 - Sasha_Rau_1

URBAN-IT, COMEDOR URBANO EN BCN

Urban-It és un projecte innovador que busca millorar l'experiència de menjar a espais públics de Barcelona, especialment a les places i escales.

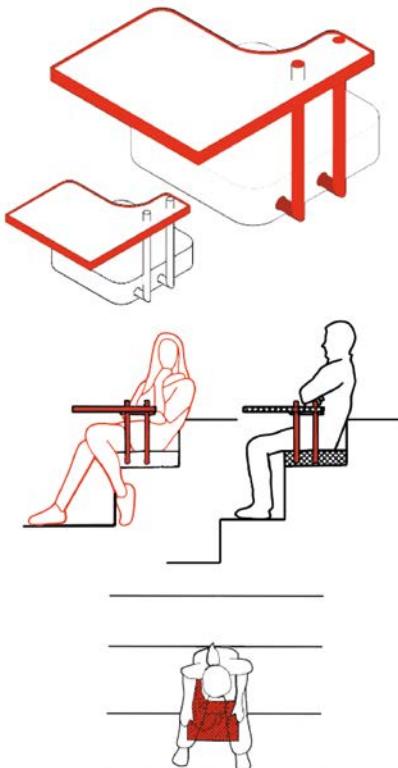
El seu enfocament se centra a dissenyar elements clau com coixins, taules, il·luminació i bosses contenidores per brindar comoditat i practicitat als usuaris.

El propòsit del projecte és fomentar la convivència i la socialització a entorns urbans. *Urban-It* s'associa amb locals de menjar a barris residencials per oferir als ciutadans l'opció de gaudir els seus àpats a l'aire lliure i crear punts de trobada a llocs poc utilitzats.

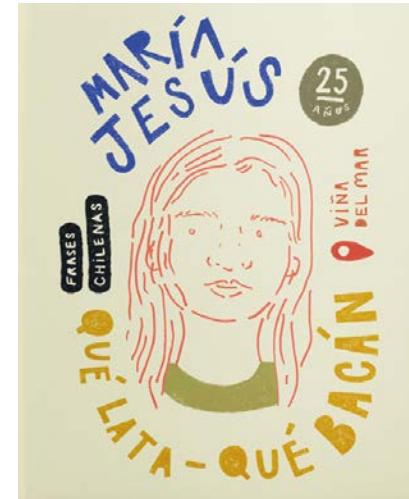
La identitat de marca d'*Urban-It* es destaca per colors cridaners i per elements gràfics distintius per connectar-se amb el públic objectiu. Es promociona als locals associats i mitjançant materials informatius a la ciutat.

En resum, l'objectiu d'*Urban-It* és millorar la qualitat de vida dels ciutadans, encoratjant la interacció social i l'ús d'espais públics per crear una ciutat més vibrant i acollidora mitjançant el rescat d'aquests espais.

IMAG 001 - María_Ignacia_1

A CHILE POR UNA NOCHE

IMAG 001 - Karol_Aramayo_1
IMAG 002 - Karol_Aramayo_2

Quan feia setmanes que vivia a Barcelona i havent començat ja les meves classes, ens van proposar fer un projecte personal amb l'única premissa que la tasca consistiria a il·lustrar llocs de trobada a la ciutat.

Anaven passant els dies i en l'intent d'esbrinar com podia respondre aquesta tasca, entre donar voltes a algunes idees, vaig recordar que existia un bar xilè que podia anar a visitar i potser obtenir alguna idea del que podia fer, o bé, si no sortia victoriosa de la meva investigació, almenys m'ho passaria bé estant a un bar mentre prenia i menjava coses que em recordessin casa meva.

Però crec que no m'hauria esperat mai sentir aquesta calidesa i singularitat tan especial que em va fer sentir el Perro Pako des del primer moment que vaig entrar, des d'arribar i trobar-te unes portes de vidre plenes d'adhesius que els clients han anat enganxant perquè no quedi pràcticament res de transparent, fins a travessar el bar i descobrir una cosa així com un petit museu d'objectes de diferents mides, formes i colors, relacionats amb Xile que et fan sentir com si et teletransportessis gairebé instantàniament allà.

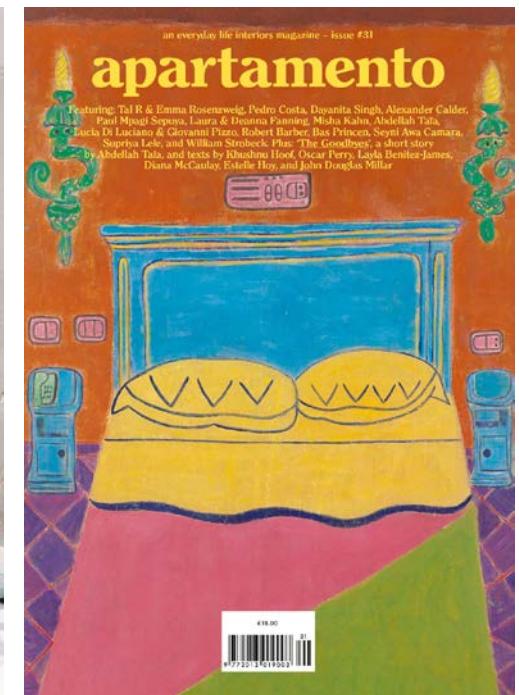
Quan hi vaig ser, vaig ser conscient que no només era que a través del menjar podia adonar-me de com era Xile, sinó que l'idioma en si ja semblava ser una cosa molt peculiar per a tothom que l'escoltava, amb els nostres accents, velocitats i expressions a l'hora de parlar. I així va ser com les paraules també van formar part rellevant d'aquest projecte gairebé com a capítol a part dins del reportatge.

Si bé aquest relat visual podria haver abastat molt més del que té fins ara, em fa molt feliç saber que des del meu cantó puc donar a conèixer més sobre el meu país i les seves particularitats. Sens dubte, reprendre això seria una cosa que m'agradaria poder fer de tant en tant per poder omplir encara més les pàgines d'aquest petit llibret, però ara per ara em quedo amb l'alegria de saber que tal com està és el reflex de l'afecte que gràcies a aquest bar vaig descobrir que tenia per Xile.

Omar Sosa va estudiar Disseny gràfic a Eina i és co-fundador de la revista i editorial *Apartamento* (2008), director creatiu a *Apartamento Studios* i des de 2022 soci de l'editora de mobles BD.

IMAG 001

- E. Definiu *Apartamento* com “una revista sobre gent, però a través dels seus interiors”, què ens expliquen aquests espais sobre la persona que els habita que no podríem saber altrament?
- O. La majoria de les revistes recreen una fantasia momentània mitjançant les fotos del subjecte. En el nostre cas, l’única norma que mai no transgredim és que el subjecte de l’entrevista sigui fotografiat a l’entorn on viu o passa un temps considerable a l’any. Això no vol dir que no hi hagi certa fantasia a l’article, ja que la mirada del fotògraf és un filtre personal i el que hagi preparat el subjecte per ser fotografiat també pot tenir certa fantasia. De totes maneres, quan ens centrem en detalls de l’interior o habitacions com la cuina o el bany, ens expliquen moltíssim de la persona que és difícil cobrir si ho saps interpretar. El que més em continua apassionant és com de vegades no hi ha gaire relació amb el que l’individu explica a l’entrevista o el que esperaves d’ella o ell, o completament al contrari, allò que esperaves és totalment el que es reflecteix a la casa.
- E. La revista ha fet disset anys, heu percebut una manera diferent d’habitar aquests anys?
- O. El nostre espectre de tipus de persones i interiors encara que es pot discutir que segueixen un cert patró, són massa diferents per poder veure si s’ha percebut un canvi significatiu que es pugui aplicar de manera general. El que sí que crec és que la nostra mirada ha canviat més ràpidament que aquests interiors i, per tant, veiem coses que abans passàvem per alt.
- E. El que una persona decideix mostrar a través de la vostra publicació està estretament relacionat amb el seu gust i essència o creus que és una via per projectar una imatge concreta?
- O. Primer de tot, una cosa no anul·la l’altra. El gust canvia, s’adapta, es transforma com tot, encara que no ho notem. Fins i tot aquell amic que sempre vesteix igual i saps perfectament què odia i què estima, també canvia de gustos encara que no sigui de manera radical.
- E. Es obvi que avui dia, almenys en un sector de la població, hi ha moltíssima més consciència de l’espai on vivim i els objectes amb què ens envoltem. S’ha parlat que va ser la pandèmia, les xarxes socials, l’ecosistema que ha crescut a la seva ombra, etcètera. El cas és que no som insensibles a allò que veiem i això canvia les nostres preferències a l’hora d’aplicar valor als objectes i, per tant, allò que decidim posar a casa. El valor que projectes sobre un objecte pot venir per la teva història personal amb ell, per exemple, pertanyia a un amic que ja no és viu, pot ser una cosa que vesteix a casa d’algú que admires, pot complir un ús específic que fa la teva

IMAG 001 – Portada *Apartamento*
número #30 i #31

IMAG 003 – BD
By David Luraschi

vida molt més agradable i, per tant, li agafes afecte, pot ser el seu valor material, com és d'estrany, o que simplement et doni plaer visual.

També crec que hi ha objectes que eduquen o et fan reflexionar sobre el teu gust. Aquests darrers em semblen especialment interessants en l'àmbit personal. Fer l'exercici de viure amb peces que saps que necessites un cert temps per saber si t'agraden o no. De vegades els resultats sorprenden moltíssim un mateix. Crear-te opinions fermes sobre el que t'agrada o no ho trobo molt perillós i summament avorrit. Cada cop que dius "odio això o allò" poses més ciment a aquesta imatge que tens de tu mateix i es fa més difícil canviar. És com artrosi per al gust i es contagia en altres aspectes de la vida. Penso que el sentit del gust ha d'estar sempre en procés d'adaptació i obert a coses noves.

IMAG 002 –
Comfort show at
Friedman Benda
curated by Omar
Sosa NYC 2020

IMAG 003

- E. Amb l'auge de les xarxes socials, aquests espais íntims i personals han passat a ser també espais pensats per ser fotografiats?

O. L'auge de les xarxes socials només ha magnificat una cosa que ha passat durant tota la història de la humanitat. Som animals influenciables, necessàriament socials, volem allò que veiem en altres. Només cal observar dos nens jugar, un sempre vol allò que té l'altre. En l'àmbit històric, els interiors estaven molt més marcats per tendències que duraven dècades i marcaven èpoques que hem estudiat a l'escola. Pel que fa al mobiliari, la consciència d'una cosa específica

IMAG 004 – BD General
Campaign by David Luraschi

IMAG 005 – BD By
Eduard Sanchez Ribot

és força recent. A l'edat mitjana no hi havia consciència de mobiliari com ho entenem actualment, i amb prou feines es tenia consciència de confort. Eren objectes utilitaris majoritàriament i fins i tot els palaus tenien taules i cadires plegables que s'emportaven d'un palau a un altre. La mateixa professió de dissenyador no apareix fins a mitjan segle XX. BD va ser fundada per arquitectes que tenien interès per crear i vendre peces de mobiliari per als seus propis projectes o que no podien trobar a l'Espanya franquista. Miraven Itàlia i veien coses que volien tenir, però eren difícils d'importar.

Una cosa que sempre recordaré són els salons i la cuina de convidats que la meva família per part del meu pare tenia a Extremadura. Hi havia un saló i una cuina que només es feia servir en dies de festa. Eren per ensenyar.

Així mateix, la versió d'avui dia per a algunes persones és tenir coses que t'agraden però que a més pots ensenyar. Crear els teus racons fotografiables ha substituït el saló dels convidats.

Són aquests espais més nosaltres o menys? La veritat és que no n'estic segur. Pot passar com amb la roba, que te la posis per comunicar alguna cosa concreta, però sens dubte passa menys sovint en el cas dels interiors per la raó pràctica que no vols estar canviant de taula cada dos mesos, encara que tinguis els diners per fer-ho.

E. En alguna ocasió has comentat que t'atrauen els productes que tenen una història, que tenen un origen concret, que estan fets servir. Pots parlar-nos sobre els vincles que s'estableixen entre aquest tipus d'objecte i la persona? Què ha de tenir un objecte per captar la nostra atenció?

O. Hi ha tantes raons com éssers humans per construir un vincle amb un objecte. Com he comentat abans, pot ser de molts tipus.

No es pot culpar ningú de caure pres pel consum quan hi ha tantes coses dissenyades per a això.

Però crec que exercitar la creació d'aquests vincles ens fa una mica més resistents a la compra impulsiva. Passa una mica com amb el menjar. Quan comences a preocuparte i informar-te sobre el que menges, de sobte no caus en les mateixes trampes de menjar alguna cosa de la qual et penediràs després quan t'entra un atac de gana. Obviament, continua passant, però adonar-se'n, sense crear-se massa culpa, ja és un pas.

El mateix passa amb els objectes. Per aquí crec que comença i acaba el pensament ecològic. Més que comprar una cosa reciclada, recicitable, circular o com n'hi vulguin

IMAG 006 – Michael Anastassiades
For Nilufar By Francesco Nazardo

dir, pensa què en faràs i si et continuarà fent feliç al cap de sis mesos, si fins i tot té possibilitat de revenda. D'altra banda, la curiositat de saber més sobre qui ho va fer, la seva història, els materials, els usos, etcètera fa que el nostre vincle sigui més ric. Això es pot aplicar de la mateixa manera a una cadira de palla trobada a un mercat ambulant o una de Carlo Mollino.

E. Els interiors que fotografieu transmeten calidesa, són espais viscuts que s'allunyen del perfeccionisme d'altres publicacions d'interiors. Ha estat una cosa que teníeu al cap des del principi o la intuïció i el vostre propi gust personal us ha portat aquí?

O. *Apartamento* va començar per pura intuïció i per cobrir un buit que trobàvem a faltar. En definitiva, vam crear la revista que ens hauria agradat que existís. El tema del perfeccionisme és discutible, però en general les cases que apareixien a les revistes d'arquitectura i decoració ens semblaven desproveïdes de qualsevol traç d'humanitat. Estaven molt lluny de com ens atrevíem a aspirar a viure amb 25 anys. Ens semblaven molt més properes, interessants i sexis les imatges d'interiors que veíem en un altre tipus de revistes o cases dels nostres amics a l'estrangeur quan els visitàvem. Han passat poc més de quinze anys, però és cert que no veies centenars d'interiors al dia al teu mòbil i havies de tenir els llibres físics per veure interiors que t'agradaven. Després hi havia la part purament humana. La curiositat per saber per què algú va decidir viure així, la història personal, què fa a la vida, etcètera. La revista va d'això, de gent a casa seva, no de cases amb gent. No hi ha una veu editorial que et digui què està bé i què no, què has de comprar o el que està de moda. *Apartamento* té tantes veus com les històries que hem publicat, cadascuna diferent, de vegades contradictòries, de vegades predictibles, d'altres no. El nostre equip ha crescut molt aquests anys, tant pel que fa a l'equip editorial com pel que fa als contribuïdors que proposen, fotografien o escriuen històries, així que el gust és variat i continua en procés de canvi constant.

E. Creus que és justa aquesta manca de perfecció, el que com a espectadors ens porta a aguditzar la mirada a la recerca de detalls i a sentir que podem connectar amb els diferents espais d'una manera més personal?

O. És natural sentir connexió amb un espai que ens recorda més a com vivim nosaltres que a una fantasia. És gairebé el procés invers al que és inspiracional de les revistes clàssiques. Després de llegir *Apartamento* sents que potser no vius tan malament com creies, que el teu propi espai interior i vida també tenen valor. Aprens a apreciar coses que potser abans no feies. Potser fins i tot et fa sentir més segur i millor. És oposat a sentir-se deprimit després de veure una

IMAG 007 – Bags Still Life *Apartamento* By Nacho Alegre

IMAG 008 – Potatoes Still Life *Apartamento* By Nacho Alegre

casa de vuit habitacions impol·lutes amb una *infinity pool* mirant cap al mar. Una casa de revista!

E. El teu soci a *Apartamento*, Nacho Alegre, va afirmar que fa uns anys cada casa era un món i no hi havia corrents tan uniformadors. Sembla que els objectes de qualitat i que expliquen històries, capaços d'individualitzar i emocionar, pertanyen cada cop més a una nova concepció de luxe en un context cada vegada més uniformant. És possible democratitzar la singularitat?

O. Avui dia és possible apel·lar a un tipus de públic molt concret, encara que sigui petit, íntegrament no és insignificant. És el que s'anomena nínxol, però hi ha molts nínxols. De manera que és difícil identificar estils o modes en l'àmbit global. És part del passat. Hi ha centenars d'estils, modes, onades, digues-n'hi com vulguis, passant al mateix temps. Per tant, la singularitat compartida ens dona la possibilitat de fabricar productes en sèrie que distribuïts de manera eficient cobreixen les necessitats singulars. D'alguna manera suposo que això és una democratització del que és singular, ja que els preus poden ser semblants al que abans van ser productes en massa. Tot i això, podem veure com hi ha corrents que sembla que influeixen de manera força global els interiors. També veiem com empreses relativament joves i amb estils molt concrets passen a formar part de hòldings empresarials cada vegada més grans.

Tinc els meus dubtes que una vegada més prenguem la mostra que tenim a mà com si fos general i universal. Em refereixo que el que veiem nosaltres normalment ja està esbiaixat pel nostre gust, perfil, edat, etcètera i no sempre és tan general com pensem.

Sens dubte, pel que fa a la idea de luxe, com més hypersingular, adaptat i estrany sigui l'objecte, més valor té. Per això hi ha les edicions limitades de mobiliari, per exemple. Personalment, crec que moltes vegades és una manera artificial de donar valor a una cosa, són com NFT, però que pots tocar. Em sembla que qualsevol producte industrial és per naturalesa seriat i fer-ho exclusiu és en certa manera forçat. No hi estic en contra, però no és natural.

E. Què diries que explica casa teva de tu mateix?

O. Les meves cases han canviat força els últims deu anys, vaig viure a Barcelona, després a Nova York i ara estic de tornada a Barcelona en un espai que estava pensat per a estades curtes, però s'ha convertit en un espai en què passo molt de temps. És un espai obert amb moqueta grisà de paret a paret dissenyat per Arquitectura G. Els vaig donar carta blanca per fer el que volguessin, ja que no hi passaria llargues temporades, però està funcionant molt bé. Si algú m'hagués de jutjar per l'espai, diria que soc un *freak*

IMAG 009 - Haworth by Max Farago

IMAG 010 - Haworth by Max Farago

de l'ordre i l'austeritat, però és una adaptació a l'espai i al moment vital. A Nova York no tenia un centímetre de paret buit sense quadres, aquí les parets estan nues. Aviat vindrà la meva xicota a viure amb mi i tot canviarà de nou. Com deia abans, és una evolució constant.

E. A què tens més afecte? Hi ha algun moble, llum, llibre que sàpigues que sempre t'acompanyarà?

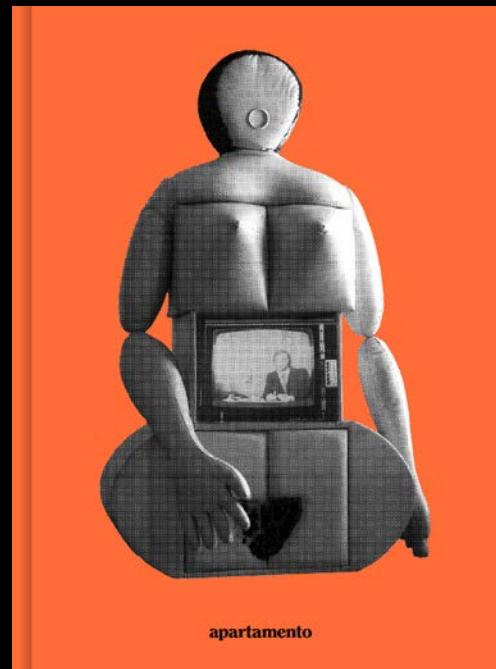
O. Em vaig emportar molt poques coses de les meves cases anteriors, però hi ha una peça que té un valor especial i il·lustra bé el que deia sobre l'evolució del gust. És una calaixera de color taronja cridaner amb forma de dona. La primera vegada que la vaig veure va ser fa deu anys per a un article a *Apartamento*. Era l'apartament de Jim Walrod a Nova York. Aleshores em va semblar un dels objectes més lletjos que havia vist a la meva vida. Després de fer-me amic del Jim, em vaig adonar que s'envoltava constantment d'objectes que desafiaven el seu gust, molts serien considerats lletjos per la majoria de la gent.

Desgraciadament, el Jim va morir el 2017. Aquesta escultura funcional és de Nicola L. Una artista francesa que va passar gran part de la seva vida vivint al Chelsea Hotel de Nova York i a la qual li hem dedicat un llibre aquest any. Probablement, és el més complet que hem publicat fins ara amb l'arquitectura de Cadaqués. La Nicola creava peces funcionals que ella mateixa feia servir a casa seva, i tot i que podria estar a una galeria o museu, em sembla interessant viure amb ella de la mateixa manera que ho feia la seva autora.

E. Podries fer-nos una llista de què hi hauria al teu lloc favorit?

O. M'imagino esmorzant al sol a les escales de Casa Malaparte. La meva xicota està estirada amb la seva amiga al solàrium del terrat mentre tres amics més estan cuinant a baix el sopar per als vint convidats d'aquesta nit. El sopar comença a les 8:30 quan encara hi ha llum i ens acabem banyant tots a mitjanit. La casa és gairebé buida, només queden les taules originals que ajuntem per al sopar i uns sofàs coberts de teles blanques. Com que gairebé no hi ha llums, ho il·luminem tot amb espelmes.

La veritat és que potser sí que vull una casa de revista, o simplement haver vist *Le Mépris* recentment m'ha trastocat una mica.

FLUÏD

Fluïd és un projecte que vol reutilitzar un edifici inacabat i abandonat de Santpedor i convertir-lo en una comunitat de pisos assequible per a gent de baix nivell adquisitiu o per a joves que es vulguin independitzar.

A Santpedor hi ha un problema d'habitatge, els lloguers són cars i hi ha poca oferta, ja que no hi ha possibilitat d'expansió territorial, a més els joves tenen dificultats per independitzar-se. Evidentment, també es pot enfocar per a famílies de classe mitjana. A més, els pobles també necessiten i es mereixen innovació.

El que es planteja en aquest projecte és reaprofitar l'esquelet d'un edifici en desús. A partir del qual, donar lloc a un edifici amb mòduls d'habitatges (fins a 3 tipologies diferents d'habitatges), amb espais comuns. A més d'utilitzar materials de baixes emissions.

Aquest projecte també es vol enfocar a reduir el ritme actual de la vida quotidiana cap a un ritme més humà. El principal objectiu és resoldre la crisi climàtica des de l'espai, crear habitatges dignes assequibles i oferir qualitat de vida.

TRIBUNAL: MARCOS CATALÁN, SARA COSCARELLI, SILVIA SANTAEUGENIA
TUTORS: ANNA BACH, SARA COSCARELLI, ALBERT CRISPÍ,
TOMÀS LÓPEZ, RAÚL OLIVA

IMAG 001 – Núria_Vilchez_1
IMAG 002 – Núria_Vilchez_2

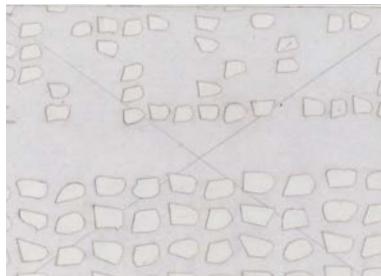
CAU LA PEDRA: ENTREVEIG

Un forat, un bol, un ull que fa el cotilla i un raig de sol que ara pot entrar.

Aquest projecte és el resultat de voltar per unes construccions agrícoles i ramaderes en desús d'un territori.

Un relat que recull reflexions, exercicis i canvis d'idees al voltant de la degradació d'aquests espais. Pensant que fer mirant-les des del cotxe, a peu, manipulant-les al taller i recordant-les a casa.

De l'anhel de protegir els forats amb voluntat reparadora, a observar com la degradació permet noves entrades físiques i emocionals al territori. De voler construir a voler actuar. De veure-ho tot a voler entreveure.

ESPACE ARTISTIQUE JULIAN

L'*Espace Artistique Julian* és un espai multicultural i una residència d'artistes. És un lloc d'interconnexió, de trobades i de treball interdisciplinari amb diferents instal·lacions per a qualsevol mena d'activitat, sigui individual o col·lectiva, amb espais destinats a facilitar l'intercanvi i la interacció social.

Neix d'una voluntat d'experimentar amb l'art i el procés artístic. Així doncs, no es busca crear un espai on el que sigui més important sigui el resultat aconseguit, sinó que se centra en el procés creatiu i personal de cada artista. Vol recuperar la història de l'edifici i contrastar-la amb l'actualitat i crear un espai neutre, obert i adaptable per als diferents usos, en què convisquin història, arquitectura i art.

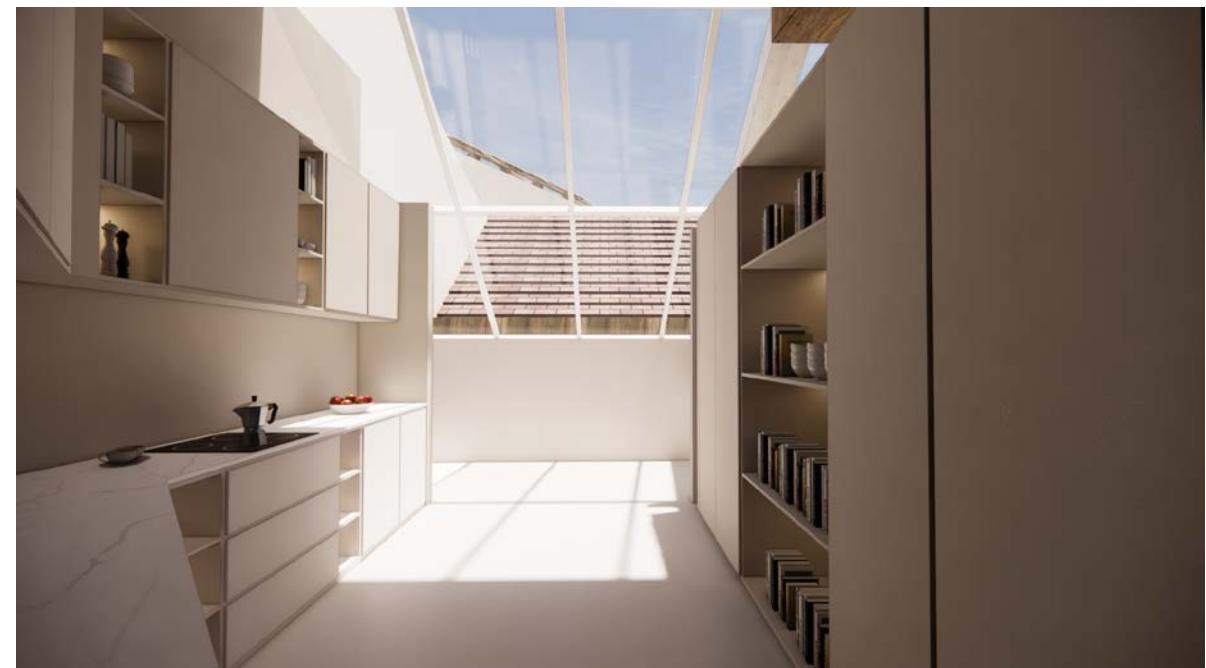
L'escala és l'eix vertebrador del projecte, tractada com un element escultòric, és un element que es va adaptant als diferents nivells i necessitats espacials, s'adapta a la geometria de l'edifici i crea espais i seminivells amplis per a la trobada de creadors.

TRIBUNAL: SUSANA ARISTOY,
RAÚL OLIVA, TONI PALLEJA
TUTORS: ANNA BACH, SARA
COSCARELLI, ALBERT CRISPI,
TOMÀS LÓPEZ, RAÚL OLIVA

IMAG 001 - Laia_Campdelacreu_1

IMAG 002 - Laia_Campdelacreu_2
IMAG 003 - Laia_Campdelacreu_3
IMAG 004 - Laia_Campdelacreu_4
IMAG 005 - Laia_Campdelacreu_5

SERRA DE PORT DEL COMTE.
CREACIÓ D'UNA IDENTITAT GRÀFICA

TRIBUNAL: IGNASI AYATS,
PILAR GÓRRIZ, CARLES RODRIGO
TUTORS: LAIA CLOS, PILAR GÓRRIZ

IMAG 001 – Nua_Carreras_1
IMAG 002 – Nua_Carreras_2

Aquest projecte neix a partir de la inspiració i la sensibilitat que evoquen els espais naturals, concretament la Serra de Port del Comte. Una serralada del Prepirineu català, situada a més de 2.000 metres d'altitud, entre les comarques del Solsonès i l'Alt Urgell.

Es tracta d'una zona poc poblada, aïllada de les típiques rutes turístiques catalanes, però amb molts indrets per visitar i activitats per gaudir de la natura. Un territori sense explotar que es manté intacte i salvatge.

Així doncs, el projecte consisteix en la creació de la marca identitària de la Serra de Port del Comte per a donar-la a conèixer i incentivar el turisme local responsable. A partir de la seva fauna i flora, s'ha volgut exaltar l'essència de la Serra creant un sistema gràfic, el qual inclou il·lustracions i fotografies pròpies que representen aquest territori. Aquest projecte pretén arribar a un públic sensible i respectuós amb la natura, que pugui conèixer, aprendre i gaudir de l'espai i integrar-se amb el medi i el seu ecosistema.

COORDINADORA:
IRENE SIERRA

Camper va plantejar un repte als estudiants: desenvolupar una proposta creativa per potenciar ReCamper, els seus serveis compromesos amb la circularitat. Junts vam crear un espai en el qual planejar futurs possibles a través del disseny i l'intercanvi de coneixement entre estudiants i empresa.

L'equip de Camper, format per Gloria Rodríguez (*Brand Director*), Adriana Rodríguez (responsable del *Creative Network*) i Alex Delgado (*Brand Special Projects*), va desenvolupar un taller dividit en tres sessions. Una primera sessió introductòria a Casa Camper Barcelona, una segona de control i guia de les propostes dels alumnes i una final de presentació dels projectes per part dels estudiants a Eina Bosc.

El resultat van ser diverses propostes noves que qüestionen la indústria i es focalitzen en les preocupacions socials,

mediambientals i d'economia circular. La formalització va ser molt diversa. Entre molts projectes, podíem trobar circuits sensorials per a les botigues que posaven al centre les necessitats dels nens, companyes gràfiques que aprofundien en la relació intergeneracional del públic de Camper, redissenys de botigues a partir de la investigació de materials i tècniques mallorquines o propostes especulatives que reflexionen sobre la necessitat d'alentir processos i que conviden a observar de manera pacient.

Després d'aquesta sessió, els alumnes i l'equip de Camper van gaudir d'un col·loqui al pati del centre, en què es va conversar sobre les inquietuds dels alumnes, els nous corrents que estan liderant el mercat de la moda actual i la importància del desenvolupament de productes més responsables que creïn un futur millor per a tots.

IMAG 001
IMAG 002
IMAG 003
IMAG 004
IMAG 005

IMAG 001 – Sessió introductòria a Casa Camper Barcelona

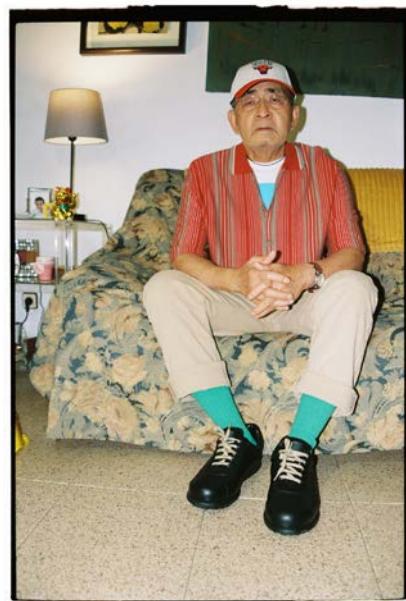

IMAG 002, 003, 004 i 005 – Presentació dels projectes per part dels estudiants a Eina Bosc

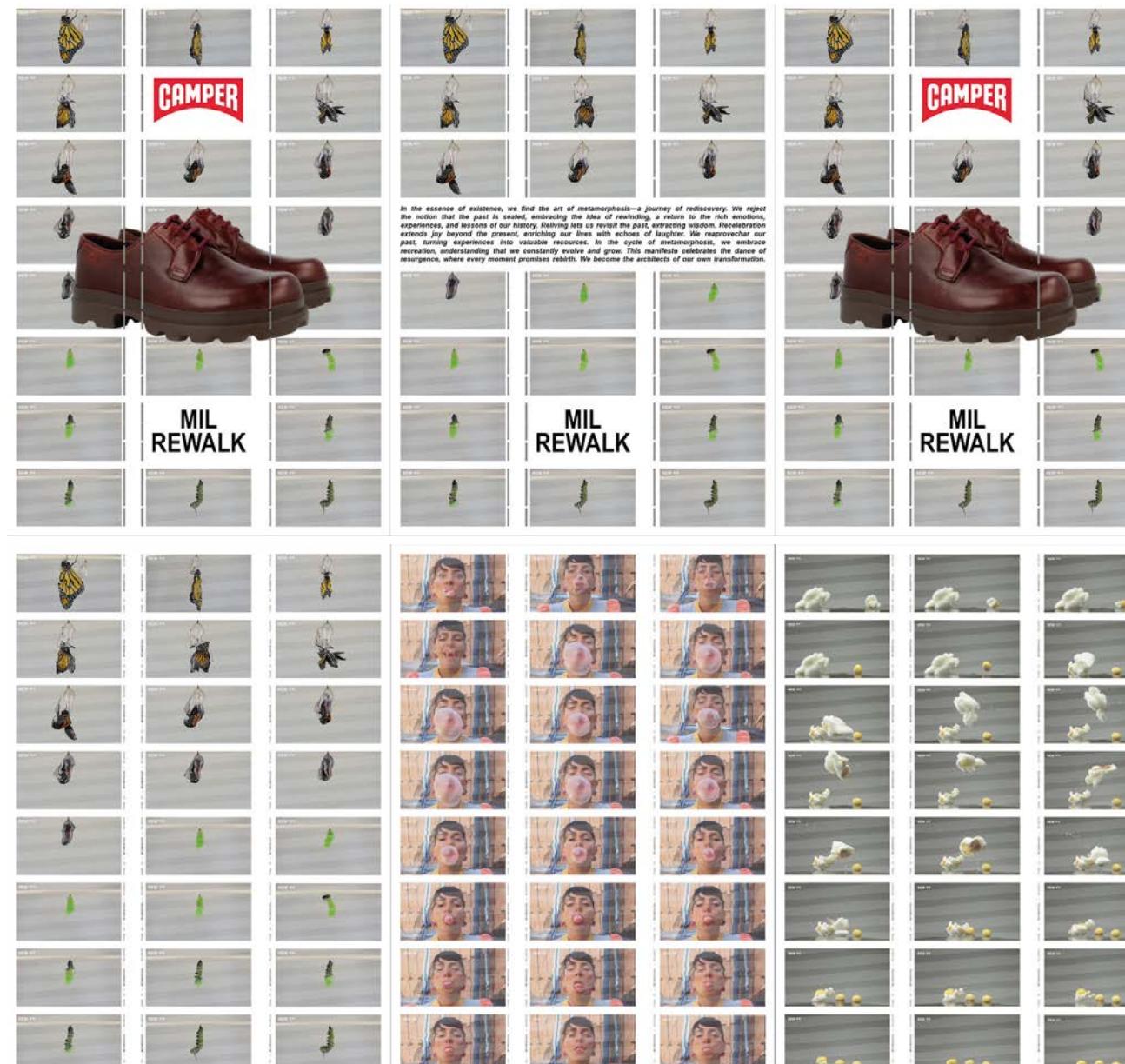

IMAG 006 – Elyn_Tamag_i_Maria_Serrallonga_1
IMAG 007 – Elyn_Tamag_i_Maria_Serrallonga_2
IMAG 008 – Elyn_Tamag_i_Maria_Serrallonga_3
IMAG 009 – Elyn_Tamag_i_Maria_Serrallonga_4
IMAG 010 – Elyn_Tamag_i_Maria_Serrallonga_5

IMAG 011 – Flavià_Boleda_1
IMAG 012 – Flavia_Boleda_2

UN POSIBLE MAPA DESORIENTADO

TRIBUNAL: CATERINA ALMIRALL,
IGNACIO DE ANTONIO ANTÓN,
VÍCTOR GARCÍA TUR
TUTORES: IGNACIO DE ANTONIO ANTÓN,
VÍCTOR GARCÍA TUR, ANNA MAJÓ

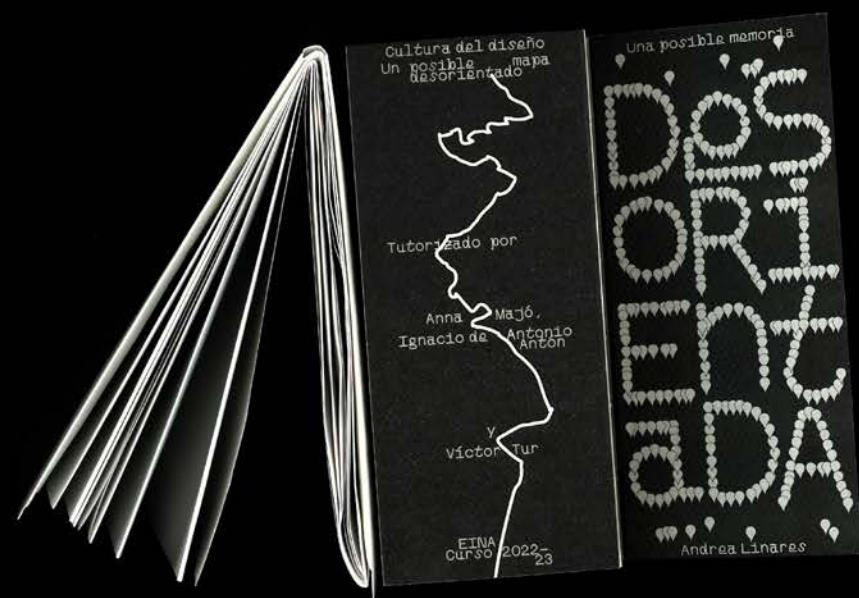
IMAG 001 – Andrea_Linares_1
IMAG 002 – Andrea_Linares_2
IMAG 003 – Andrea_Linares_3

Les línies que ens dirigeixen són performatives i s'estableixen mitjançant la repetició de normes i convencions. Seguir orientacions predeterminades suposa alinear-se amb l'experiència normativa blanca i cisheterosexual i limita el desplegament de cossos que es desvien de l'arquetip. Això genera efectes desorientadors a aquelles identitats que experimenten el fracàs, ja que no s'ajusten al que està establert.

Tot i això, en rebutjar tornar a la rectitud, les corporalitats queer es mantenen en una posició obliqua que ens permet crear noves formes de realitat i disseny més inclusives i diverses.

Aquesta recerca proposa un possible mapa per perdre's, una guia per estranyar-se, divagar en el desordre, activant altres perspectives, posant en crisi els pilars que ens donen forma. Desenvolupant una mirada queer i una pràctica desviada.

Un Treball Final de Grau que neix després de les lectures Fenomenologia Queer: orientacions, objectes, altres, de Sara Ahmed, i L'art queer del fracàs, de Jack Halberstam.

YO QUERÍA UAN CASA CON JARDÍN

Acostumo a inspirar-me en les petites coses quotidianes que veus, olores i toques i que desperten en tu una reacció emocional o un record. Crec que aquest sempre és un bon punt de partida per a un projecte. El projecte *Luz y sombra* neix d'aquest mateix concepte. És un àlbum il·lustrat i la història, els sentiments i els personatges m'acompanyen des de fa molt de temps. De vegades, quan fa anys que penses en una història, costa molt donar-li forma. Per això avui dia continuo treballant en aquest projecte.

Tot i això, *Soñando con monstruos* em va resultar molt fàcil i ràpid de crear. Podíem triar entre tres títols diferents per a la nostra petita història i havia de ser un llibre-acordió. Això significava per a mi crear un flux, d'una il·lustració a la següent, d'una pàgina a la següent. Em vaig deixar guiar per les meves mans sense pensar gaire.

Yo quería una casa con jardín és una sola il·lustració que vaig fer en el context d'un projecte en què vam treballar durant més temps. Aquesta il·lustració és el que jo desitjo per al meu futur, però alhora és molt nostàlgica. Mostra, en certa manera, una versió de fantasia de la casa del meu avi i de com feiem barbacoes al jardí amb tota la família. Crec que el que realment m'agrada veure a les il·lustracions o projectes d'altres personnes és el punt de vista personal. Potser també hi ha alguna cosa que ni tan sols volen compartir, però que va sortir a la llum en crear-ho. I tu, com a espectador, la pots trobar i donar-li un significat des del teu propi punt de vista.

Pel que fa a l'estil i la tècnica, m'agrada començar analògicament: fer sketches, recopilar imatges que m'inspirin i després ajuntar-ho tot digitalment. Utilitzo el meu iPad com a eina i dibuix com ho faria en paper. Intento que el procés i la il·lustració siguin tan analògics com sigui possible fent servir un dispositiu digital i també jugo molt amb diferents configuracions de capes. Això de vegades crea agradables sorpreses, com ara una textura rugosa en lloc d'una cosa suau o una combinació de colors totalment diferent del que tenia previst. No aspirar a la perfecció i permetre cometre errors és una part important del procés de creació, independentment de com crees o del que crees.

IMAG 001 - Anita_Grzes_1

POSTGRAU

CANCIONES DEL ANCLA

IMAG 001 – Leyla_Vargas_1
IMAG 002 – Leyla_Vargas_2

Lázaro Cristóbal Comala, originari de la ciutat de Durango, és un talentós cantautor mexicà. La seva música, plena de malenconia, fusiona diversos ritmes com el folk, el cant cardenche (un gènere folklòric mexicà) i el blues. La influència palpable d'artistes com Johnny Cash i Bob Dylan afegeix una dimensió única al seu estil.

Aquest disc en particular, llançat el 2018, commemora el cinquè aniversari i es consolida com una obra fonamental a la carrera de l'artista. Les composicions de Lázaro Cristóbal exploren temàtiques com la solitud, la salut mental i el desamor, tot això tenint amb un toc d'humor àcid. Les narratives de les seves cançons es mouen en el context de Durango i capturen l'essència dels paisatges desèrtics d'aquesta ciutat mexicana. En aquest ambient, s'entrellacen imatges religioses amb blasfémies i l'atmosfera nostàlgica dels bars d'abans i es crea una experiència musical evocadora.

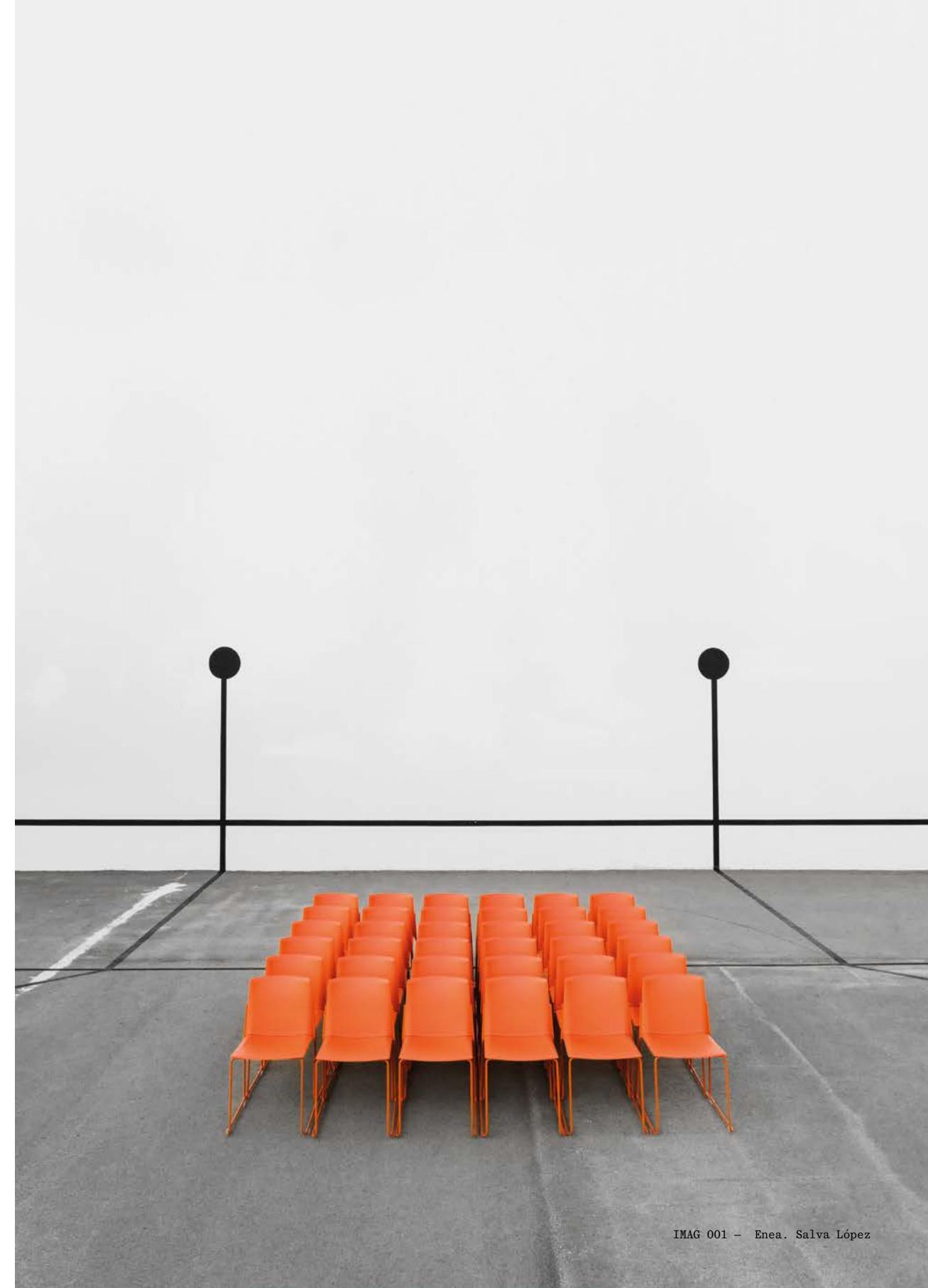
Malva Sawada (Madrid, 1982) és co-fundadora de l'estudi Phantasia Services i directora creativa de la marca de *eyewear* Gigi Studios. Graduada en Disseny Gràfic per la EASD València, va cursar el Màster de Tipografia a Eina en 2008.

- E. Després de més de 15 anys de trajectòria al món del disseny gràfic i la direcció d'art, actualment ets directora creativa a Gigi Studios i cofundadora de Phantasia Services. Com ha evolucionat el teu perfil i com han canviat els teus interessos durant aquests anys? Què ha propiciat aquests canvis?
- M. Al començament de la meva carrera, crec que el que més m'atreia era el disseny editorial. Vaig estudiar Disseny gràfic a València, on vaig participar en diversos projectes editorials dissenyant catàlegs i llibres dins del sector cultural, i després em vaig mudar a Barcelona per estudiar el Màster de Tipografia d'Eina. El 2008 vaig començar a treballar a Clase Bcn, on em vaig especialitzar en brànding, direcció d'art i direcció creativa, que són les branques de la professió en què em sento més còmoda ara. Durant els anys que vaig estar a Clase, vaig participar en tota mena de projectes, però n'hi ha un que destaca entre la resta i que marca un canvi en la meva trajectòria: el 2016 vaig començar a portar, juntament amb Dani Ayuso, la direcció creativa d'Enea, una marca de mobiliari del País Basc. Durant tres anys, vam treballar mà a mà amb els fotògrafs Salva López i Yosigo per crear tot l'imaginari visual de la marca. Disparàvem les campanyes a diferents racons naturals del País Basc i les fotos tècniques, a espais que localitzàvem a Barcelona i rodalia. És una etapa que recordo amb moltíssim afecte i en què vaig aprendre la importància de la direcció creativa i la direcció d'art en projectes de brànding.

El 2018 va començar la meva col·laboració amb Gigi Studios, amb qui vaig poder endinsar-me en el sector de la moda, que sempre m'havia atret. A l'inici va ser un encàrrec puntual per dissenyar la pàgina web i dur a terme la direcció d'art de les fotos, i d'aquí vaig passar a fer la direcció creativa de les campanyes. La marca ha crescut molt i fa tres anys vaig passar a ser la directora creativa del Departament de Comunicació; m'encarrego de la conceptualització, desenvolupament les campanyes i dirigeixo l'equip de disseny gràfic.

Quan vaig deixar Clase Bcn, vaig estar dos anys com a autònoma amb l'ajuda de dos dissenyadors júnior. Hi va haver un moment en què vaig estar decidida a tirar endavant el meu propi estudi, però la pandèmia em va passar factura i em vaig trobar carregant tota sola amb la responsabilitat de diversos projectes sense un equip sòlid. Aquella època col·laborava puntualment en projectes amb Edu Martínez Piracés, amb qui vaig treballar a Clase durant diversos anys. Juntament amb Laura Santarelli vam decidir unir forces i va néixer Phantasia l'octubre del 2022.

IMAG 001

IMAG 002
IMAG 003
IMAG 004

IMAG 001 – Enea. Salva López

IMAG 002 – Gigi Studios. *Le Club de Lecture.*
Laura Marie Cieplik

IMAG 003 – Gigi Studios.
Schmott

IMAG 004 – Gigi Studios.
Salva López

E. Des de Phantasia, abasteu un ampli ventall d'especialitzacions: brànding, producció de contingut i mitjans impresos, entre d'altres. Com és el sistema de treball a Phantasia?

M. El treball dins de l'equip és molt horitzontal, totes ens involucrem en la presa de decisions i podem participar en qualsevol fase dels projectes segons les necessitats. Hi ha projectes que portem de manera individual i d'altres que els compartim en combinacions de dues o tres personnes. Pel que fa a les sòcies, cadascuna de nosaltres té unes responsabilitats específiques: jo poso més el focus en la direcció creativa i faig un seguiment dels projectes principals, l'Edu en la conceptualització i gestió de projectes i la Laura és la responsable de disseny, a més de desenvolupar la imatge i la comunicació de Phantasia. A l'inici érem nosaltres tres i comptàvem amb l'ajuda de col.laboradors externs quan ens calia, però l'any passat vam decidir créixer i vam passar a ser cinc persones a l'equip, cosa que ens permet dedicar més hores a desenvolupar el projecte Phantasia, tant a la part creativa com a l'empresarial.

E. Quina és la senya distintiva de Phantasia?

M. Treballem des de l'horitzontalitat i busquem processos col.laboratius construïts des de l'empatia i el diàleg sostenible.

La nostra pràctica consisteix a desenvolupar conceptes i narratives sòlides que donen lloc a imaginaris visuals amb una mirada experimental, i sempre ens basem en els valors i la naturalesa de cada projecte.

E. Com influeixen les referències de la cultura visual contemporània en el desenvolupament creatiu i estratègic d'un projecte a l'estudi?

M. És imprescindible tenir-les en compte i jugar-les a favor nostre. En alguns casos, poden arribar a ser la mateixa estrategia d'un projecte, com a la campanya de sòcies del Zumzeig, en què vam fer quatre *fan films* emulant escenes de pel·lícules famoses i vam substituir els diàlegs pels avantatges del carnet. No us perdeu Ada Colau fent de Carmen Maura a l'escena del mambo taxi de *Mujeres al borde de un ataque de nervios*.

E. La docència i la recerca és una part important de Phantasia, parla'n's d'aquesta pràctica vocacional de difusió de coneixement des d'un estudi.

M. Les tres sòcies impartim classes a diverses escoles, ja que considerem important participar activament en la formació de la nova generació de persones creatives, però també és un intercanvi que ens enriqueix i ens permet estar al dia respecte a les inquietuds i tendències de la gent

més jove. Més enllà de transmetre els coneixements teòrics i pràctics de la professió, la nostra missió és inculcar el pensament crític a les estudiants, ensenyant-los a projectar des dels conceptes i posant al seu abast referents i estratègies que els ajudin a desenvolupar-se com a professionals.

Jo faig classes de direcció d'art a Idep i a Elisava dins dels màsters de Direcció d'art i de Disseny, respectivament. Quan vaig estudiar amb prou feines es donava importància a la direcció d'art en la formació de disseny gràfic i fins i tot avui dia continua sense ser una cosa molt valorada dins d'una part del sector. Des de la meva experiència són dues coses que han d'anar plegades i m'hauria encantat tenir algú que m'ensenysés el que avui explico a les meves classes.

IMAG 005 –
MACBA Colección
Opi FGC

E. Les campanyes per a Gigi Studios tenen una forta influència cinematogràfica. Fa poc també vas dissenyar el cartell del llargmetratge *La amiga de mi amiga*. Podries parlar-nos de la teva relació amb el cinema? Quines són les teves principals referències i influències?

M. La primera campanya, *The Relay*, va ser una de les que tenia més inspiració cinematogràfica. Buscàvem fer un *fashion film* a l'estil de marques com Miu Miu, Jil Sander, Gucci... Alguns referents que van inspirar algunes escenes són *Fargo*, *Paris, Texas*, *Mulholland Drive* i en general el *mood* del cinema americà de final dels vuitanta. Era la primera vegada que m'encarregava de la direcció creativa d'una campanya amb un rodatge gran i va ser genial perquè vam poder realitzar una peça d'un minut i mig en què es desenvolupava un guió i vam treballar a diverses localitzacions. Avui dia les necessitats de la marca i les xarxes socials ens obliguen a fer peces més curtes i senzilles, però malgrat això sempre intentem que s'expliqui una història, per petita que sigui, com a les dues últimes campanyes, *Le Club de Lecture* i *The*

Breakfast. En aquesta última, es poden trobar influències del cinema d'Eric Rohmer i les seves escenes de personatges compartint taula i tenint converses mentre mengen. Altres referents han estat *Brazil*, *Chungking Express*, les escenografies de Jacques Tati, l'escena de les oficines de *Matrix*, *Laurence Anyways* i altres pel·lícules de Xavier Dolan...

Totes les campanyes de Gigi Studios han estat dirigitades per realitzadores: Claudia Mallart, Maria Sosa Betancort, Alba Fredenand i Alba Ricart. Com a directora creativa, tinc la responsabilitat de seleccionar els equips per a cada projecte i em sembla important treballar amb dones directores dins de la moda i la indústria audiovisual, en què encara hi ha un percentatge més alt d'homes. Encara que cadascuna tingui una mirada diferent, en el seu treball es pot veure una forta influència cinematogràfica i també artística, la qual cosa ha estat clau per aconseguir resultats més enllà del que és purament comercial.

Pel que fa al projecte de *La amiga de mi amiga*, es tracta d'una comèdia d'embolics lèsbica dirigida per Zaida Carmona i inspirada en el cinema de Rohmer. El póster es compon de retalls de les protagonistes extrets de fotografies de la pel·lícula, com passa a *Las noches de la luna llena*, amb una composició tipogràfica i una paleta cromàtica que té influències dels cartells de Juan Gatti per a Almodóvar.

IMAG 006 – *La amiga de mi amiga*

E. La teva proposta per a Loolios ens allunya de la velocitat dels reels. D'altra banda, a la teva proposta el so té molt de protagonisme i, tot i això, a les xarxes socials sovint veiem vídeos sense activar-lo. Com influeixen els formats de les xarxes socials a l'hora d'explicar històries?

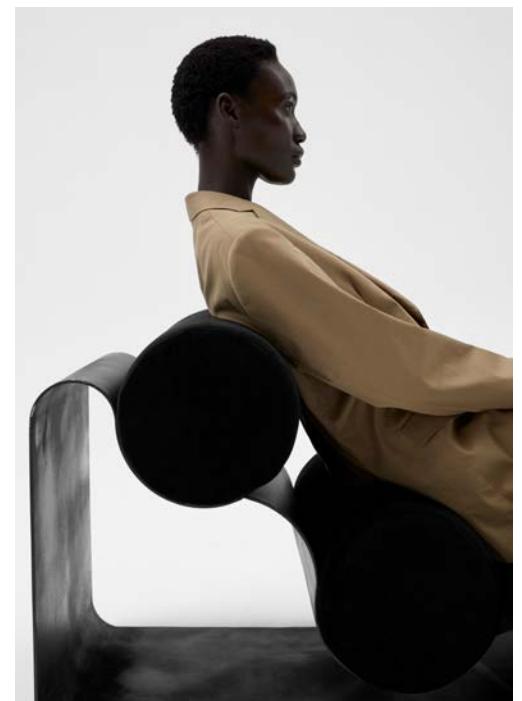
M. Hi influeixen molt i pot dificultar força la feina si no es té en compte des de l'inici. No només el tema del so, sinó també la composició i l'enquadrament de la imatge, ja que moltes vegades un mateix vídeo de campanya ha de poder funcionar en 9:16 i en 16:9, si ho penses bé, és una bogeria perquè en el vertical estàs veient una part mínima de l'horizontal. La velocitat del contingut també és una cosa que espanta, si en els primers dos segons un contingut no ha captat la nostra atenció, passem al següent, això també cal tenir-ho en compte a l'hora d'editar.

Per sort, sempre hi haurà casos en què ens puguem saltar totes aquestes normes i fer el que demani el projecte, sempre de la mà de marques i clients que la seva posició i el seu objectiu no siguin únicament generar *engagement* a qualsevol preu. En el cas de la campanya de Loolios que esmentes, *The Landscape* es tracta d'un projecte força especial, és una marca de roba petita amb una mirada molt artística i en què el concepte de la col·lecció va ser creat durant el confinament. Per això fa aquesta sensació de pausa i espera que passi alguna cosa mentre imagines poder sortir a l'exterior a través de les il·lustracions de les peces.

E. Què has de tenir al teu voltant per iniciar un projecte?
 M. La veritat és que necessito poca cosa, que algú em proposi alguna cosa interessant, que empatitzi amb els valors del projecte o simplement que em sembli divertit pot ser suficient. Amb el pas dels anys, he après a valorar més el meu temps fora de la feina i últimament intento ser més selectiva, tot i que em continua costant dir que no quan un projecte m'agrada i crec que hi tinc alguna cosa a aportar.

D'altra banda, una cosa és iniciar un projecte i una altra de molt diferent és desenvolupar-lo i acabar-lo bé, i per això és imprescindible comptar amb un bon equip i un bon client.

E. Amb qui t'agradaria fer una sobretaula? Com creus que seria aquesta experiència?
 M. Amb les meves amigues, parlant de la vida i no de la feina. :)

IMAG 007 – Loolios.
Christian Colome

EIVISSA, EL PALAU PAGÈS

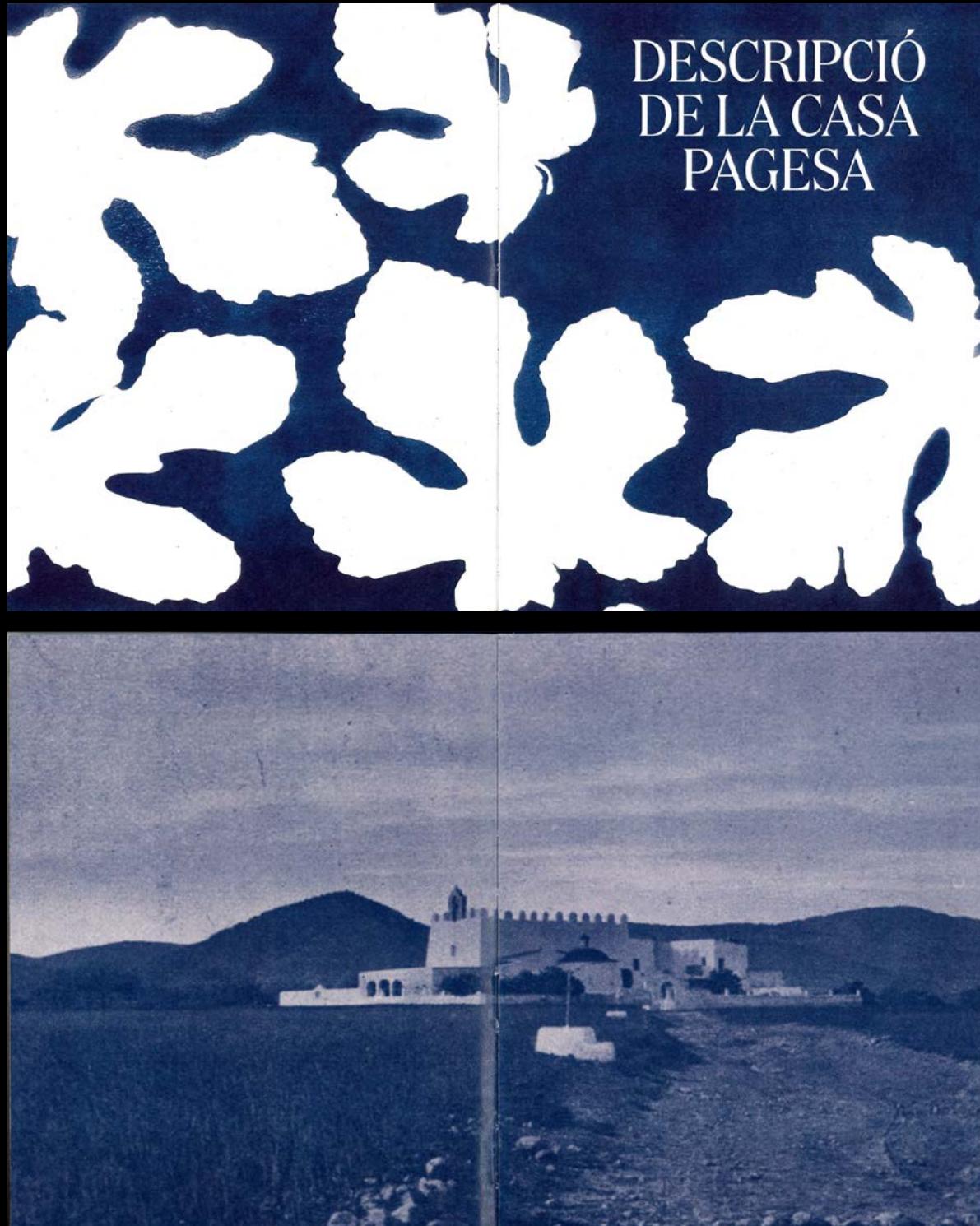
TRIBUNAL: IGNASI AYATS, LAIA CLOS, ALBERT PORTA
TUTORS: LAIA CLOS, PILAR GÓRRIZ

Eivissa. El Palau Pagès és un projecte editorial que consisteix en la reedició del llibre *Ibiza. Le palais pay-san*, de Philippe Rotthier. Aquesta publicació explora l'arquitectura vernacula i la manera de vida tradicional d'Eivissa. Mitjançant aquesta reedició, es busca transmetre la importància dels trets fonamentals d'aquesta arquitectura.

El llibre es concep com una representació material de les cases eivissenques, utilitzant característiques pròpies d'aquesta arquitectura. S'adopta el concepte d'una "arquitectura sense arquitectes" i es vincula al DIY, que vol dir "fes-ho tu mateix".

Per a complementar aquesta obra, s'incorporen annexos que presenten diferents tutorials de tècniques artesanals associades a l'arquitectura eivissenca i a la cultura que l'envolta. Amb aquestes tècniques, que estan en perill d'extinció, es busca fomentar l'interès pel món de la pagesia i la recuperació d'aquestes pràctiques tradicionals, així com promoure'n la participació activa.

IMAG 001 - Aina_Roig_1
IMAG 002 - Aina_Roig_2

TENSIONS (IN)VISIBLES

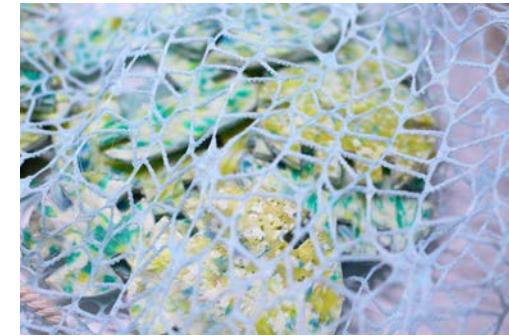
TRIBUNAL: IGNACIO DE ANTONIO ANTÓN
ORIOL FONTDEVILA, TXALO TOLOZA
TUTORS: IGNACIO DE ANTONIO ANTÓN,
VÍCTOR GARCÍA TUR, ANNA MAJÓ

IMAG 001 – Mar_Parés_1
IMAG 002 – Mar_Parés_2
IMAG 003 – Mar_Parés_3
IMAG 004 – Mar_Parés_4

tensions (in)VISIBLES és una peça escènica que reflexiona sobre l'espai de relacions generat en dinàmiques grupals d'amistat i que té com a objectiu fer visibles les tensions i violències que s'amaguen dins aquest àmbit.

Per fer-ho, presenta cinc estudis de cas i proposa un esquema de disfunció que explica, en cada situació, la raó del seu malestar. Una sola peça teatral agrupa i escenifica les cinc narratives analitzades.

A través del llenguatge escènic es genera una metàfora visual que uneix disseny escenogràfic i coreografia corporal i objectual.

MILO

TRIBUNAL: FANNY BASANTA,
CORAL MARTÍNEZ, JAVIER NIETO CUBERO
TUTORS: FANNY BASANTA, ARIADNA
FÀBREGAS, DANI VILA

IMAG 001 – Marta_Belver_1

MILO és un joc infantil de peces per encaix realitzat a partir de polietile d'alta densitat reciclat, acompanyat d'un llibre que relata el viatge que ha realitzat aquest plàstic des del seu estat més pur fins a la forma final, un joc.

Mitjançant la recol·lecta de plàstic usat s'ha realitzat un producte que no només recicla material sinó que, a més, ens explica un relat que serveix com a mètode de conscienciació en les edats més susceptibles, com la primera infància, personificant el plàstic i creant un vincle entre ell i l'usuari.

Amb *MILO* es tracta de posar èmfasi en la problemàtica de manca de conscienciació davant de les deixalles plàstiques i demostrar que, si des de primera edat es tracta d'inculcar un pensament crític davant d'aquestes deixalles, a mesura que avancin les generacions s'anirà aplicant a la realitat i per tant generant un impacte positiu.

ROZADURAS

Els complexos no només són un problema d'adolescència que sorgeix per la falta de popularitat, sinó que aquest petit complex pot marcar la vida, la personalitat i el caràcter de cada individu i generar un trauma.

En aquest estudi, es retraten els complexos físics i psíquics, des dels més comuns fins als més estranys, acompanyats de l'aportació d'històries personals per posar de manifest els traumes que ha generat una societat marcada per la crítica i les expectatives irreals.

Rozaduras utilitza la fotografia com a eina de cura i permet desacomplexar-se i empoderar-se. Es produeix una maximització dels complexos per dignificar-los i així minimitzar-los i normalitzar-los.

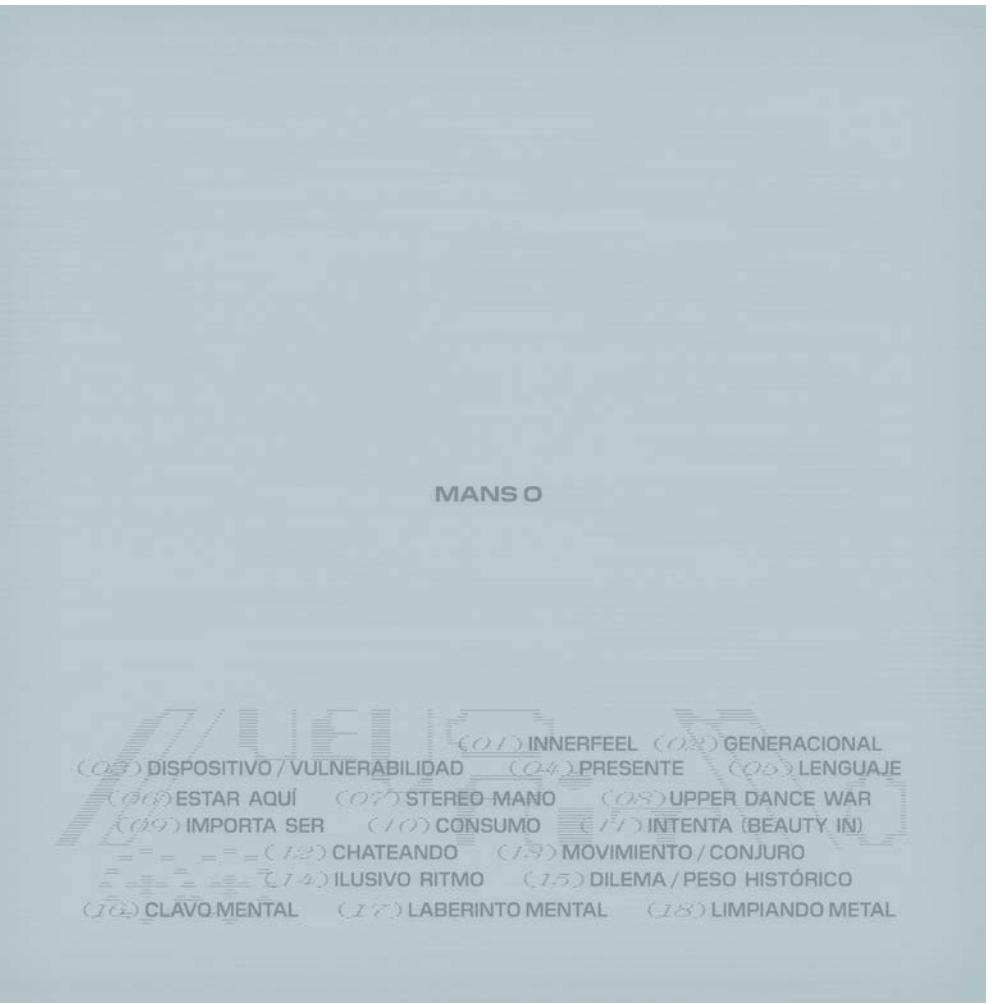
TRIBUNAL: BERTA FORT,
JO MILNE, ANNA PUJADAS
TUTORS: ENRIC MAS, JO MILNE,
ANNA PUJADAS

IMAG 001 – Irina_Gonzalez_1
IMAG 002 – Irina_Gonzalez_2

IMAG 001 – Irina_Gonzalez_1
IMAG 002 – Irina_Gonzalez_2
IMAG 003 – Irina_Gonzalez_3

IMAG 001 – Contraportada
Nuevo ritmo, Mans O

Oriol Cabarrocas és dissenyador gràfic i treballa entre Amsterdam i Barcelona. Entén la seva feina com una exploració constant en el camp de la imatge, que enfoca des de la investigació, la pràctica autoiniciada i la feina per clients. Va a estudiar a Eina on es va graduar en cultura del disseny. Recentment, ha acabat el Màster Werkplaats Typografie a Països Baixos.

Actualment, treballa com a *freelance*, especialment en el context de les institucions culturals i artístiques, on ha trobat un espai per desenvolupar projectes transversals que cobreixen múltiples formalitzacions que van des de la comunicació, al disseny espacial o l'animació. En la seva pràctica treballa sovint generant sistemes simbòlics a partir del dibuix expandit a diferents materialitats.

- E. Vas estudiar Disseny gràfic, però els teus projectes parlen d'una mirada més àmplia, comprenen altres àmbits. Com et definiries com a dissenyador? Si creus que no cal definir-se, ens podries parlar d'aquesta característica polifacètica a la teva feina?

O. De fet, sempre ha estat un exercici que he fet de inconscient. Vaig arribar a estudiar disseny d'una manera força aleatoria i sense tenir una vocació clara, no sabia molt bé el que volia fer després, així que durant els anys que vaig estar estudiant a Eina m'agradava veure fins on podia estirar el xiclet del disseny, anar utilitzant les eines i metodologies que aprenia per provar coses diferents i estar constantment expandint les àrees en les quals treballava. També crec que vam començar a formar-nos en una generació que feia de transició cap a una idea del disseny molt més líquida, en què els formats d'estudis professionalitzats començaven a trontollar i el llenguatge personal agafava més valor.

Amb els anys he anat afinant una mica més què és el que m'interessa i el que no, en quin tipus de projecte em sento còmode i cap on vull que la meva feina tendeixi.

Però he mantingut aquesta necessitat d'exploració constant, de fet, és una de les coses que més m'agraden de treballar com a dissenyador gràfic.

Trobo que és una disciplina en constant redefinició i canvi, per això des d'un mateix punt et permet pivotar i anar provant coses diferents. Tot i que ara ho entenc com un punt a favor, em va costar força ubicar-me en una pràctica més flexible, veure quins eren els trets en comú als meus interessos i com podia comunicar una visió més oberta del que feia.

La base de la meva feina és l'interès cap a la vida de les imatges, m'interessa conèixer la seva autonomia i capacitat de significar-se per si soles, el seu potencial simbòlic, d'albergar llenguatge. M'interessa conèixer l'ús que se n'ha fet històricament i quin rol juguen a la societat actual. Aquest interès es desgrana en diferents àmbits com la recerca, el dibuix i el disseny gràfic, que es retroalimenten entre ells constantment.

- E. Pel que fa a la tècnica, també treballes amb diferents materialitats. La tècnica t'indica el resultat final o el concepte et porta a treballar amb diferents metodologies i elements de manera orgànica?

O. Mai he estat gaire fetixista amb els formats tradicionals del disseny gràfic. Això no vol dir que no m'agradi fer pòsters i llibres o que no m'obsessionin els gramatges de paper, però no ho prioritzo davant de cap altre tipus de formalització. Dedico molta atenció a la qualitat tàctil de

les meves peces, com la materialitat, fins i tot a les imatges digitals, serveix per evocar un imaginari col·lectiu específic i ens fa aproximar d'una forma específica al contingut. Per aquesta raó intento estar sempre tan obert a diferents formalitzacions, sempre que sigui possible descartar el format més evident i dedicar un temps a experimentar amb diferents tècniques. Crec que això té molt a veure amb la forma en la qual m'agrada encarar els projectes, siguin personals o per a clients.

E. Com encares els projectes? Quin és el teu procés de treball?

O. Quan treballo no ho faig a través d'un concepte, sinó d'una narrativa, una espècie de guió ocult que pot prendre la forma d'un mite, una faula, una anècdota, etc. Moltes vegades treballo amb històries ja existents, que tinguin cert paralelisme amb el que estic intentant comunicar. Aaprofito els buits de contingut que tenen per proposar nous elements i reformular les històries. La materialitat dels projectes va molt lligada a aquesta metodologia, intentar estar obert a quins processos tenen sentit amb el que explico. A part

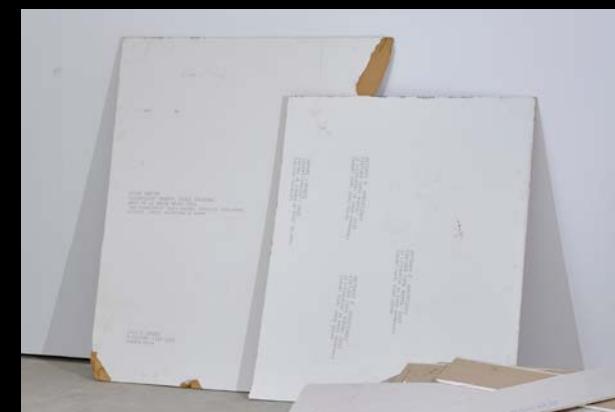
d'això, m'agrada que als projectes hi hagi una gran part de processos manuals, em sembla que fa que el resultat guanyi i sens dubte és quan millor m'ho passo treballant. Tot el que faig comença des del dibuix i després provo d'expandir-lo a diferents materials. Encara que sembli contradictori, la capacitat d'hipercontrol tècnic en els contextos digitals em fa ser menys productiu, em puc tornar massa obsessiu i

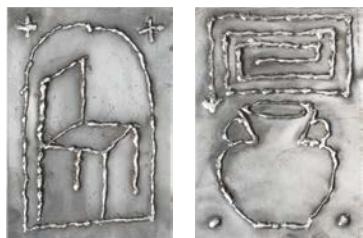

IMAG 002, 003, 004, 005 i 006 – Our Garden Needs its flowers. Centre d'Art Tecla Sala. Col·laboració amb Guillermo Lucena. Fotografia: Daniel Pujalte

IMAG 007, 008, 009, 010,
011,012 i 013 – Our Garden
Needs its flowers. Centre
d'Art Tecla Sala. Col·laboració
amb Guillermo Lucena. Fotogra-
fia: Daniel Pujalte

detallista, i per això m'agrada sumar un gest que sigui més energètic i lliure, que tingui un grau d'aleatorietat.

E. Recentment has acabat el Màster Werkplaats Typografie. Ens podries parlar d'aquesta experiència?

O. Suposo que és un cas comú, però arran de la pandèmia i del trencament sobtat de la inèrcia de feina que portava durant anys, vaig començar a replantejar una mica on era i què volia canviar de cara al futur. Se'm va fer necessari tornar a dedicar un temps a aprendre, centrar-me en aquells interessos als quals, en gran part per la precarietat de la meva feina, no havia pogut dedicar atenció. Necesitava generar un temps d'excepció que desendrecés una mica les coses per veure què passava després.

Werkplaats és un màster amb un format molt especial, fundat fa 25 anys per Karel Martens. La seva idea era ensenyar a través del treball, de fet, en un principi el màster era al seu propi estudi, i ell treballava al costat dels alumnes. Amb el temps, el màster ha anat canviant i ha anat sumant professors i obrint-se a tota mena de disciplines i altres perfils fora del disseny, però encara manté l'espiritu de l'inici. És un màster en el qual has de ser absolutament autosuficient, de fet, funciona com una residència tutoritzada de dos anys en què tu t'autoexigeixes un currículum i els tutors et faciliten tot el que és possible per aconseguir-ho. No hi ha classes, ni entregues, ni cap mena d'exigència, només un seguit de plataformes (una ràdio, una sala d'exposicions, una llibreria, etc.) de les quals pots ferús segons et convingui. És un màster molt bombolla, ja que la majoria de les activitats succeeixen de portes cap endins, entre els mateixos estudiants que s'organitzen, s'ensenyen i es critiquen. Això fa que sigui un experiment de comunitat molt intens, en què passes moltes hores compartint espai, projectes i vida. L'ensenyança creua d'una forma tan radical tots els aspectes de la vida, que és difícil sintetitzar el que he après en el transcurs del màster, però ha estat una experiència molt enriquidora, de la qual em sento afortunat.

E. Has col·laborat amb diverses institucions artístiques. Què t'interessa del treball en exposicions que no pots trobar en altres tipus de projectes?

O. Tot i ser dissenyador, el meu interès i les meves referències sempre han estat en el camp de les arts visuals, així que treballar amb museus, galeries i centres artístics m'interessa i em motiva. Més enllà de l'obra o el contingut amb què tracto, també m'agrada saber com funcionen les institucions per dins, els punts de vista curatorials, els muntatges, etc. Per mi és un plaer poder aportar a aquests processos indiferentment de l'escala en la qual es treballa. És un context que em travessa i genuïnament m'interessa, i fa que gaudexi molt més treballant. Actualment, estem vivint un

IMAG 014, 015, 016
i 017 – Fiat Lux.
Tarta Relena
col·laboració amb
Guillermo Lucena

punt d'inflexió en la forma de funcionar de les institucions artístiques, que s'han de redefinir per acollir noves formes de pensar, nous discursos i altres formes d'entendre l'art. Això també comporta que cal redefinir des de la manera en què comuniquen fins a com el visitant transita l'espai. El disseny gràfic té molt a dir en aquest context, és una eina crucial per mediar entre l'artista, el centre i el visitant, per facilitar un marc des del qual entendre l'obra, esbiaixar més el punt de vista o deixar que l'observador tregui les seves pròpies conclusions. És un equilibri força complex, però interessant per treballar-hi.

E. De fet, ara mateix estàs treballant en una col·laboració amb el MACBA, quins són els reptes que presenta aquest projecte?

O. Actualment, estic treballant amb el Jordi Colomer per a la seva pròxima exposició al MACBA, i està sent un projecte intens i molt maco. Quan treballes com a *freelance*, poques vegades tens l'oportunitat de treballar en projectes tan llargs, que et permeten aprofundir tant en un cas concret i que ramifiquen en tants formats diferents: per a aquest projecte estic ajudant el Jordi a produir algunes de les obres que s'exposaran, també m'encarrego de la comunicació, la senyalística a sala i del catàleg, que estic fent amb l'Ariadna Serrahima. Es tracta d'una exposició antològica en què es repassa tota la seva trajectòria fins a l'actualitat. Treballar l'obra completa d'un artista requereix una gran càrrega d'empatia, ja que estàs manipulant material molt personal, cal entendre la seva evolució i saber comunicar quelcom que apeli la totalitat de la seva pràctica.

Com a la resta de projectes expositius en els quals he treballat, una de les parts que més em sedueix és treballar l'espai de sala. Em fascina l'exercici de fer una gràfica que coexisteixi amb l'obra, que sigui accessible i no sobrecregui l'espai visualment, i que a la vegada proposi quelcom fora dels codis establerts dels espais expositius.

E. Com és el procés de treball en projectes en què intervenen diverses disciplines i cal arribar a acords amb un equip ampli de professionals?

O. Acostumen a ser els més interessants i també els més intensos. Cal tenir en compte que la fase de disseny normalment arriba en un estadi avançat del projecte, en què ja hi ha pressions i tensions inherents al procés creatiu. Per això en aquests casos cal carregar la feina de cura i empatia, entendre bé les necessitats de l'equip i veure com la teva feina pot funcionar d'aglutinant. En un nivell més pragmàtic, també requereixen ser molt organitzat, ser precís amb els timings i ser clar i concís amb la comunicació per no acabar dedicant la meitat de la jornada a contestar correus. Per mi és important saber guardar també un espai d'autonomia, tenir temps

per experimentar i proposar quelcom interessant i amb el qual estigui satisfet, és fàcil, si no, bolcar-te amb les necessitats de la resta i perdre l'oportunitat d'aportar quelcom més personal. Si aconsegueixes un context de treball en el qual les coses funcionin fluides i els rols quedin ben definits, és molt gratificant veure com la peça en la qual has treballat funciona en sintonia amb un univers més ampli del qual et sents partícip.

- E. Hem parlat d'equips de treball, però com són els clients amb els quals col·labores?

O. Molt variats! Amb el temps he assolit un punt en el qual la meva feina ja explica com m'agrada treballar, així que tinc la sort que la majoria dels projectes que m'arriben em resulten interessants. Durant el temps que he estat de *freelance*, he pogut treballar en contextos molt diferents, tot i que els últims anys, i sobretot arran del màster, m'he estat focalitzant més en el sector cultural, en què he trobat un espai en el qual treballo molt a gust. Tot i això, no deixo de treballar en altres propostes si són projectes que m'interessen, per exemple, treballo molt en el sector del vi natural, en què porto alguns projectes als quals tinc molt afecte.

Acostumo a tenir una relació propera amb el client, de fet, poder treballar a partir del diàleg amb una altra persona em funciona molt bé, m'agrada molt el factor social de la meva feina. Gaudeixo molt més del que faig si em crec part del projecte pel qual treballo, i això sempre implica cuidar la relació amb l'altra part i no entendre-la mai com un factor antagònic al que vull fer.

- E. Si poguessis escollir, quin seria el teu projecte somiat?

O. Sempre m'ha obsessionat tot allò que té a veure amb la religió i l'ús que fan de la imatge. Un projecte que ningú em demanarà mai però que m'encantaria fer és una bíblia il·lustrada. M'encantaria haver d'indagar en les representacions adequades i com poder-les portar al meu terreny. Ha de ser increïble treballar amb material de tant pes històric i amb tanta controvèrsia.

IMAG 018 - Dead Skin Cash,
Salim Bayri i Ghita Skali. W139

IMAG 019 - Batussa vins,
col·laboració amb Albert Villegas

DIX – KIT

Aquest projecte té com a objectiu destacar i abordar les necessitats educatives de les persones amb dislèxia, al mateix temps que planteja interrogants sobre el sistema educatiu actual.

En l'actualitat, el sistema educatiu a Espanya no aborda de manera eficaç la inclusió d'estudiants amb dislèxia, sovint proporcionant recursos de suport en forma de dossiers que, desafortunadament, tendeixen a separar-los o a marginar-los del procés d'aprenentatge en comparació amb els seus companys.

Amb aquesta visió, ha sorgit la marca *DIX-KIT*, amb el propòsit de crear material educatiu específicament dissenyat per a beneficiar els estudiants amb dislèxia. Aquest material és altament adaptable i pot aplicar-se en diversos entorns, tant en l'àmbit educatiu com en el familiar.

Aquest enfocament busca integrar aquestes eines de manera inclusiva en la metodologia pedagògica, de manera que no sols beneficiïn els estudiants amb dislèxia, sinó que també enriqueixin l'experiència d'aprenentatge per a tots els estudiants, sense excloure ningú.

Els kits s'organitzen en diverses rutes lèxiques i s'estructuren segons nivells d'aprenentatge. El primer kit desenvolupat se centra en la ruta fònica de nivell inicial i proporciona recursos que guien de manera progresiva el desenvolupament de la consciència de les paraules i la comprensió de l'estructura sil·làbica.

TRIBUNAL: PILAR GÓRRIZ,
ANNA MAJÓ, CARLES RODRIGO
TUTORS: LAIA CLOS, PILAR GÓRRIZ

IMAG 001 – Anna_Fuentes_1
IMAG 002 – Anna_Fuentes_2

GLINA

El malbaratament d'aliments, específicament del pa fresc, és un problema que requereix atenció urgent.

Aquest projecte té com a objectiu abordar aquest problema mitjançant la creació d'un nou material biodegradable a partir del pa desaprofitat.

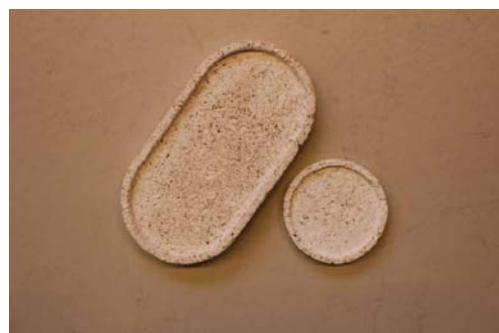
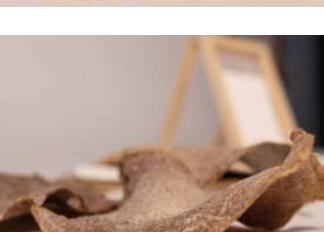
A través d'un procés de recollida i transformació adequada, neix *Glina*, una safata biodegradable que actua com a alternativa sostenible per a les cafeteries.

Aquesta solució no només redueix el malbaratament de pa fresc, sinó que també contribueix a la sostenibilitat i protecció del medi ambient, ja que utilitza una matèria primera local i abundant.

TRIBUNAL: XAVIER BARRIGA,
JORDI PLA, DANIEL VILA
TUTORS: FANNY BASANTA,
ARIADNA FÀBREGAS, DANI VILA

IMAG 001 – Patricia_Solanas_1
IMAG 002 – Patricia_Solanas_2
IMAG 003 – Patricia_Solanas_3
IMAG 004 – Patricia_Solanas_4
IMAG 005 – Patricia_Solanas_5
IMAG 006 – Patricia_Solanas_6

MADE FOR ALL, EL ESPACIO QUE TRANSFORMA

La relació entre l'art i la salut mental es revela com una poderosa eina terapèutica en explorar diverses formes artístiques, com ara pintures i poesia, que permeten expressar emocions complexes i fomentar l'autoreflexió. Aquest procés creatiu no només desperta la creativitat, sinó que també facilita l'autoexploració i contribueix a reduir l'estrés i l'ansietat. En el context actual de consciència creixent sobre la salut mental, la curadoria d'art enfocada a l'autocura emergeix com una valuosa contribució, i proporciona espais reflexius que connecten els espectadors amb el seu benestar emocional i els inspiren a incorporar pràctiques d'autocura a la seva vida diària.

L'exposició titulada *Made for All, el espacio que transforma*, se centra a explorar l'impacte transformador del *curating and care* a la comunitat. L'objectiu és ressaltar com aquestes pràctiques poden fomentar connexions significatives, promoure la inclusió i generar un impacte positiu a la societat en incorporar veus diverses i perspectives individuals. La proposta vol investigar com la creació d'espais que aborden l'autocura pot servir com una eina per preservar i transmetre a les comunitats i crear així un pont entre el passat, el present i el futur.

La proposta integral vol fomentar discussions que promoguin el sentit de pertinença i suport mutu en una comunitat més àmplia. A través d'instal·lacions interactives, els visitants exploraran diversos aspectes de la salut mental i aprendran estratègies per tenir cura del benestar emocional. La iniciativa inclou diàlegs moderats per professionals de la salut mental, tallers educatius sobre manejar l'estrés i l'autoestima, així com intervencions artístiques en espais públics per crear entorns saludables i acollidors, i construir així una comunitat compromesa amb el benestar mental.

Per a la intervenció urbana conscient a Barcelona, la proposta *Made for All* selecciona àrees de transició i punts turístics i incorpora una estètica urbana a la gràfica expositiva amb el mapa de Barcelona com a fons. Se suggereix l'ús d'una aplicació per orientar el públic i proporcionar informació postexposició. La proposta també destaca la importància del mobiliari urbà com a element essencial per a la interacció social i proposa la creació d'un llenguatge unificat en col·laboració amb col·lectius d'arquitectes seleccionats per enriquir l'experiència comunitària a la ciutat.

Les ubicacions estratègiques per a la intervenció abasten punts clau a la ciutat, seleccionats després d'un estudi detallat per comprendre'n la dinàmica. És essencial que el disseny de les obres, siguin interactives o no,

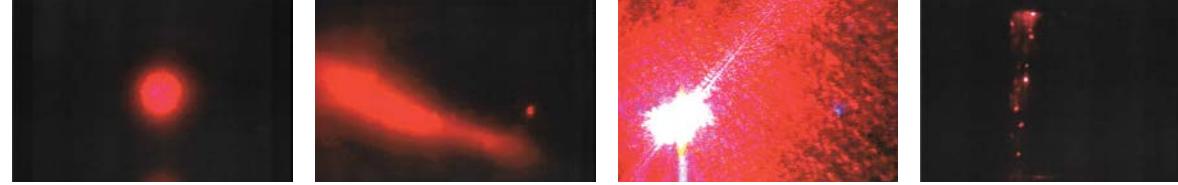

s'integri harmoniosament amb l'entorn existent, evitant barreres i promovent nous usos. L'organització per seccions, que inclou sessions com En el Moment, Cuidar-te, Una Pausa, Mirar-te i Quotidià, s'enfocarà en aspectes específics de l'autocura, es destacarà des de l'atenció plena en el moment present fins a la importància de la cura quotidiana, i proporcionarà així una experiència integral.

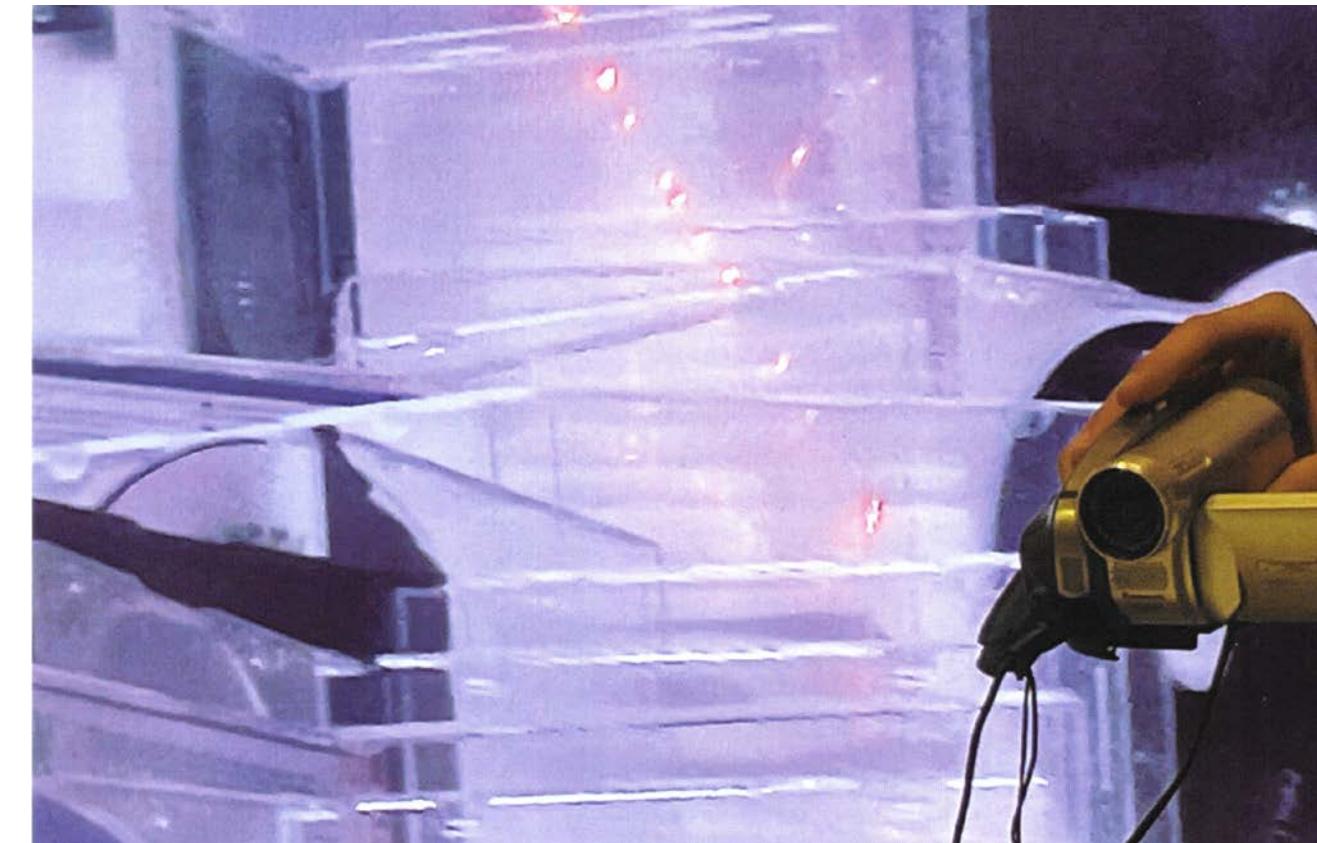
El projecte té com a desig en el seu procés i conclusió inspirar els visitants a reconèixer el potencial transformador dels espais juntament amb l'art, la integració i la interacció per al desenvolupament personal i l'ajuda a curar i tenir cura de la salut mental. En nodrir aquestes pràctiques, podem construir un futur més inclusiu i connectat, en què la diversitat se celebri i l'empatia sigui la base de les nostres relacions, començant des de la nostra cura personal.

IMAG 001 - Natalya_Buenos_Aires_1

En col·laboració amb un grup d'estudiants i alumni de l'escola, *einaidea* ha creat la identitat gràfica de l'última edició de LOOP Barcelona. El projecte parteix d'una immersió en l'arxiu de LOOP, que reuneix documents de les més de dues dècades d'activitat de la fira i el festival. Un taller de tres dies, en què van participar una vintena de col·laboradorxs, va fer emergir suports, encara vigents o ja caducs, de difusió i presentació de videoart, exemplificats per nombrosos cassettes, dvds, cd-roms, discs durs i papers d'artistes que han passat per o s'han aproximat als esdeveniments de LOOP; així com registres d'esdeveniments i documents que han servit a l'equip de l'entitat per definir les línies del seu programa o construir les seves narratives en cada edició. El taller va permetre examinar *preview copies* d'obres audiovisuals d'artistes actuals i compilacions històriques, incloses les pròpies publicacions de LOOP dedicades a escrits d'artistes clau del videoart.

Láser Madre ha estat cocreat per Ignasi Ayats, Manuel Cirauqui, Ana Habash, Mireia Molina Costa i Alexandre Viladrich, amb la col·laboració de Flavià Boleda, Esteban Gutiérrez Silva, Júlia Izaguirre, Fuad Ajibola Kareem, Andrea Linares i José Nerín; i amb l'ajuda i complicitat de tot l'equip de LOOP.

L'acte col·lectiu de busseig va donar lloc a associacions enlluernadores i relectures especulatives que van cristal·litzar en una ficció documental titulada *Láser Madre*. El desplegament espontani d'aquesta ficció va tenir com a catalitzadors, concretament, el guió de l'artista Mary Lucier per a la seva videoperformance *Fire Writing* (1975), la lectura del qual va fer desencadenar l'experiment amb què va concloure el taller; els assajos filmics *After Many a Summer Dies the Swan: Hybrid* (2002), d'Yvonne Rainer, i *Éloge de l'amour* (2001) de Jean-Luc Godard, visionats simultàniament; i el text "A to Z of HF or: 26 introductions to HF" (2009) d'Antje Ehmann i Kodwo Eshun, llegit com a breviari a l'atenció d'autorxs futurxs.

Articulats sota el concepte de *Láser Madre*, els elements visuals i gràfics de la identitat de LOOP Barcelona 2023 prenen com a referència un document de la història hipotètica del videoart, o el que l'escriptor i cineasta Jalal Toufic anomenaria "l'exploració d'una branca paral·lela del multivers". *Láser Madre* és una peça de vídeo que podria haver existit en un altre Antropocè, no exactament aquest: un film abstracte que narra les vicissituds d'un feix de llum vermella a través de múltiples suports de plàstic i de vidre. Els moviments gentils i exagerats d'aquesta llum passen de mà en mà i d'una eina visual a altra: gravats per una handycam i reproduïts en una pantalla de plasma, a la vegada filmada per un smartphone, el registre del qual és posteriorment editat en xarxa. *Láser Madre* és un bricolatge intergeneracional on cada fotograma és un pòster. Les escenes que en succeeixen evoquen masses d'emocions ternes, episodis de vida cel·lular, temptatives d'expressionisme domèstic i melàncolic, potencials visions de psicodèlia cuir, amaratges d'ovni, vols nocturns vists a la llunyania a través d'una lent infraroja. Tot això en silenci. Les escenes es presten a ser traduïdes, redescrites, per fragments de llenguatge trobat que a vegades se'ls adossen en forma de subtítols. *Láser Madre* és una veu col·lectiva en off, una simulació de film de culte que gairebé existeix.

L'ANÒNIMA. MERCAT PER REVITALITZAR EL BARRI ANTIC DE MANRESA

TRIBUNAL: SARA COSCARELLI, TOMÀS LÓPEZ, DAVID STEEGMANN
TUTORS: ANNA BACH, SARA COSCARELLI, ALBERT CRISPI, TOMÀS LÓPEZ, RAÚL OLIVA

IMAG 001 – Marta_Monrós_1

L'edifici de l'Anònima és un complex fabril de finals del segle XIX que es troba al Barri Antic de Manresa. Originalment, proporcionava l'electricitat per a l'enllumenat públic de la ciutat, però actualment l'edifici no té un ús concret.

També hi ha una creixent preocupació envers la poca activitat tant econòmica com social que hi ha al centre històric de la ciutat. Aquests fets generen un enveliment dels carrers i edificis i no promouen que hi hagi un vincle emocional entre el barri i els habitants. És per això que s'ha trobat necessari intervenir en aquest espai.

L'Anònima, doncs, pretén ser un espai híbrid en forma de mercat, on es produeixi l'intercanvi de producte local del Bages i es desenvolupi al mateix temps un lloc de trobada per als veïns i veïnes de Manresa.

A causa de les característiques de l'edifici, s'ha volgut efectuar la proposta d'una manera central, de tal manera que es puguin respectar els elements característics ja existents. Es vol crear un cos central que agrupi totes les parades, el qual seguirà unes formes poligonals que s'oposaran a l'ortogonalitat de l'espai. Fer aquest gest permet donar dinamisme, a part de crear un bon flux de circulacions i uns subespais per incentivar les relacions entre els mateixos usuaris.

¿A MI ME CONSIDERAS NEGRO?

Una representació de la negritud a Barcelona a partir de l'experiència dels joves (negres i afrodescendents) que viuen a la ciutat.

Cartes de diferents persones negres sobre quan es van adonar que són negrxs, converses gravades amb persones negres i afrodescendents sobre les seves vivències a Barcelona i fotografies, presentades a la instal·lació expositiva inaugurada amb una conversa entre la Fatou, la directora del col·lectiu Nea Onnim, i jo, amb la participació del públic present. Tot plegat es recopila i s'ha culminat en una publicació/llibre acompanyat d'escrits propis.

TRIBUNAL: ENRIC MAS, JO MILNE, DIEGO RAMOS
TUTORS: ENRIC MAS, JO MILNE, ANNA PUJADAS, MAR SAIZ

IMAG 001 – Fuad_Ajibola_1
IMAG 002 – Fuad_Ajibola_2
IMAG 003 – Fuad_Ajibola_3

Iván Forcadell va estudiar disseny a Eina i és un artista multidisciplinari que produeix des de l'autenticitat i l'expressionisme per a crear un cos de treball que es remet al seu autèntic ser, les seves arrels i la seva mirada. L'artista entrellaça relats de la seva infància en el camp, folklore i ironia acostant-se a aquestes qüestions amb harmonia i desenfado; el seu característic estil fresc i colorit és un contundent posicionament a favor de la capacitat d'impressionar de l'art i una crida a la reinvenció constant de l'artista per al qual la relació amb la seva obra suposa el pilar fonamental de la seva producció.

IMAG 001 – Retrat
Ivan Forcadell

E. Vas estudiar a Eina, però et defineixes com a antiescola. Podries parlar-nos d'aquesta contradicció? Què diries que t'ha aportat la universitat i com t'ha limitat?

I. Al meu entendre, estudiar hauria de significar estimular, conèixer, esbrinar, cultivar la curiositat, em sembla un procés interessant i bàsic alhora i crec que des d'aquest punt de vista contribueix al meu dimensionament com a artista. Personalment, m'interessava especialment conèixer i guanyar referents i aquest és el motiu pel qual vaig decidir estudiar a Eina, pels seus fundadors, volia entendre com i per què havien passat per aquesta universitat tots els plàstics del moment (Casamada, Girona, Pijoan, Tàpies...).

Al mateix temps, va defugir de moviments preestablerts. M'interessa molt poc tot el que pugui suposar una limitació, classificació o encasellament, per això em defineixo com a antiescola.

No estic segur que es tracti d'una contradicció, però, al cap i a la fi, som contradicció constant, per la qual cosa tampoc no em semblaria estrany si ho fos.

E. Com explicaries la teva obra a algú que s'aproximés a tu per primera vegada?

I. La meva obra és una prolongació de l'escenari on he crescut i après, un reflex del meu entorn i dels meus vincles. És una obra en evolució contínua, aprenc a pintar alhora que entenc què vull dir i com vull fer-ho. És el resultat de la meva necessitat d'expressar-me i de la meva manera de ser.

E. La teva obra és fruit de qui ets, del teu entorn? Com influeix el context rural de les teves arrels, així com tenir l'estudi ubicat al Delta de l'Ebre, en la teva obra?

I. Utilitzem conceptes com 'entorn rural' de manera molt generalista. El meu entorn rural no té res a veure amb l'entorn que podem trobar a la Costa Brava. La meva ruralitat és humitat, pobresa, mosquits, connexió amb el camp, tradició i límits difusos en relacions interpersonals. Normalment, no consideraríem aquesta mena de ruralitat com un entorn de postal i aquesta és justament una de les meves pretensions més grans, trobar i exalçar el que és extraordinari d'entre el que és mundà. El meu entorn em defineix com a persona i com a artista de manera inevitable, pinto el que soc i el que m'envolta. Per mi té tot el sentit tenir l'estudi situat al meu entorn, ja que em permet mantenir el meu vincle i alhora nodrir-me'n.

E. T'inspires en diferents artistes: Louise Bourgeois, Miquel Barceló, etc. Quins són els teus referents principals i com influeixen en la teva obra?

I. A Louise Bourgeois i Miquel Barceló hi afegiria la meva mare i la meva àvia. Tots contribueixen directament o indirectament a la meva obra però de maneres diferents,

alguns per les seves habilitats plàstiques o pel maneig de la tècnica, altres per la seva saviesa, coneixements i forma d'entendre la vida.

E. Ens agradaria saber més coses sobre la teva relació amb la moda, però alguna vegada has afirmat que «la moda no existeix». Ens podries desenvolupar aquesta idea?

I. Com he comentat anteriorment, tot el que limiti, classifiqui o encaselli em resulta molt poc interessant, per això afirmo que la moda no existeix si s'entén estrictament com un conjunt de tendències.

La moda ha de ser un vehicle més d'expressió, una manera més d'explicar històries i una via per decidir qui volem ser avui. Això sí que em resulta interessant.

E. Treballles l'escultura, la pintura, els estampats, etc. Hi ha alguna disciplina en la qual et sentis més a gust treballant? La materialització depèn de la idea o bé la tècnica defineix l'obra?

I. Em sento especialment a gust combinant-les totes. M'agrada estudiar i aprofundir en les relacions que es poden crear utilitzant diverses tècniques i els resultats que se'n deriven. Abans comentava que pinto el que soc i, al final, aquesta combinació de tècniques no deixa de reflectir que soc moltes coses i que no vull renunciar a cap d'elles. L'ús de diferents tècniques en la meva trajectòria m'enriqueix com a persona i és un bon reflex de les meves inquietuds, curiositats i afany per saber.

Diria que, en general, la materialització depèn de la idea i del recorregut que trio seguir fins a arribar-hi.

E. Com és el teu procés de treball a l'estudi? Ets metòdic o no hi ha dos dies iguals?

I. No hi ha dos dies iguals, però soc molt més metòdic del que podria semblar a simple vista. Sempre estic compaginant moltes coses al mateix temps, fet que pot semblar caòtic però que alhora implica necessàriament un nivell d'organització molt alt. Soc organitzat i ordenat, encara que no tingui una rutina definida. Em resulta una mica simplista pensar que totes dues opcions són excloents.

E. Les relacions humanes, el folklore, la infància, la naturalesa i la ironia són algunes de les temàtiques constants a la teva obra. Podríem saber més del que t'obsessiona?

I. M'obsessiona la gent que estimo i el seu benestar, trobar el que és extraordinari en el meu entorn i reivindicar la tradició i el folklore. M'obsessionen les plantes i el meu hort d'estiu, cuinar, el bon menjar, el bon gust i la bona companyia. Colors vius i plàsticament atractius, celebrar el que és mundà.

IMAG 002 – Estudi
de l'Ivan Forcadell

NATUS

Natus és una empresa fruitera localitzada a Fraga, la franja entre Catalunya i Aragó. Des de fa més de 50 anys, cultiva i distribueix fruita fresca d'estiu. Una empresa familiar, però amb vocació internacional, que apostava en tot moment per una gran qualitat i l'excellència en el seu producte.

Aquest any, el Ministeri de Transició Ecològica ha aprovat el reial decret d'Envases i Residus, que impedeix vendre fruita fresca d'1,5 kg amb un embalatge fet de plàstic.

Per això, es proposa un redisseny en el sistema de packaging, una nova identitat gràfica i un canvi en els seus valors i posicionament. A través d'una campanya als punts de venda, es vol incentivar el comprador a un consum més saludable, de proximitat i de temporada.

TRIBUNAL: IGNASI AYATS, LAIA CLOS,
ALBERT PORTA
TUTORS: LAIA CLOS, PILAR GÓRRIZ

IMAG 001 – Anna_Labat_1
IMAG 002 – Anna_Labat_2
IMAG 003 – Anna_Labat_3

PORTA APERTA, NOU CONCEPTE
DE RESIDÈNCIA D'ESTUDIANTS

TRIBUNAL: MARCOS CATALÁN, SARA COSCARELLI, SILVIA SANTAEUGENIA
TUTORS: ANNA BACH, SARA COSCARELLI, ALBERT CRISPÍ, TOMÀS LÓPEZ, RAÚL OLIVA

PORTA APERTA és un nou model de residència d'estudiants, plantejat en un antic hostal per a pelegrins, amb fàcil accés amb transport públic i a menys de trenta minuts de Venècia.

Aquest projecte neix d'un problema que em toca de prop després d'haver estat una d'aquestes estudiants que, el setembre de 2022, va arribar sense allotjament al destí d'Erasmus, en el meu cas, Venècia. Havent de carregar totes les maletes, juntament amb altres estudiants, intentant trobar algun lloc on poder aixoplugar-nos, mentre intentàvem seguir els nostres estudis a la universitat estrangera.

Aquest edifici, on plantejo una rehabilitació, va ser un antic hostal per als pelegrins del segle XIII. El mòdul consisteix principalment en sis peces, que combinades poden arribar a moblar tota la residència. He dissenyat un mòdul que consisteix en peces que s'encaixen entre elles sense necessitat de cap mena de cola ni peces auxiliars.

Amb la seva combinació és possible crear uns petits dormitoris privats en els quals hi ha tres estructures bàsiques, de més gran a més petita. Cadascú s'ho pot personalitzar i omplir amb les peces segons li convingui. Un espai molt reduït, però on els usuaris poden trobar la seva privacitat.

IMAG 001 – Mariona_Pons_1
IMAG 002 – Mariona_Pons_2
IMAG 003 – Mariona_Pons_3

einaidea, en col·laboració amb el músic, escriptor i artista GAIKA, presentà *TURBULENCE AT BLACK BAY GRENADE* al Festival Sónar. Amb la participació de Kidä i una extensiva curadoria d'arxiu per Hannah Elsisi, aquest projecte sonor, performatiu i audiovisual és una èpica exploració de la migració, el caos i el reconeixement del trauma col·lectiu que transita per rituals de revolució social i ruptura tectònica, a través de Grenada, Egipte i la diàspora africana. La turbulència d'aquests ritus sonors va des del dancehall, el trip hop i el soroll, fins al Maqam àrab i el Blues saharià.

GAIKA desenvolupa la seva pràctica artística a partir de la música, l'escriptura, la instal·lació audiovisual i la performance amb un profund sentit d'emancipació decolonial i postdigital. El seu so, en constant estat d'oscillació tectònica, abasta el dancehall, el hip hop i el grime juntament amb una multiplicitat d'influències. Tant l'element poètic com l'audiovisual de *TURBULENCE AT BLACK BAY GRENADE* es desenvolupen a partir d'un arxiu de referències que inclouen la dinàmica de fluids, l'agitació volcànica i submarina i l'al.lucinació postdigital, i es centren en la política del ritual, la poètica del Black Atlantic antillà i els moviments de revolució i d'independència caribenys, en especial a l'illa de Grenada.

El projecte compta amb la col·laboració de Fuad Ajibola Kareem i Núria Cintero, estudiants del Grau de Disseny i del Màster en Disseny d'Espais, respectivament.

REFUGI, CARTOGRAFIA SONORA A TRAVÉS DEL TESTIMONI DE SET DONES ARTESANES

TRIBUNAL: ARIADNA FÀBREGAS,
VÍCTOR GARCIA TUR, ANNA MAJÓ
TUTORS: IGNACIO DE ANTONIO
ANTÓN, ORIOL FONTDEVILA,
VÍCTOR GARCÍA TUR, ANNA MAJÓ

IMAG 001 – Ona_Vila_1
IMAG 003 – Ona_Vila_2
IMAG 004 – Ona_Vila_3
IMAG 005 – Ona_Vila_4

Els oficis i les artesanies liderades per dones a Catalunya han quedat, sovint, en un segon pla respecte d'altres activitats que formen part de la riquesa productiva del país. Si bé és cert que ens trobem en un moment de resurrecció d'algunes artesanies concretes, aquestes pràctiques, liderades històricament per les dones, viuen ara una situació d'emergència.

Amb l'objectiu de reivindicar, enaltir i entendre la complexitat per mantenir aquest patrimoni cultural i artístic, es proposa el refugi com a espai de transmissió i de reflexió, per conèixer i conversar sobre aquesta realitat d'emergència a través del testimoni de set dones artesanes del país.

Són set testimonis recollits en quatre territoris diferents. Set vides. Set històries que configuren quatre mons; el de les titellaires, el de les llatadores, el de les remendadores i el de les puntaires. Quatre mons explicats a través de set dones artesanes. El refugi simbolitza el lloc segur davant l'emergència i és l'espai idoni per a escoltar, reflexionar i, mentrestant, conversar sobre aquestes vides complexes però imprescindibles.

DE L'INDIVIDU A LA
CONVIVÈNCIA EN SOCIETAT.
REFORMA DE LA LLAR RESIDÈNCIA
DE SALUT MENTAL DE SALT

TRIBUNAL: SUSANA ARISTOTY,
RAÚL OLIVA, ANTONI PALLEJÀ
TUTORS: ANNA BACH, SARA
COSCARELLI, ALBERT CRISPI,
TOMÀS LÓPEZ, RAÚL OLIVA

IMAG 001 - Mireia_Sandoval_1

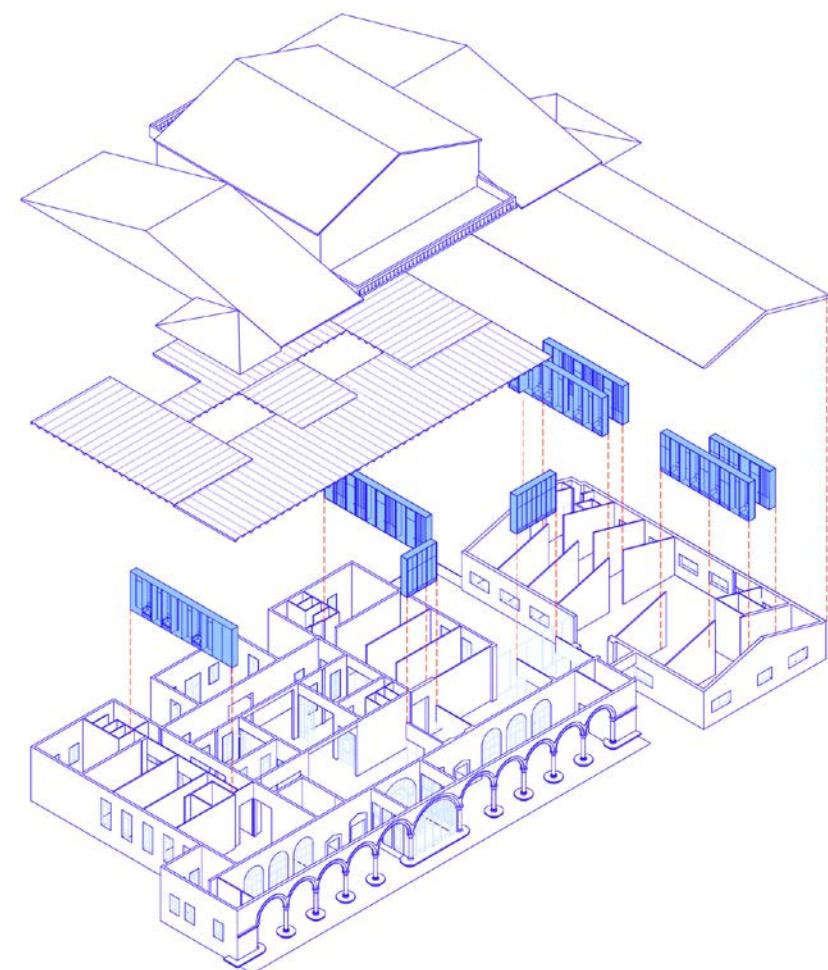
El projecte de reforma per a la Llar-Residència de salut mental ha de servir com a model futur, una proposta de com encarar les llars rehabilitadores.

El projecte s'articula en la creació d'espais segurs, confortables i aptes per a un simulacre, base del servei de rehabilitació. Es vol aconseguir domesticitat a través de la idea d'espai íntim contraposat a espais de convivència com a eina terapèutica.

Es proposa fer una reflexió funcional sobre com són i es relacionen els volums dels espais íntims, els d'estar, d'acollida, tallers... a través de crear apartaments.

En reflexió estètica i relat, s'aprofundeix en la idea de percepció, com afecta el pacient i és la causant de la distància creada entre societat i malalt. S'investiga com cal alinear-se o un traductor per descriptar una percepció, en concret, la visual. Què veiem i intuïm. Finestra de les realitats.

S'ha desenvolupat el projecte treballant conjuntament i de forma participativa amb la direcció, els assistencials i els pacients.

P.07

**GRADO
DE DISEÑO**

En Eina adquirirás una de las competencias imprescindibles en el siglo XXI: la capacidad de identificar y resolver problemas creativamente, en cualquier contexto, a través de la práctica del diseño y el arte, y la disposición de plantear nuevas preguntas para generar otras soluciones capaces de diseñar futuros.

Nuestra metodología fomenta el pensamiento analítico y reflexivo, el aprendizaje activo, el compromiso y la iniciativa permanente, cualidades críticas en un contexto cambiante y competitivo donde es fundamental la convergencia entre humanismo, emprendimiento y tecnología.

Esta formación enriquecedora, experimental, abierta a diferentes ámbitos de conocimiento y perspectivas se lleva a cabo en un entorno de aprendizaje cercano, cooperativo, inconformista, participativo, dinámico e innovador.

Con una orientación personalizada y trabajando en grupos reducidos, desarrollarás tus habilidades y aptitudes de forma holística en convivencia con un tejido de empresas e instituciones y con un ecosistema educativo formado por profesionales de diferentes disciplinas.

CARACTERÍSTICAS

Título oficial ofertado por la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)

Áreas de conocimiento:
diseño gráfico, diseño de espacios, diseño de producto, creación visual y cultura del diseño

Duración: 4 años académicos

Calendario: 2 semestres. De septiembre a junio
Horario: flexible de 8.30h a 20h (franjas horarias entre mañana, mediodía y tarde)*

Créditos: 240 ECTS

Becas de nuevo acceso: sí

Prácticas a partir del 3º curso

Intercambios internacionales: sí

Bolsa de trabajo: sí

Vías de acceso: preinscripción universitaria + otras vías

Plazas disponibles: 150

* La disponibilidad de los turnos de tarde puede ser variable según el curso y el número de estudiantes matriculados.

EN EINA ENCONTRARÁS

Plan de estudios a tu medida con especialidades singulares. Te ofrecemos cinco itinerarios de diseño: diseño gráfico, diseño de espacios, diseño de producto, creación visual y cultura del diseño (los dos últimos son exclusivos de Eina). Despues de una primera aproximación global, a partir del segundo curso podrás especializarte en alguna de estas líneas de aprendizaje y seguir el amplio abanico de asignaturas que configuran cada itinerario.

Enseñanza personalizada y colaborativa Podrás combinar las diferentes especialidades y trabajar un perfil personal propio, y contará con el asesoramiento de tutores y de todo el equipo docente, que te acompañan, te aconse-

jan y te orientan. Las clases están formadas por grupos reducidos, hecho que permite un seguimiento personalizado y, además disponemos de un plan de acción tutorial transversal a todos los estudios.

Profesorado que te ayuda a evolucionar. En Eina recibirás una enseñanza plural y enriquecedora. El profesorado y los colaboradores que forman parte de nuestra comunidad son profesionales de prestigio y en activo, especializados en diferentes ámbitos. Además, los proyectos que hacemos con instituciones y empresas te ofrecen entornos únicos de trabajo.

Espíritu emprendedor. Los estudiantes colaboráis en proyectos comunes, compartís asignaturas y cooperáis en diferentes actividades y tejéis una red de relaciones muy productiva. Pero también te ofrecemos nuevos retos a través de iniciativas diversas (proyectos, concursos, ferias, exposiciones y otros eventos) para expandir tus límites y encontrar nuevos recursos, conocimientos y relaciones.

Becas que promueven tu talento. Puedes participar en la convocatoria de las Becas de Nuevo Acceso que Eina otorga cada año, que implican un descuento del 50% del precio por crédito durante los cuatro cursos del Grado de Diseño, y que se pueden complementar con el resto de becas y deducciones oficiales. Además también te ofrecemos otras ayudas, como las becas de continuidad y las ayudas de colaboración.

Crecimiento profesional: prácticas y bolsa de trabajo. Eina te facilita diferentes propuestas: proyectos reales, bolsa de trabajo o prácticas en cerca de 300 empresas e instituciones, que puedes escoger en función de tus intereses y siempre contando con el asesoramiento y la tutorización del equipo de gestión de esta área.

Intercambios internacionales. Puedes conocer cómo se vive y se enseña diseño en destacados centro educativos de todo el mundo gracias al programa Erasmus+ y también al programa propio de intercambios de la UAB. También tienes la posibilidad de hacer prácticas a cualquiera de los 28 Estados miembros de la Unión Europea mediante el programa Erasmus+.

Campus único en Barcelona. Eina está situada en Sarrià, a veinte minutos del centro de Barcelona. El campus está formado por la sede en los Jardines de Can Sentmenat y por las instalaciones en Eina Bosc, con 1.500 metros cuadrados de talleres de creación y experimentación. En los dos sitios podrás disfrutar de un espacio verde, en medio de la naturaleza, que aprovechamos para dar clases, desarrollar proyectos al aire libre.

Instalaciones a tu servicio. Eina se articula alrededor de dos edificios: Sentmenat y Bosc, los dos ubicados a los pies del parque natural de Collserola. En los equipamientos de las dos sedes siempre encontrarás un profesional que te asesorará dentro y fuera del horario lectivo: taller de maquetas y prototipos, taller de creación gráfica, biblioteca, plató de fotografía, aulas de informática, espacios expositivos...

Comunidad inquieta con voluntad transformadora. Formamos una comunidad amplia, diversa, inquieta y con múltiples intereses que participa en las actividades organizadas desde las diferentes plataformas vinculadas al cen-

tro (*einaidea*, Eina Obra, colectivo de estudiantes...), en las cuales puedes compartir conocimiento, vivencias, proyectos ¡y mucho más!

BECAS

Eina pone a tu disposición un servicio de becas independientes para ayudarte a formar parte de nuestra comunidad de aprendizaje. Estos son los cuatro sistemas de becas y ayudas que te ofrecemos:

Becas para estudiantes de nuevo acceso:

La Fundación Eina convoca las becas de nuevo acceso por un 50% del coste de los estudios dirigidas al alumnado que se quiere formar en Eina y puede demostrar vocación y excelencia académica. Esta beca se prorroga durante los cuatro años si se solicita y se mantienen las condiciones iniciales. Se convoca en dos categorías:

- Las becas de nuevo acceso en general tendrán en cuenta a los estudiantes que no pueden asumir el coste.
- Las becas al talento no tendrán en cuenta los recursos económicos, pero sí, igualmente, la vocación y la excelencia.

Becas de continuidad de los estudios:

Reducción hasta el 25% del coste de la matrícula para estudiantes matriculados en Eina que, en un momento determinado, por cambios repentinos en la economía familiar, y habiendo demostrado un rendimiento en los estudios, no pueden continuar haciendo frente a las matrículas. Estas becas quieren garantizar que ningún estudiante de Eina que aproveche los estudios los tenga que abandonar por motivos económicos.

Becas de colaboración:

Periódicamente se convocan becas para estudiantes ya matriculados para prestar servicios de asistencia en diversas tareas que se realizan en el centro, fuera del horario de clase. Estas becas se convocan públicamente para todo el alumnado del centro y su valor está sujeto a la dedicación y la duración específica de cada convocatoria.

Premio Extraordinario de la Fundación Eina: Es un reconocimiento a los méritos académicos y personales de un estudiante del Grado de Diseño, que valora la excelencia en el logro de objetivos, talento, motivación y esfuerzo, y supone la bonificación del 50% de los costos de los estudios en la matrícula del curso siguiente.

Todas estas ayudas son complementarias a las becas de régimen general y de movilidad del Ministerio de Educación, Formación Profesional y Deporte, otras gratuidades recogidas en el decreto de precios públicos (familia numerosa, personas con un grado de discapacidad igual o superior al 33%, etc.) y matrícula de honor.

EINA

Eina es una fundación formada por tres plataformas complementarias: Eina centro universitario, *einaidea* y Eina Obra. El objetivo de estas tres dimensiones es convivir a través de proyectos transversales, cada una desde su propia naturaleza ofreciendo entornos de aprendizaje y encuentro que complementen los intereses y necesidades de la comunidad educativa.

EINA OBRA

Eina Obra, una plataforma de Eina, Centro Universitario de Diseño y Arte de Barcelona, está dirigida a fomentar la transición de las prácti-

cas sociales hacia futuros social y ecológicamente sostenibles a través del diseño y el arte. En este contexto, ha desarrollado LAB Collserola, un proyecto experimental e interdisciplinario en el parque natural de Collserola, en colaboración con Inland Campo Adentro, el Consorci del Parc Natural de la Serra de Collserola (CPNSC) y el Centro de Investigación Ecológica y Aplicaciones Forestales (CREAF).

EINAIDEA

einaidea es una plataforma de reflexión y programación estratégica lanzada por la Fundación Eina el curso 2019-2020, con la doble finalidad de intensificar la presencia de Eina en los debates artístico, teóricos y tecnológicos del mundo contemporáneo, y de renovar los vínculos entre la escuela de hoy y el espíritu disruptivo de sus orígenes. Como plataforma de programación y *think tank*, *einaidea* propone talleres, performances, exposiciones y proyectos *site-specific*, utilizando temporalidades y tipologías variables bajo un modelo colaborativo y transversal. Los cruces del arte textil y la cibernetica, de la teoría crítica y la sensibilidad postinternet, de las poéticas de archivo y el diseño especulativo son claves en el trabajo de *einaidea*. La metodología que se sigue es radicalmente horizontal y colaborativa, otorgando a estudiante y alumni la posibilidad de cocrear proyectos con la participación de figuras internacionales del arte, el diseño y la investigación contemporáneas.

einaidea ha colaborado con los festivales Sónar y Model, el Teatre Lliure, la red S+T+ARTS de la Comisión Europea, el Arxiu FoodCultura, universidades internacionales como la Staedelschule o el Royal Institute of Art de Stockholm y numerosos museos y centros de arte. Proyectos recientes incluyen Metro Mudra (2020), al Sónar+D CCCB y en colaboración con TMB; *Antropologies de la Caixa Negra* (2021), en el marco del programa KATHARSIS del Teatre Lliure; *Emboscades* (2021-2024), con intervenciones artísticas en Eina Bosc a cargo de artistas relevantes de la escena catalana como Sergi Aguilar, Marc Vives, Julia Spínola, Pep Vidal, Sociedad 0 y MAIO Architects; los seminarios *La Imaginació Curiatorial* o *META MATERIAL I DADES* (2021-2023); SYNX (2021), en el Sónar+D CCCB, en colaboración con MindSpaces, y el programa S+T+ARTS de la Comisión Europea; *Aurèlia Muñoz. Taller aeri* (2023-2024), en colaboración con el Centre Grau-Garriga d'Art Tèxtil Contemporani; *TURBULENCE AT BLACK BAY GRENADA* (2023) en colaboración con GAIKA en el Sónar +D; *Centro Cultural Ambulante* (2023), en colaboración con Gabriel Chaile y The Green Parrot; *Láser Madre*, identidad gráfica de LOOP Barcelona 2023; entre otros.

P.38

**HYPERDESIGN
POL SOLÀ**

La cultura visual es esencial para el diseñador gráfico en su día a día, ya que es el motor que le permite crear imágenes que comuniquen. Mientras tanto, la proliferación de las plataformas digitales en los últimos años ha provocado una saturación de imágenes que rodea e influye constantemente en el papel del diseñador. Este trabajo pretende definir y representar el concepto de hiperdiseño, que explora los límites y las posibilidades de la comunicación visual en la era digital, influida por el inconsciente de la mente humana y el algoritmo que las selecciona.

El objetivo de este trabajo es, desde mi visión personal como diseñador gráfico y en mi proceso creativo, reflexionar sobre el impacto del consumo de imágenes en las plataformas digitales, así como explorar los conceptos de autoría, originalidad, copia, conciencia e inconsciencia. Definiendo así un concepto donde englobe esta saturación visual recibida alterada por el subconsciente del diseñador. Por ello, se propone una instalación que invite al espectador a reflexionar sobre este concepto, acompañándolo de una pieza editorial.

**CENTRO CULTURAL AMBULANTE
GABRIEL CHAILE**

Con la colaboración de The Green Parrot, *einai-dea* organiza un taller extensivo de dos semanas de duración con el artista Gabriel Chaile, en el que se piensan las implicaciones, las dinámicas, los conceptos clave y los elementos programáticos de un dispositivo escultórico y móvil planteado por el artista. Fabricándola colectivamente *in situ* y haciendo eco al concepto del "Centro Cultural Ambulante" de Chaile, la escultura se presentará y se activará en diferentes puntos de la ciudad de Barcelona con la implicación cómplice de la ciudadanía. Una vez construida, la pieza tiene un carácter de propiedad común para itinerar por el mundo y ser programada, y repensada por otros colectivos.

**LA IMATGE NEGATIVA
BERTA RIBAUDÍ**

Vivimos en una época en que la presencia de la imagen es excesiva. En este nuevo contexto, el objeto de la construcción de la subjetividad política ha quedado desplazado desde las tradicionales categorías de clase o división sexual del trabajo hacia otras constelaciones transversales, como pueden ser el cuerpo, la sexualidad o incluso la imagen. Especialmente en este periodo histórico de hipervisibilidad, las imágenes se han vuelto centrales en los procesos de subjetivización.

No hay duda de que los efectos de la aparición de las redes sociales y los dispositivos que nos permiten el acceso han tenido un gran impacto en el establecimiento de la cultura visual actual y las prácticas de producción contemporáneas del visible. Estamos rodeados de imágenes y a todo queremos darle una configuración visual. Nuestra relación con el mundo y los demás pasa a través de las imágenes que nos aparecen continuamente en las pantallas de nuestros dispositivos. En forma de emojis, memes, gifs, stories de Instagram, tiktoks, capturas de Snapchat, etc. Este cambio requiere atender a los nuevos mo-

dos de ver y hacerse ver que introducen estas nuevas prácticas imaginarias y estas nuevas formas de visualidad. Eso, a la vez, exige una mirada atenta a los ideales que establecen, los regímenes de visibilidad que instauran y las prácticas de creación de imágenes que quedan desplazadas. A lo largo de la investigación, pues, será crucial atender a las operaciones con las que se han formado los imaginarios en esta época de selfies e influencers; dominada por una lógica de acumulación de likes y visualizaciones.

El análisis de las prácticas visuales e imaginarias de nuestro tiempo se construye alrededor de tres temas centrales en relación con la imagen contemporánea: el poder, el sujeto y la mirada. Así, más que establecer el estado actual de la imagen en la era de las redes sociales, lo que se pretende es construir una teoría de la mirada, escrutar de qué forma miramos, cómo operan las imágenes, dónde se construyen y hacia dónde (y cómo) se distribuyen. En este ensayo se despliegan y se articulan, de forma crítica, una serie de marcos conceptuales que se consideran clave como base para acabar introduciendo la imagen negativa como una práctica de resistencia imaginaria.

La cuestión de la «imagen negativa» se presenta como una práctica visual crítica potencial para abrir nuevas formas de mirar o atender otras formas de mirada que han quedado desplazadas de las prácticas de representación. Se presente, pues, como un dispositivo que permite la activación de una mirada sensible, crítica y atenta a las imágenes. Se explora, con la introducción de la extrañeza y el objeto —como contrarios del cliché—, la posibilidad de construir nuevos significados que atiendan la multiplicidad del mundo.

**ALUMNI
NATÁLIA CORNUDELLA**

Fotógrafa de Barcelona. Trabaja principalmente en formato analógico. Está especializada en fotografía creativa y de moda, y ha trabajado también como fotógrafa de foto fija en diversas producciones audiovisuales. Graduada en Bellas Artes por la Facultad de Bellas Artes de la Universitat de Barcelona (2018), complementa su formación artística en el Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya (Barcelona, con cursos monográficos, y en Eina (Barcelona), con el Postgrado en Fotografía y diseño editorial (2020). Ha publicado su trabajo en revistas como *Soccerible*, *Neo2 Magazine* y *Trax Magazine*. Ha trabajado con marcas como Adidas, Puma, Netflix o Estrella Damm y con artistas como Bad Gyal, Belén Aguilera o Àlexia Putellas.

¿La relación entre tus últimos trabajos y la música ha sido una cosa espontánea o buscada? ¿Qué otros ámbitos te gustaría explorar?

Comencé a trabajar con cantantes de manera espontánea, haciendo de fotógrafa de foto fija en videoclips. No es algo que decidiera conscientemente, sino que me salió esta oportunidad. Siempre me ha interesado mucho el mundo de la moda y el imaginario lo rodea a nivel fotográfico, tanto en lo que respecta a la campañas como los reportajes de moda. Por tanto, para mí, trabajar con cantantes en ese momento era una forma de acercarme a este imaginario. Poco a poco fui

viendo que, dentro del mundo de la música, la moda tenía un papel indispensable a la hora de definir a la persona a la que estaba retratando, y lo acepté como una de las cosas que más me gustaban de trabajar con cantantes: cómo la moda formaba parte de su «personaje». Por eso siempre he querido explorar el mundo de la moda con más profundidad. Si ahora tuviera que escoger un ámbito de la fotografía para explorar, seguramente sería trabajar en el concepto de una colección de moda de alta costura a través de una campaña fotográfica.

Has seguido los últimos cinco años de la trayectoria de Bad Gyal con una estrecha colaboración profesional. ¿Cómo ha cambiado tu mirada sobre la artista y cómo influye eso en el resultado final?

Para mí, ha sido siempre primordial entenderla como artista y como persona. Mi mirada ha cambiado en función de sus cambios como artista, y la suma de un entrenamiento de la mirada que me ha dado el tiempo, y conocer a fotógrafos y compañeros de profesión. A través de esta red de referentes, he aprendido a explorar nuevas formas de retratar, pero no ha sido un proceso plenamente consciente. Simplemente considero que, cuanto más miras, más estudias o comparas, más posibilidades quieras ofrecer y más te expandes en el momento de fotografiar; de la misma manera que he tomado más conciencia sobre cómo quería hacer la fotografía, para no hacerla de una manera tan «automatizada», como al principio. Pero insisto que no ha sido un procedimiento estudiado; es simplemente la experiencia que te da el tiempo.

Los artistas evolucionan tanto a nivel musical como estético a medida que avanza su carrera. Mucha veces eso para con la salida de cada nuevo lanzamiento o álbum. ¿Sientes que con Bad Gyal a sido difícil seguir esta evolución y plasmarla en tus fotos?

No ha sido difícil porque ella siempre ha tenido muy claro lo que quiere mostrar en todos los momentos de su carrera. Mi trabajo ha sido escucharla y, como decía antes, entenderla sin juzgar en ningún momento. Eso siempre ha hecho fácil que nos entendamos la una a la otra. Aparte, nunca le he impuesto nada a la hora de hacerle una foto, más allá de expresar una opinión o una propuesta sobre cómo me gustaría retratarla. Y ella tampoco a mí: su confianza en mí siempre me ha hecho sentir tranquila con nuestro proceso de trabajo conjunto.

¿Cómo es el proceso de trabajo en un proyecto en el que intervienen profesionales de campos creativos diversos como el de Estrella Damm?

Para mí, es el proceso de trabajo predilecto: hacer proyectos en que participan tantos profesionales de diversos ámbitos eleva cualquier producción. También me parece que es la manera más profesional de trabajar. Compartiendo el espacio de trabajo, la gente te aporta ideas de sus respectivos campos con mucha profundidad y, a menudo, visten mucho el proyecto en cuestión. El proceso de ver cómo una idea inicial evoluciona, crece y te sorprende a medida que pasa por cada una de las personas que toman parte, creo que es de mis cosas preferidas de esta profesión.

Fotografía analógica vs. Digital. ¿La mirada es más fuerte con la fotografía analógica? ¿Hay más conciencia?

La gran pregunta, desde mi punto de vista y mi experiencia: sí, hay más conciencia en la fotografía analógica solo por el hecho de finita. Ahora, también es verdad que esta conciencia se puede entrenar a través de la fotografía digital, sobre todo pensando en no crear imágenes innecesarias. Eso, para mí, es todo un tema. Intentas siempre disparar de forma justa y no precipitada. Aunque no siempre es fácil, a veces, por mucho que quieras, hay proyectos que no te lo permiten. Recuerdo que trabajando con Àlexia Putellas tuve quince minutos para fotografiarla, para mí supuso todo un reto trabajar «rápido» y conseguir el resultado que se esperaba. En este caso, disparé con la cámara digital precisamente por cuestión de tiempo. Me parece que, a veces la decisión tiene más que ver con el concepto del proyecto en sí y el hecho de si la herramienta con la que lo ejecutas suma al concepto. Pero las dos opciones son válidas. De todas formas, personalmente, la cuestión del analógico en tanto que herramienta con un número «limitado» de imágenes y (a menudo) un enfoque más lento, genera una «conciencia fotográfica» más fuerte que una cámara digital, y el resultado que obtendré será (por lo que he podido estudiar en mis fotografías) más ordenado y perfeccionista.

Actualmente, ¿sientes que has llegado a definir tu estilo o continúas buscando una estética que haga reconocible tu obra? ¿Es importante para ti dejar tu huella en cada fotografía o el concepto del proyecto define el estilo fotográfico?

Esa es una pregunta que me es muy difícil de responder. Creo que desde hace poco comienzo a ser consciente de que si tengo un estilo fotográfico, principalmente en lo que respecta al retrato, aunque sigo intentando descifrar qué disparos lo identifican. Me gusta que la composición de mis fotos sea ordenada y acostumbro a trabajar con colores cálidos. Además, una de las cosas que siempre intento es que la foto tenga atmósfera de objeto... Me explico: me gusta mostrar las texturas que puede ofrecer el papel, por ejemplo, para tener esta sensación de que la fotografía (aunque se vea en una pantalla) es un objeto físico. Y obviamente, todo lo que accentúa el proceso analógico —ya sean los colores, el tipo de revelado, las texturas o las imperfecciones— es siempre bienvenido. Por eso pienso que normalmente sí adapto los conceptos de los proyectos a estas premisas (pero no de una manera inamovible). Como ya he comentado, creo que la manera de trabajar «plásticamente» debe sumar al proyecto y a lo que quiero expresar. Y a veces me pasa que, con proyecto en que a priori siento que el concepto no tiene nada que ver conmigo, se crea un equilibrio entre la idea y mi forma de fotografiar que hace que resulten cosas nuevas e inesperadas.

Siempre me ha emocionado mucho el cine, que está muy conectado con la fotografía. De hecho, me parece que fue lo que me hizo querer dedicarme a ello. El hecho de emocionarte con las historias y la fuerza visual que se desprenden fueron los motivos para que acabara cogiendo la cámara de fotos. Aparte, la pintura impresionis-

ta y expresionista y las vanguardias, junto con la ilustración, siempre me han interesado, y estoy segura de que han influido en lo que respecta al uso de los colores y las composiciones. Finalmente, la poesía y la escritura, que a menudo me «dan» palabras para sensaciones que no sabría expresar, o puntos de partida de nuevas ideas para fotografías.

¿Cuáles son los fotógrafos que admirás o que más te han influido?

Las primeras fotografías que me influyeron son artistas como Sally Mann, Sarah Moon, Francesca Woodmann... o la series de Rineke Dijkstra, que vienen de una vertiente más poética o documental. Posteriormente descubrí el trabajo de gente como Petra Collins o Bego Antñon; las dos trabajan sobre mundos fantásticos, pero de una manera muy diferente, y siempre me ha interesado mucho la frontera entre el mundo real y el imaginario. En cuanto a la disciplina más publicitaria, me encanta el trabajo de Peter Lindbergh, Annie Leibovitz o Corinne Day, por la fuerza de sus retratos.

Además, en Barcelona hay muchísimas fotografías y directoras que me inspiran: Ester G. Mera, Marta Mas, Pia Riverola, Rita Puig-Serra, Angie Couple, Caterina Barjau, Martina Matencio y muchas más... Veo las fotografías y vídeos periódicamente iy me hacen pensar en toda la creatividad que se mueve en Barcelona!

¿A quién te gustaría fotografiar?

En música me encantaría retratar a Rosalía. Siempre es fotografiada de maneras muy excepcionales y creo que sería todo un reto precisamente por eso. Me gustaría mucho pensar en una sesión de fotos con un concepto que no se haya hecho y, a la vez, que la sorprenda a ella.

Por otro lado, tengo muchas ganas de fotografiar a gente del mundo del espectáculo, actores y actrices, adentrarme en el sector de la interpretación, ya que siento que pueden ofrecer muchísimas posibilidades en cuanto a expresividad, y eso me comportaría una nueva dimensión fotográfica para explorar.

HOMEMAKING

NÚRIA CINTERO

La vida que hacemos en casa se estructura en gran medida por los elementos que nos rodean, además de nuestra identidad y nuestro contexto socioeconómico. Entendiendo el espacio doméstico y sus elementos como agentes activos en la modulación de nuestra cotidianidad, es posible repensar el mobiliario de una manera más versátil y liberadora. *Homemaking: la alternativa en el territorio doméstico* plantea la creación de microespacios para concebir un nuevo modus vivendi a partir del mobiliario. El objetivo de esta investigación es poner en duda la forma de entender el hogar y proponer nuevas maneras de relacionarnos con el espacio. Con este análisis se plantean nuevos espacios o situaciones en el ámbito doméstico y la creación de objetos que modulen y se adapten a las personas que habitan un espacio.

El proyecto se planteó en dos partes, una desde la investigación y otra de producción. La parte de análisis estudia las diferentes tipologías de hogar y cómo la vida se estructura según el usuario que lo habita. En la parte de produc-

ción se diseñaron cuatro tipologías de módulos que hibridan diferentes elementos del hogar para crear nuevos espacios/productos. Desde esta perspectiva, se investiga cómo el usuario se comporta según los elementos con los que interacciona. El objeto de estudio de este trabajo es el uso y adaptabilidad de estos elementos a diferentes situaciones/usuarios. A partir de un esquema de necesidades y funciones se diseñan módulos que cumplen las necesidades del usuario y se crea un sistema de mobiliario que satisface diferentes funciones. El proyecto es un ejercicio constante de hibridación de elementos para crear diferentes artefactos, poniendo así en cuestión las necesidades actuales dentro del espacio doméstico y las diferentes tipologías de usuario.

Se plantean cuatro elementos básicos: la mesa, la silla, el sofá y la cama, entendiendo estos elementos como proveedores de todas sus funciones. Este trabajo se formula como un manifiesto hacia una perspectiva diferente del modus vivendi para poner en el centro al usuario como modulador de su entorno. Para desarrollarlo se plantean tres pilares fundamentales: el usuario (estilo de vida, necesidades, identidad), la relación del objeto con el espacio y la producción de un prototipo.

Entender cómo es el sujeto que habita es capital para concebir el espacio doméstico y diseñar en relación con las necesidades y anhelos de este. Ante una creciente crisis en términos de vivienda y el camino hacia una relación diferente con el hogar, es necesario pensar en espacios alternativos de vivienda, así como en la identidad del usuario y su plasmación en el hogar. ¿Un objeto tiene una función determinada o nosotros determinamos su función según el uso que le demos? ¿Puede el mobiliario modular nuestros comportamiento según su forma? A partir de estas preguntas este proyecto se focaliza en el mobiliario como intermediario entre el usuario y el espacio doméstico.

BARCICLISTA

PIL ANNA TESDORPF

Me llamo Pil Ann Tesdorf, pero mi nombre artístico es Pital. Crecí en Dinamarca, pero ahora vivo en Barcelona. Hago murales, ilustración digital y acuarelas. Mis temas se centran a menudo en feminismo, mujeres y deporte. Me encanta usar colores brillantes con un enfoque humorístico.

Hice el reportaje «Barciclista» para la clase de Philip Stanton, puesto que el ciclismo es una parte importante de mi vida. Al crecer en Dinamarca, montar en bici es parte de la vida cotidiana y de niña nunca pensé demasiado en ello. Siempre iba en bici a todas partes. Mudarme al extranjero me ha hecho apreciar más montar en bici, y es por eso por lo que en mi primer día en Barcelona me descargué Wallapop y me compré una. La bici me ha dado nuevo amigos y me ha llevado a lugares de la ciudad a los que no habría llegado de otra manera. Para el reportaje entrevisté y seguí a dos chicas que pasan todo el día encima de sus bicis. Además de competir en carreras también son mensajeras. Me hablaron de Barcelona como ciudad ciclista y de su inclusiva comunidad ciclista. En otros deportes

P. 59

P. 56

puede haber división entre chicos y chicas, pero esta comunidad está ahí para todo el mundo. También compartieron, como mujer, tener una bici puede ser muy empoderador en esta ciudad. Puedes ir del punto A al B muy rápido, sin darle tiempo a nadie para molestarte ni acosarte.

Ilustré el reportaje con varias técnicas, usé paper cuts, dibujos a lápiz y acuarelas. Había trabajado un año como ilustradora freelance antes del postgrado en Eina, solo ilustrando con el ordenador. Por lo tanto fue una alegría experimentar y jugar con diferentes técnicas.

LLEBRE

ABRIL SOLSONA

Mejoro la experiencia de lectura de ereader mediante una funda, con un talante poético, que conserva, las virtudes de la antigua y la nueva tecnología. Muestro cómo se funden la lectura y la escritura y también presento un nuevo tipo de colecciónismo de libros.

Hablo de la experiencia sensorial que transmite la lectura y la escritura tradicional a la vez que aprovecho la tecnología actual para optimizar el espacio físico que ocupan las grandes colecciones de libros.

Suavizo la apariencia de la tecnología mediante dos fundas diferentes de ebook: Llebre Libre, que representa una colección de ebooks en una funda que parece un libro físico; y Llebre Libreta, que representa, valga la redundancia, una libreta. Ambas tienen una libreta recambiable y un lápiz dentro para tomar apuntes, dibujar, hacer esquemas... Defiendo el pensamiento no lineal y lo tangible de la información, por qué la información sin emoción no se puede retener y si no la recordamos, ¿por qué leemos?

PRELUDI

MARC SABORIT

El principio sobre el que se construye y se fundamenta este trabajo gira en torno a la capacidad de reunión y transformación del diseño.

La investigación se desarrolla considerando la práctica de diseñar como una práctica capaz de alimentar la acción de reunirse y, al mismo tiempo, considera reunirse como una de las formas más primitivas y útiles de intercambio de conocimiento y desarrollo ojo crítico.

Preludi es el detonante de una serie de acciones participativas diferenciadas y autónomas, en las que personas con necesidades concretas (o no), sumadas a la figura del diseñador, generarán dispositivos que reflexionen sobre la práctica del diseño y la producción de las cosas.

EINA X MERCABARNA

COORDINADORA: MAR SAIZ

Mercabarna presentó el nuevo calendario del Mercado Central de Frutas y Hortalizas, con ilustraciones realizadas por estudiantes de primer curso del Grado de Diseño de Eina. En el marco de la asignatura Estrategias de dibujo, varios alumnos fueron seleccionados para participar en el Maratón de Ilustración de Mercabarna. Se trató de una colaboración de Eina con el estudio BildiGrafiks, que se encargó de la conceptualización y del diseño gráfico, y AGEM Mayoristas Mercabarna. Los estudiantes tuvieron la oportunidad de visitar las instalaciones

P. 60

de Mercabarna, donde pudieron realizar in situ sus ilustraciones. Gracias a esta experiencia, los alumnos pudieron conocer de primera mano la vida del mercado, su funcionamiento, la variedad de productos comercializados y las actividades que allí se desarrollan.

EMBOSCADA #7 ROSA THARRATS

Rosa Tharrats propone CARRIER WAVE como una creación de un textil colectivo, o escultura, que se activa a través de la respiración y la risa. Hecha de fragmentos textiles, trapos, retales y piezas de ropa reciclada, la pieza se impregna de la memoria del lugar donde se sitúa mediante diferentes ejercicios sobre las paredes del edificio de Eina Bosc, un edificio que ha sufrido diversas transformaciones y que durante muchos años albergó situaciones conflictivas. La risa es el ritual de transformación de esta energía. Generando un ejercicio de investigación colectiva sobre los usos previos del edificio de Eina Bosc, sus transformaciones e historias, el material se pega en las paredes del edificio durante 24 horas para captar —metafóricamente— las memorias del espacio. Esta acción, simbólica y a la vez material, permite una experimentación plástica sobre el volumen del lugar.

A partir de retales, despegados de las paredes, se crea una estructura colectiva performativizada a través de diferentes ejercicios de la risa. Así se explora un doble juego de reciclaje: la recuperación de la memoria e historia del edificio, y la reutilización de materiales textiles.

COHABITAR DIEGO BARBA

Cohabitar es un proyecto que nace de la necesidad de reflexionar sobre nuestra forma de habitar espacios con la naturaleza, muchas veces olvidada en los planteamientos urbanos y en el imaginario colectivo, pero que cada vez cobra más importancia con la emergencia climática. Así, el proyecto pretende realizar un festival de arquitectura efímera que sirva como eje conductor de la nueva arquitectura y forma de habitar, con la regeneración de los espacios naturales en áreas urbanas. Un festival situado en un antiguo entorno natural: Un bosque que fue quemado por la propia acción egoísta del ser humano.

Con el objetivo de dotar de una memorabilidad y perdurabilidad en el tiempo al festival, se desarrollaron tres piezas para el público: una revista, una postal y una caja de semillas. Estas piezas tienen un fuerte componente editorial y fotográfico, junto con la experimentación en la producción gráfica, probando diferentes tipos de papeles y soportes para elaborar el diseño.

La identidad surge a partir de la cohesión de la extensión del bosque quemado, tramándolo y convirtiéndolo en una estructura casi arquitectónica, y la convivencia de una tipografía que representa el mundo de los seres humanos, la Alte Haas Grotesk, y otra vinculada al mundo de la naturaleza, la Baskerville.

La revista no trata solo de explicar lo que pasó en aquel bosque, sino poner el punto de partida de un debate y reflexión colectiva, con entrevistas a arquitectas y una muestra de las

P. 64

P. 68

estructuras que se podrían ver en el festival, para las cuales pude contar con la ayuda de cuatro personas que quisieron colaborar en bocetar su estructura del festival. La idea era mostrar con un marcado enfoque diferenciador a la idea de arquitecto alejado de la realidad en el siglo XX, proyectos futuribles para que la naturaleza y los procesos naturales inunden los edificios.

Por otra parte, tanto la postal como la caja de semillas guardan esa relación con la revista, mostrando de forma táctil cómo la naturaleza se funde en un espacio vacío y yermo. La idea es que esta exposición trascienda de una simple fecha, haciendo que entidades y colectivos públicos y privados pretendan establecer muchos cambios a pequeña y media escala en la renaturalización de espacios.

HACÍA BASTANTE CALOR AQUELLA TARDE P.71 ALBA LORCA

Hacía bastante calor aquella tarde comienza con el gesto de mirar las paredes del museo, un centro cultural o un edificio; al dejar la mirada fija sobre la constitución matérica de su arquitectura, entre las capas de materiales de construcción de occidente, la grieta emerge como lugar desde el que poner en práctica la vida. Al llevar la atención hacia el surco de una fisura, se posibilita el flujo del tejido blando por el que las artes de lo vivo, entre otras cosas, vienen a anunciar la necesidad del mundo de aprender a morir; aparecer y desaparecer en los espacios entre y más allá.

Hacía bastante calor aquella tarde es un dispositivo de exposición móvil que pone en relación, desde un punto de vista amplio, el marco museístico y las artes de lo vivo. El gesto de mirar las paredes del museo es casi un gesto ciego. Lo hacemos sin pensar. Redirigimos el cuello y la cabeza pero eso no garantiza nada más que una rotación de las vértebras cervicales. Ese movimiento de la parte alta del cuerpo está tan incorporada en la percepción del mundo como la conservación o la restauración de las obras de arte legitimadas por el marco-museo. ¿Qué pasaría si damos espacio a otros órganos de los sentidos corporales? Algo así como interactuar con el cuerpo entero y dejarlo de ver por partes. Incluso imaginárnoslos. Cuando un cuerpo se inclina para ver algo, también se desplaza o se retuerce. Y en ese salirse fuera del eje, salirse fuera de sí, pasan muchas otras cosas a las que podemos atender. Estos giros también pueden generar narrativas a tener en cuenta y nos ayudan a interactuar desde los órganos de los sentidos desde una postura más híbrida, cambiante, más en sintonía con la naturaleza. Hay que somatizar nuestros vínculos.

PUBLICACIONES QUEER P.72 FELIPE ROMÁN OSORIO

Esta investigación trata de publicaciones queer y, específicamente, de la publicación periódica *Agenda kuir*. Por un lado, el estudio se sirve del análisis conceptual para elaborar los elementos de reflexión teórica. Por otro, se desarrolla un estudio de campo de las publicaciones recientes de libros de la temática, que se analizan desde la perspectiva de la estética y el diseño. La dimensión práctica de este Trabajo Final de Máster

(TFM) se concreta en los procesos artísticos llevados a cabo en el contexto del Máster Universitario de Investigación en Arte y Diseño (MURAD) y, finalmente, en la creación del volumen recopilatorio *Poner el culo: diez años de Agenda kuir*.

Esta investigación es un intento de teorizar a partir de la práctica artística, donde el método es a la vez proceso y producto. Asimismo, este trabajo tiene varias etapas y en cada una de ellas se ha seguido una metodología distinta.

En el caso de los apuntes de reflexión teórica, seleccióné conceptos claves que cruzan mi práctica artística como recopilador de *Agenda kuir*, dando como resultado tres líneas conceptuales: la literatura minorizada, el trabajo con obras ajenas y el horizonte queer.

El trabajo de campo consiste en el estudio de una muestra de libros de temática queer publicados el año 2022 en lengua castellana y que circularon en las librerías y bibliotecas de Barcelona. Para ello elaboré una base de datos a partir de fuentes como el Catálogo Colectivo de las Universidades de Cataluña (CCUC), el catálogo de la red de bibliotecas municipales de la Diputación de Barcelona (ALADI) y el catálogo de la distribuidora Traficantes de Sueños. Esto dio como resultado un universo de 111 libros, del cual pude trabajar con una muestra de 43 de ellos, gracias a los fondos de las librerías Prole y La Raposa. La finalidad fue proporcionar un panorama de la diversidad documental en publicaciones recientes de temática queer en España.

En cuanto a los procesos artísticos, abordé siete prácticas significativas realizadas en el último año, la mayoría de ellas en el marco de módulos del MURAD, más la exposición de *Agenda kuir* que realicé en este mismo periodo. Todas estas prácticas están relacionadas creativa y conceptualmente con la investigación en la que se centra este TFM. En cada unas de ellas, existe una experimentación formal y posteriores ejercicios de escritura, donde describo lo realizado, además de reflexionar en torno a las mismas.

La finalidad del TFM es la creación de un libro sobre los diez años de *Agenda kuir*. La intención de este volumen es rescatar los contenidos publicados a lo largo de una década, tanto para dar visibilidad a sus creadores, como para hacer un ejercicio de memoria donde el pasado nos sirva para reflexionar sobre el presente y el futuro de las comunidades queer.

EINA X BOVER P.74 COORDINADOR: JORDI BLASI

Los alumnos de la asignatura de Diseño de elementos lumínicos del Grado de Diseño han tenido como objetivo la creación y el desarrollo de una luz (de pie, de mesa, un aplique o colgante) del ámbito decorativo, optimizado para facilitar su producción industrial.

El proyecto ha sido desarrollado en colaboración con la empresa de iluminación Bover, que ha evaluado las propuestas finales de los estudiantes, valorando su viabilidad y posible comercialización.

A partir de la experimentación formar resultante del prototipado, los alumnos han defendido públicamente sus propuestas, incidiendo

tanto con los fundamentos conceptuales como con los aspectos técnicos que justificasen su fabricación.

Las propuestas planteadas por los alumnos reflexionan sobre la esencia de la luz como punto de encuentro. Abordando la interacción de deviene entre el usuario y el artefacto, y, su vertiente más instrumental, en relación con el cuidado por el aspecto medioambiental, posibilitan al máximo su desmontaje facilitando la reparación y reciclaje al finalizar su vida útil.

QUINTO TERCERA P.78 MAY MARTÍNEZ

Quinto Tercera fue un proyecto de autoexploración. Una oda de agradecimiento a las personas que me ayudaron a construirme en los últimos años y un regalo para ellos.

Fue un libro dedicado enteramente a la magia de la convivencia, de lo cotidiano. A los sinsentidos y las bromas internas que surgen en estos, y a los lazos tan estrechos que pueden nacer allí. Cuando personas tan especiales forman parte de tu día a día no hay cosa que apetezca más que compartirlo. En este caso, Nacho, Luis y Carmen son los nombres de esas personas que yo tanto quería compartir.

Cada tramo del reportaje habla sobre mis compañeros, sus gustos y aspiraciones a través de mis ojos. Sobre el hacer de un espacio tu hogar y de unas personas tu familia, y tener que abandonarlos cada cierto tiempo como un ermitaño. Quería que cada página fuese algo íntimo, una pequeña mirilla a lo que significaba vivir día a día con ellos. Por eso mismo el reportaje se abre y se cierra con un boceto de la puerta de la que fue nuestra casa durante aquel año. Entras y sales de nuestro piso al comenzar y acabar el fanzine. Las hojas están repletas de referencias a bromas internas y canciones que nos unían, cuyos títulos podemos encontrar en un pequeño tocadiscos de papel con el que acaba el librito. Te cuento todo sobre ellos y nada al mismo tiempo, y ese aspecto me parecía muy especial.

Este reportaje está formado en su totalidad por dibujos hechos al natural, directamente a bolígrafo y sin considerar los errores como tal, sino como parte del encanto del arte en su estado más puro. Directos desde el sketchbook al reportaje. Y, de hecho, se persigue la estética de libro de bocetos durante todo el fanzine. Bocetos sin pulir y ojos redibujados cinco veces superpuestos sobre si porque «Es que el ojo de Nacho no es tan redondo». Recuerdo cómo Philip Stanton, el coordinador del postgrado, nos decía siempre que el arte no ha de ser perfecto, y que en la imperfección a veces yace la belleza del dibujo, la frescura.

Siendo una persona con un estilo artístico completamente distinto, me daba verdadero pánico embarcarme en un proyecto de este calibre mientras experimentaba con una estética nueva. Sin embargo, este método me ayudó a liberarme de la «perfección subjetiva» a la que a veces sometía a mi arte, y me hizo comenzar a disfrutar de la libertad de crear sin una expectativa clara: simplemente disfrutando el proceso y plasmando el mundo a través de mis manos.

TORNEN LES ESQUELLES EINA OBRA

La primera convocatoria de LAB Collserola premió el proyecto *Tornen les esquelles* (Vuelven los cencerros) de Martina Manyà y Ana Vivero. El parque natural de Collserola, adyacente a Eina, posee un gran valor paisajístico y ecológico, pero se encuentra en una zona densamente poblada. Uno de los principales retos a los que se enfrenta es la prevención de incendios forestales. El pastoreo se presenta como una estrategia eficaz y sostenible para la gestión agroecológica de los bosques, contribuyendo además a la viabilidad de las experiencias del territorio. *Tornen les esquelles* se propone rescatar y revitalizar los remanentes de la cultura pastoral en Collserola.

El proyecto centra su atención en la revitalización de la lana de los rebaños que pastan en el parque. Cada año toneladas de lana son enterradas o quemadas porque no existe una coordinación para su procesamiento. Con ello, *Tornen les esquelles* pone en el centro del debate el papel de los modelos de producción y consumo rural en la conservación de espacios naturales y enfatiza la urgencia de desarrollar nuevas modalidades de cooperación territorial que reconozcan y valoren los recursos rurales, ambientales y culturales.

El proyecto fomenta la colaboración entre sectores diversos, destacando el valor de la lana como materia prima e investigando nuevas aplicaciones. Se articula a través de una serie de acciones abiertas al público, que fusionan la investigación teórica y la práctica artística y de diseño, propiciando el diálogo y la creación. En las actividades participan más de 400 personas, incluyendo estudiantes de Eina y de otras instituciones académicas, artistas, profesionales de campos variados y representantes de entidades públicas, así como pastores y pastoras de Collserola y otras personas interesadas.

Las actividades se iniciaron el 27 de septiembre de 2022, en el patio de Eina Bosc, con el lavado público de 70 yeguas seleccionadas previamente por Manyà y Vivero, procedentes de la esquila de Collserola. Este evento fue seguido por la Jornada de la Lana, que ofreció un foro de reflexión para pastores, administraciones y actores locales y artesanos y artistas; un mercado de productos locales; una comida con ingredientes de Collserola; y un Laboratorio Textil en el que, durante tres semanas, se llevó a cabo de manera colectiva el proceso integral de producción artesanal de lana.

A través del hacer colectivo, de la experimentación y del trabajo manual, Manyà y Vivero invitaron a compartir saberes con profesionales del ámbito textil y artístico. Participaron Francesca Piñol, artista textil; Victoria Rabal, directora del Museo Molino papelero de Capellades; Sara de Ubieta, diseñadora textil e investigadora en biomateriales; Isabella Rengifo, artista textil; Solange Delannais, especialista en estampado y tintes naturales; Pan Wei, escultora; Esther Clusas, fieltradora; y Giorgia Filippelli, arquitecta. El fruto de esta primera práctica culminó con la construcción de un tapiz de grandes dimensiones, cuyo fieltrado aglutinó todo: materiales, acciones, escenas e identidades.

La experiencia colectiva pone de relieve la relevancia de intervenir en el margen periurbano del parque natural, una zona de transición donde convergen actividades urbanas y rurales. Ante la inminente licitación de un cobertizo por parte del Ayuntamiento de Barcelona en esta franja, el grupo impulsor formado por las integrantes de *Tornen les Esquelles*, la arquitecta Giorgia Filippelli, y Pilar Cortada y Olivia Álvarez, de Eina Obra, realiza el taller «Arquitectura efímera: un estable para Collserola», con el fin de pensar, prototipar y diseñar colectivamente una bioconstrucción temporal que funcione tanto como refugio para ovejas y pastores como centro educativo de acercamiento al entorno rural.

Con el objetivo de divulgar el proyecto, se elabora colectivamente una memoria: *Diario de campo. Tornen les esquelles*. La publicación documenta la labor llevada a cabo por el grupo impulsor del proyecto y cuenta con contribuciones de Fernando García-Dory, artista y agroecólogo y Daniel Palet, ingeniero textil y experto en lana, así como de alumnos y docentes de Eina y de otros colaboradores. El deseo es entregarlo formalmente a los alcaldes de los municipios adyacentes al parque natural.

Además, en colaboración con Materfad, se organiza la exposición titulada *Futuros pastores. Las migraciones de la lana*, del 24 de noviembre de 2023 al 14 de enero de 2024 en el Disseny Hub Barcelona. La muestra, que profundiza en el potencial de la lana para configurar futuros alternativos en el contexto del pastoreo, incluye trabajos de Claudio Jongstra, artista y activista neerlandesa, y del proyecto *Tornen les esquelles*. Aborda la problemática de la insostenibilidad ambiental, cultural y económica asociada a la desaparición del pastoreo, la ganadería extensiva y la trashumancia. La exposición atrae a más de 2.500 visitantes.

Durante los días finales de *Futuros pastores. Las migraciones de la lana*, en colaboración con Materfad, se lleva a cabo un coloquio que congrega a las artistas Claudio Jongstra y Ana Vivero, así como a seis expertos de diferentes ámbitos: Angel Amurrio (Entheos), Fernando García-Dory (Inland), Gemma Salvador (Llanatura) y Vicente Guallart (IAAC - Valldaura Labs). El evento se lleva a cabo el 11 de enero en el Foyer del Disseny Hub Barcelona, moderado por Robert D. Thompson Casas, director científico de Materfad, y Pilar Cortada, directora de Eina Obra, contando con la participación de más de 90 personas.

ANIMACIÓN LUCIE DUBOEUF

Durante los seminarios del Postgrado en Ilustración Narrativa para Publicaciones Infantiles y Juveniles, he tenido la oportunidad de desarrollar varios proyectos que abarcan desde la creación de personajes hasta el desarrollo de cómics sin palabras, e incluso la concepción de proyectos de animación. Aunque algunos de estos trabajos están más avanzados que otros, en su conjunto, me han proporcionado la oportunidad de aprender y experimentar con una diversidad de formatos dirigidos al público infantil y juvenil. Esta variedad de proyectos me

ha permitido descubrir distintas metodologías de trabajo, siempre con un enfoque centrado en el proceso de desarrollo.

GROW DOWN!
SASHA RAU

Grow down! Contemporary art playground es una exposición para los niños que investiga el tema de los recuerdos y experiencias infantiles reconstruidos por los artistas contemporáneos en forma de pintura, escultura e instalaciones y crea conexión entre ellas para romper la segregación que existe en este sector.

Imaginemos un espacio de cualquier museo de arte contemporáneo. ¿Cómo suena la risa de los niños aquí? ¿Cómo se perciben sus movimientos naturales? ¿Se adapta el ámbito del museo a las necesidades de los niños? ¿O no les acepta, casi rechaza? Los niños en el museo deben comportarse como adultos. Porque los museos de arte contemporáneo son para adultos. Además los adultos obligan a los niños a hacerse mayores lo antes posible. ¡Creece ya! *Grow up!* Casi no les queda el tiempo para estar aburridos y jugar, cuando el juego es una actividad vital para ellos. Es imprescindible para su desarrollo físico, emocional, social e intelectual. Para que los niños se conviertan armoniosamente en adultos, primero deben vivir plenamente su infancia. La exposición *Grow down! Contemporary art playground* les permite sumergirse en el entorno del arte contemporáneo sin prohibirles ser niños.

URBAN- IT
MARÍA IGNACIA CASALE

Urban-It es un proyecto innovador que busca mejorar la experiencia de comer en espacios públicos de Barcelona, especialmente en plazas y escaleras.

Este enfoque se centra en diseñar elementos clave como cojines, mesas, iluminación y bolsas contenedoras para brindar comodidad y practicidad a los usuarios.

El propósito del proyecto es fomentar la convivencia y socialización en entornos urbanos. *Urban-It* se asocia con locales de comida en barrios residenciales para ofrecer a los ciudadanos la opción de disfrutar sus comidas al aire libre y crear puntos de encuentro en lugares poco utilizados.

La identidad de marca de *Urban-It* se destaca por colores llamativos y elementos gráficos distintivos para conectarse con el público objetivo. Se promociona en los locales asociados y mediante materiales informativos en la ciudad.

En resumen, el objetivo de *Urban-It* es mejorar la calidad de vida de los ciudadanos, alejando la interacción social y el uso de espacios públicos para crear una ciudad más vibrante y acogedora por medio del rescate de estos espacios.

A CHILE POR UNA NOCHE
KAROL ARAMAYO

No recuerdo exactamente quién habrá sido la primera persona que me habló de este bar o si es que quizás lo habré escuchado en la tele, Instagram o alguno de esos típicos videos en YouTube que uno mira antes de viajar a un nuevo país.

P. 86

P. 88

P. 89

Probablemente fue mi hermana, que también vivió un tiempo en Barcelona, quien me habló de este lugar, pero seguro que entre conversaciones con otros chilenos puede que alguien más haya mencionado el nombre del famoso Perro Pako. Un bar chileno ubicado en el barrio de El Raval, en la ciudad de Barcelona. Cuando llevaba algunas semanas viviendo en Barcelona y habiendo comenzado ya mis clases, nos propusieron realizar un proyecto personal con la única premisa de que la tarea consistiera en ilustrar lugares de encuentro en la ciudad.

Al principio no estaba muy segura de lo que quería hacer o de cómo quería llevarlo a cabo. Barcelona todavía me parecía un lugar muy nuevo como para poder sentirme con el poder de determinar cuál era o no un lugar de encuentro. Así que en ese momento, solo se me ocurrió una temática: la comida. No tenía idea ni de lugar, ni historia, ni nada, pero creo que desde el principio mi única certeza era que no podía pensar en algo que representara tanto el concepto de reunión y encuentro, más que en lo que representa tanto la comida como el acto de comer en sí. Al menos para mí.

Con el pasar de los días y en el intento de averiguar cómo podía responder a esta tarea, entre darle vueltas a algunas ideas, me acordé de que existía un bar chileno que podía visitar y del que quizás sacar alguna idea de lo que podía hacer, o bien, si no salía victoriosa en mi investigación, al menos lo iba a pasar bien estando en un bar mientras tomaba y comía cosas que me recordaran a mi hogar.

Pero creo que jamás me hubiese esperado sentir esa calidez y singularidad tan especial que me hizo sentir el Perro Pako desde el primer momento que entré, desde llegar y encontrarte con unas puertas de vidrio llenas de pegatinas que los clientes han ido pegando para que de transparente quede prácticamente nada, hasta cruzar el bar y descubrir algo así como un pequeño museo de objetos de distintos tamaños, formas y colores relacionados con Chile que te hacen sentir como si te teletransportaras casi instantáneamente allá.

Al estar ahí me fui dando cuenta que no solo a través de la comida podía dar cuenta de cómo era Chile, sino que el idioma en sí ya parecía ser algo muy peculiar para todo aquél que lo escuchara, con nuestros acentos, velocidades y expresiones a la hora de hablar. Y así fue como las palabras también formaron parte relevante de este proyecto casi como un capítulo aparte dentro del reportaje.

Si bien, este relato visual podría haber abarcado mucho más de lo que tiene hasta ahora, me hace muy feliz saber que desde mi esquina puedo dar a conocer más sobre mi país y sus particularidades. Sin duda el retomar esto sería algo que me gustaría poder hacer en algún momento para poder llenar aún más las páginas de este pequeño libro, pero por ahora me quedo con la alegría de saber que tal y como está, es el reflejo del cariño que gracias a este bar descubrí que tenía por Chile.

ALUMNI
OMAR SOSA

Omar Sosa estudió Diseño gráfico en Eina y es

co-fundador de la revista y editorial *Apartamento* (2008), director creativo en Apartamento Studios y desde 2022 socio de la editora de muebles BD.

Definís *Apartamento* como «una revista sobre gente, pero a través de sus interiores». ¿qué nos cuentan esos espacios sobre la persona que lo habita que no podríamos saber de otra forma?

La mayoría de revistas recrean una fantasía momentánea mediante las fotos del sujeto. En nuestro caso la única norma que nunca trasgredimos es la de que el sujeto de la entrevista sea fotografiado en el entorno donde vive o pasa un tiempo considerable al año. Eso no quiere decir que no haya cierta fantasía en el artículo ya que la mirada del fotógrafo es un filtro personal y lo que haya preparado el sujeto para ser fotografiado también puede tener cierta fantasía. De todos modos cuando nos centramos en detalles del interior o habitaciones como la cocina o el baño, nos cuentan muchísimo de la persona que es difícil cubrir si sabes interpretarlo. Lo que más me sigue apasionando es cómo a veces no hay mucha relación con lo que el individuo explica en la entrevista o lo que esperabas de ella o él, o completamente al contrario, lo que esperabas es totalmente lo que se refleja en la casa.

La revista ha cumplido diecisiete años. ¿habéis percibido una forma distinta de habitar en estos años?

Nuestro espectro de tipos de personas e interiores aunque se puede discutir que siguen cierto patrón, son demasiado diferentes para poder ver si se ha percibido un cambio significativo que se pueda aplicar de manera general. Lo que sí que creo es que nuestra mirada ha cambiado más rápido que esos interiores y por lo tanto vemos cosas que antes pasábamos por alto.

¿Lo que una persona decide mostrar a través de vuestra publicación está estrechamente relacionado con su gusto y esencia o crees que es una vía para proyectar una imagen concreta?

Primero de todo, una cosa no anula la otra. El gusto cambia, se adapta, se transforma como todo aunque no lo notemos. Hasta aquel amigo que siempre viste igual y sabes perfectamente qué odia y qué ama, también cambia de gustos aunque no sea de manera radical.

Es obvio que hoy en día, al menos en un sector de la población, hay muchísima más conciencia del espacio donde vivimos y los objetos con los que nos rodeamos. Se ha hablado que fue la pandemia, las redes sociales, el ecosistema que ha crecido a su sombra, etcétera. El hecho es que no somos insensibles a lo que vemos y eso cambia nuestras preferencias a la hora de aplicar valor a los objetos y por tanto lo que decidimos meter en casa. El valor que proyectas sobre un objeto puede venir por tu historia personal con él, por ejemplo pertenecía a un amigo que ya no está vivo, puede ser algo que viste en casa de alguien que admirás, puede cumplir un uso específico que hace tu vida mucho más agradable y por tanto le coges cariño, puede ser su valor material, lo raro que es, o que simplemente te dé placer visual.

También creo que hay objetos que educan o te hacen reflexionar sobre tu gusto. Estos últimos me parecen especialmente interesantes a nivel personal. Hacer el ejercicio de vivir con piezas

que sabes que necesitas cierto tiempo para saber si te gustan o no. A veces los resultados sorprenden muchísimo a uno mismo. Crearte opiniones firmes sobre lo que te gusta o no lo encuentro muy peligroso y sumamente aburrido. Cada vez que dices «Odio esto o aquello» echas más cemento a esa imagen que tienes de ti mismo y se hace más difícil cambiar. Es como artrosis para el gusto y se contagia en otros aspectos de la vida. Opino que el sentido del gusto debe estar siempre en proceso de adaptación y totalmente abierto a nuevas cosas.

Con el auge de las redes sociales, estos espacios íntimos y personales, ¿han pasado a ser también espacios pensados para ser fotografiados?

El auge de las redes sociales solo ha magnificado algo que ha sucedido durante toda la historia de la humanidad. Somos animales influyentes, necesariamente sociales, queremos lo que vemos en otros. Solo hace falta observar dos niños jugar, uno siempre quiere lo que tiene el otro. A nivel histórico los interiores estaban muchísimo más marcados por tendencias que duraban décadas y marcaban épocas que hemos estudiado en la escuela. En cuanto al mobiliario, la conciencia de algo específico es bastante reciente. En la Edad Media no había conciencia de mobiliario como lo entendemos actualmente, como apenas se tenía conciencia de confort. Eran objetos utilitarios en su mayoría e incluso los palacios tenían mesas y sillas plegables que se llevaban de un palacio a otro. La misma profesión de diseñador no aparece hasta mediados del siglo XX. BD fue fundada por arquitectos que tenían interés en crear y vender piezas de mobiliario para sus propios proyectos o que no podían encontrar en la España franquista. Miraban a Italia y veían cosas que querían tener, pero eran difíciles de importar.

Algo que siempre recordaré son los salones y la cocina «de invitados» que mi familia por parte de mi padre tenía en Extremadura. Había un salón y una cocina que solo se usaba en días de fiesta. Eran para enseñar.

Asimismo, la versión de hoy en día para algunas personas es la de tener cosas que te gustan pero además puedes enseñar. Crear tus rincones fotografiablos ha venido a substituir el salón de los invitados.

¿Son esos espacios más nosotros o menos? La verdad es que no estoy seguro. Puede suceder como con la ropa, que te la pongas para comunicar algo concreto, pero sin duda pasa menos a menudo en el caso de los interiores por la práctica razón de que no quieres estar cambiando de mesa cada dos meses, aunque tengas el dinero para ello.

En alguna ocasión has comentado que te atraen los productos que tienen una historia, que tienen un origen concreto, que están usados. ¿Puedes hablarnos sobre los vínculos que se establecen entre ese tipo de objeto y la persona? ¿Qué ha de tener un objeto para captar nuestra atención?

Hay tantas razones como seres humanos para construir un vínculo con un objeto. Como comenté antes este puede ser de muchos tipos. Lo que me parece interesante resaltar es que mientras este ejercicio intelectual de vínculo con un objeto material es saludable, todos ve-

mos cómo a diario se compran cosas sin haber pensado qué hacer con ellas, sin vínculo alguno, sin ni siquiera estar seguro de que le gustan a uno. No se puede culpar a nadie de caer preso por el consumo cuando hay tantas cosas diseñadas para eso. Pero creo que ejercitarse la creación de esos vínculos nos hace un poco más resistentes a la compra impulsiva. Sigue un poco como con la comida. Cuando empiezas a preocuparte e informarte sobre lo que comes, de repente no caes en las mismas trampas de comer algo de lo que te arrepentirás luego cuando te entra un ataque de hambre. Obviamente sigue pasando, pero darse cuenta de eso, sin crearse demasiada culpa ya es un paso.

Lo mismo sucede con los objetos. Por ahí creo que empieza y termina el pensamiento ecológico. Más que comprar algo reciclado, reciclable, circular o como lo quieran llamar, piensa qué vas a hacer con ello y si te va a seguir haciendo feliz en seis meses, si incluso tiene posibilidad de reventa. Por otro lado, la curiosidad de saber más sobre quién lo hizo, su historia, materiales, usos, etcétera hace que nuestro vínculo sea más rico. Esto se puede aplicar igual a una silla de paja encontrada en un mercadillo o una de Carlo Mollino.

Los interiores que fotografiáis transmiten calidez, son espacios vividos que se alejan del perfeccionismo de otras publicaciones de interiores. ¿Ha sido algo que teníais en mente desde el principio o la intuición y vuestra propio gusto personal os ha llevado ahí?

Apartamento empezó por pura intuición y para cubrir un hueco que echábamos en falta. En definitiva, creamos la revista que nos hubiera gustado que existiera. El tema del perfeccionismo es discutible, pero en general las casas que aparecían en las revistas de arquitectura y decoración nos parecían desprovistas de cualquier trazo de humanidad. Estaban muy lejos de cómo nos atrevíamos a aspirar a vivir con veinticinco años. Nos parecían mucho más cercanas, interesantes y sexys las imágenes de interiores que veíamos en otro tipo de revistas o las casas de nuestros amigos en el extranjero cuando los visitábamos. Han pasado poco más de quince años, pero es cierto que no veías cientos de interiores al día en tu móvil y tenías que tener los libros físicos para ver interiores que te gustaban.

Luego estaba la parte puramente humana. La curiosidad por saber por qué alguien decidió vivir así, la historia personal, qué hace en la vida, etcétera. La revista va de eso, de gente en sus casas no de casas con gente. No hay una voz editorial que te diga qué está bien y qué no, qué has de comprar o lo que está de moda. *Apartamento* tiene tantas voces como las historias que hemos publicado, cada una diferente, a veces contradictorias, a veces predecibles, otras no. Nuestro equipo ha crecido mucho en estos años, tanto en cuanto al equipo editorial como en cuanto a los contributores que proponen, fotografian o escriben historias, así que el gusto es variado y siguen en proceso de cambio constante.

¿Crees que es justo esta falta de perfección lo que como espectadores nos lleva a agudizar la mirada en busca de detalles y a sentir que podemos conectar con los distintos espacios de una forma más personal?

Es natural sentir conexión con un espacio que nos recuerda más a cómo vivimos nosotros que a una fantasía. Es casi el proceso inverso a lo «inspiracional» de las clásicas revistas. Después de leer *Apartamento* sientes que quizás no vives tan mal como creías, que tu propio espacio interior y vida también tienen valor. Aprendes a apreciar cosas que quizás antes no hacías antes. Puede que incluso te haga sentir más seguro y mejor. Es lo opuesto a sentirse deprimido después de ver una casa de ocho habitaciones imponentes con un infinity pool mirando al mar. ¡Una casa de revista!

Tu socio en *Apartamento*, Nacho Alegre, afirmó que hace unos años cada casa era un mundo y no había corrientes tan uniformadoras. Parece que los objetos de calidad y que cuentan historias, capaces de individualizar y emocionar, pertenecen cada vez más a una nueva concepción de lujo en un contexto cada vez más uniformador. ¿Es posible democratizar la singularidad?

Hoy en día es posible apelar a un tipo de público muy concreto, aunque sea pequeño, en su totalidad no es insignificante. Es lo que se llama nicho, pero hay muchos nichos. De modo que es difícil identificar estilos o modas a nivel global. Es parte del pasado. Hay cientos de estilos, modas, olas, llámalo como quieras, pasando al mismo tiempo. Por tanto, la singularidad compartida nos da la posibilidad de fabricar productos en serie que distribuidos de manera eficiente vienen a cubrir las necesidades singulares. De algún modo supongo que eso es una democratización de lo singular, ya que los precios pueden ser parecidos a lo que antes fueron productos en masa. Aun así podemos ver cómo hay corrientes que parecen que influyen de manera bastante global los interiores. También vemos cómo empresas relativamente jóvenes y con estilos muy concretos pasan a formar parte de holdings empresariales cada vez más grandes.

Tengo mis dudas de que una vez más tomemos la muestra que tenemos a mano como si fuera una general y universal. Me refiero a que lo que vemos nosotros está normalmente sesgado para nuestro gusto, perfil, edad, etcétera y no siempre es tan general como pensamos.

Sin duda en lo que concierne la idea de lujo, cuánto más hipersingular, adaptado y raro sea el objeto más valor tiene. De ahí las ediciones limitadas de mobiliario, por ejemplo. Personalmente creo que muchas veces es una manera artificial de dar valor a algo, son como NFT's pero que puedes tocar. Me parece que cualquier producto industrial es por naturaleza seriado y hacerlo exclusivo es en cierta manera forzado. No estoy en contra, pero no es natural.

¿Qué dirías que cuenta tu casa de ti?

Mis casas han cambiado bastante en los últimos diez años, viví en Barcelona, luego Nueva York y ahora estoy de vuelta en Barcelona en un espacio que estaba pensado para estancias cortas pero se ha convertido en el que paso mucho tiempo. Es un espacio abierto con moqueta gris de pared a pared diseñado por Arquitectura G. Les di carta blanca para hacer lo que quisieran ya que no iba a pasar largas temporadas, pero está funcionando muy bien. Si alguien tuviera que juzgarme por el espacio diría que soy un

freak del orden y la austereidad, pero es una adaptación al espacio y el momento vital. En Nueva York no tenía un centímetro de pared vacío sin cuadros, aquí las paredes están desnudas. En breve vendrá mi novia a vivir conmigo y todo cambiará de nuevo. Como decía antes, es una evolución constante.

¿A qué le tienes más cariño? ¿Hay algún mueble, lámpara, libro que sepas que siempre te va a acompañar?

Me traje muy pocas cosas de mis casas anteriores, pero hay una pieza que tiene un valor especial e ilustra bien lo que hablaba sobre la evolución del gusto. Es una cajonera de color naranja chillón con forma de mujer. La primera vez que la vi fue hace diez años para un artículo en *Apartamento*. Era el apartamento de Jim Walrod en Nueva York. Entonces me pareció uno de los objetos más feos que había visto en mi vida. Despues de hacerme amigo de Jim me di cuenta de que se rodeaba constantemente de objetos que desafían su gusto, muchos serían considerados feos por la mayoría de gente. Desgraciadamente Jim murió en 2017. Esta escultura funcional es de Nicola L., una artista francesa que pasó la mayoría de su vida viviendo en el Chelsea Hotel de Nueva York y a la que le hemos dedicado un libro este año. Probablemente el más completo que hemos publicado hasta ahora junto con la arquitectura de Cadaqués. Nicola creaba piezas funcionales que ella misma usaba en casa y aunque podría estar en una galería o museo me parece interesante vivir con ella del mismo modo que lo hacia su autora.

¿Podrías hacernos una lista de qué habría en tu lugar favorito?

Me imagino desayunado al sol en las escaleras de Casa Malaparte. Mi novia está tumbada con su amiga en el sólario de la azotea mientras otros tres amigos están cocinando abajo la cena para los veinte invitados de esta noche. La cena empieza a las ocho y media cuando aún hay luz y acabamos bañándonos todos a media-noche. La casa está casi vacía, solo quedan las mesas originales que juntamos para la cena y unos sofás cubiertos de telas blancas. Como no hay apenas lámparas iluminamos todo con velas. La verdad es que quizás sí quiero una «casa de revista» o simplemente haber visto Le Mépris recientemente me ha trastocado un poco.

FLUID NÚRIA VÍLCHEZ

Fluid es un proyecto que quiere reutilizar un edificio inacabado y abandonado de Santpedor y convertirlo en una comunidad de pisos asequible para gente de bajo nivel adquisitivo o para jóvenes que quieran independizarse.

En Santpedor hay un problema de vivienda, los alquileres son caros y hay poca oferta, ya que no hay posibilidad de expansión territorial, además los jóvenes tienen dificultades para independizarse. Evidentemente, también puede enfocarse para familias de clase media. Además, los pueblos también necesitan y merecen innovación.

Lo que se plantea en este proyecto es aprovechar el esqueleto de un edificio en desuso. A partir del cual dar lugar a un edificio con módulos de viviendas (hasta tres tipos diferentes

de viviendas), con espacios comunes. Además de utilizar materiales de bajas emisiones.

Este proyecto también quiere enfocarse a reducir el ritmo actual de la vida cotidiana hacia un ritmo más humano. El principal objetivo es resolver la crisis climática desde el espacio, crear viviendas dignas asequibles y ofrecer calidad de vida.

CAU LA PEDRA: ENTREVEIG

P. 104

JULIA RODRIGUEZ

Un agujero, un cuenco, un ojo que hace el corsé y un rayo de sol que ahora puede entrar.

Este proyecto es el resultado de recorrer unas construcciones agrícolas y ganaderas en desuso de un territorio.

Un relato que recoge reflexiones, ejercicios y cambios de ideas en torno a la degradación de estos espacios. Pensando qué hacer, mirándolas desde el coche, a pie, manipulándolas en el taller y recordándolas en casa.

Del anhelo de proteger los agujeros con voluntad reparadora, a observar cómo la degradación permite nuevas entradas físicas y emocionales en el territorio. De querer construir a querer actuar. De verlo todo a querer vislumbrar.

ESPACE ARTISTIQUE JULIAN

P. 106

LAIA CAMPDELACREU

El *Espace Artistique Julian* es un espacio multicultural y una residencia de artistas. Es un lugar de interconexión, encuentros y trabajo interdisciplinario con diferentes instalaciones para cualquier tipo de actividad, sea individual o colectiva, con espacios destinados a facilitar el intercambio y la interacción social.

Nace de una voluntad de experimentar con el arte y el proceso artístico. Así pues, no se busca crear un espacio en el que lo más importante sea el resultado conseguido, sino que se centra en el proceso creativo y personal de cada artista. Quiere recuperar la historia del edificio y contrastarla con la actualidad, creando un espacio neutro, abierto y adaptable para los diferentes usos, para que convivan historia, arquitectura y arte.

La escalera es el eje vertebrador del proyecto, tratada como un elemento escultórico, es un elemento que se va adaptando a los diferentes niveles y necesidades espaciales, adaptándose a la geometría del edificio y creando espacios y seminiveles amplios para el encuentro de creadores.

SERRA DE PORT DEL COMTE

P. 108

NUA CARRERAS

Este proyecto nace a partir de la inspiración y la sensibilidad que evocan los espacios naturales, concretamente la sierra de Port del Comte. Una cordillera del Prepirineo catalán, situada a más de 2.000 metros de altitud, entre las comarcas del Solsonés y el Alt Urgell.

Se trata de una zona poco poblada, aislada de las típicas rutas turísticas catalanas, pero con muchos lugares para visitar y actividades para disfrutar de la naturaleza. Un territorio sin explotar que se mantiene intacto y salvaje.

Así pues, el proyecto consiste en la creación de la marca identitaria de la sierra de Port del Comte para darla a conocer e incentivar el tu-

rismo local responsable. A partir de su fauna y flora, se ha querido exaltar la esencia de la sierra creando un sistema gráfico, que incluye ilustraciones, fotografías propias, que represente este territorio. Este proyecto pretende llegar a un público sensible y respetuoso con la naturaleza, que pueda conocer, aprender y disfrutar del espacio, integrándose con el medio y su ecosistema.

EINA X CAMPER

P. 110

COORDINADORA:IRENE SIERRA

Campер propuso un reto a los estudiantes: desarrollar una propuesta creativa para potenciar ReCamper, sus servicios comprometidos con la circularidad. Juntos, creamos un espacio donde plantear futuros posibles a través del diseño y el intercambio de conocimiento entre estudiantes y empresa.

El equipo de Camper formado por Gloria Rodríguez, *Brand Director*; Adriana Rodríguez, responsable del *Creative Network*; y Alex Delgado, *Brand Special Projects*, desarrolló un workshop en tres sesiones. Una primera sesión introductoria en Casa Camper Barcelona, una segunda sesión de control y guía de las propuestas de los alumnos y una sesión final de presentación de los proyectos por parte de los alumnos en Eina Bosc.

El resultado fueron diversas propuestas disruptivas que cuestionan la industria y se focalizan en las preocupaciones sociales, medioambientes y de economía circular. La formalización fue muy diversa: desde circuitos sensoriales para las tiendas que ponían en el centro las necesidades de los niños, campañas gráficas que ahondaban en la relación intergeneracional del público de Camper, rediseños de tiendas a partir de la investigación de materiales y técnicas mallorquinas o propuestas especulativas que reflexionan sobre la necesidad de reorientar y que invitan a la observación paciente; entre otros muchos proyectos.

Después de esta sesión, alumnos y el equipo de Camper, disfrutaron de un coloquio en el patio del centro en el que se conversó de las inquietudes de los alumnos, las nuevas corrientes que están liderando el mercado de la moda actual y la importancia del desarrollo de productos más responsables que creen un futuro mejor para todos.

UN POSIBLE MAPA DESORIENTADO

P. 114

ANDREA LINARES

Las líneas que nos dirigen son performativas y se establecen mediante la repetición de normas y convenciones. Seguir orientaciones predeterminadas supone alinearse con la experiencia normativa blanca y cis-heterosexual, limitando el despliegue de cuerpos que se desvían del arquetipo. Esto genera efectos desorientadores en aquellas identidades que experimentan el fracaso al no ajustarse con lo establecido.

Sin embargo, al rechazar volver a la rectitud, las corporalidades queer se mantienen en una posición oblicua que nos permite crear nuevas formas de realidad y diseño más inclusivas y diversas.

Esta investigación propone un posible mapa para perderse, una guía para extrañarse, divergir al desorden, activando otras perspectivas;

poniendo en crisis los pilares que nos dan forma. Desarrollando una mirada queer y una práctica desviada.

Un trabajo final de Grado que nace tras las lecturas de Fenomenología queer: orientaciones, objetos, otros, de Sara Ahmed y El arte queer del fracaso, de Jack Halberstam.

YO QUERÍA UNA CASA CON JARDÍN

P. 116

ANITA GRZES

Me suelo inspirar en las pequeñas cosas cotidianas que ves, hueles y tocas y despiertan en ti una reacción emocional o un recuerdo. Creo que ese es siempre un buen punto de partida para un proyecto. El proyecto *Luz y sombra* nace de ese mismo concepto. Es un álbum ilustrado y la historia, los sentimientos y los personajes me acompañan desde hace mucho tiempo. A veces, cuando llevas años pensando en una historia, cuesta mucho darle forma. Por eso sigo trabajando a día de hoy en este proyecto. Sin embargo, *Sonando con monstruos* me resultó muy fácil y rápido de crear. Podíamos elegir entre tres títulos diferentes para nuestra pequeña historia y tenía que ser un libro-acordeón. Eso significaba para mí crear un flujo, de una ilustración a la siguiente, de una página a la siguiente. Me dejé guiar por mis manos sin pensar demasiado.

Yo quería una casa con jardín es una sola ilustración que hice en el contexto de un proyecto en el que trabajamos durante más tiempo. Esta ilustración es lo que yo deseo para mi futuro, pero al mismo tiempo es muy nostálgica. Muestra, en cierto modo, una versión de fantasía de la casa de mi abuelo y de cómo hacíamos barbacoas en el jardín toda la familia. Creo que lo que realmente me gusta ver en las ilustraciones o proyectos de otras personas es el punto de vista personal. Quizá hay también algo que ni siquiera querían compartir, pero que salió a la luz al crearlo. Y tú, como espectador, puedes encontrarlo y darle un significado desde tu propio punto de vista.

En cuanto al estilo y la técnica, me gusta empezar analógicamente: hacer sketches, recopilar imágenes que me inspiren y luego juntarlos todo digitalmente. Utilizo mi iPad como herramienta y dibujo como lo haría en papel. Intento que el proceso y la ilustración sean lo más analógicos posible utilizando un dispositivo digital y también juego mucho con diferentes configuraciones de capas. Esto crea a veces agradables sorpresas, como por ejemplo una textura rugosa en lugar de algo suave o una combinación de colores totalmente diferente de lo previsto. No aspirar a la perfección y permitirte cometer errores es una parte importante del proceso de creación, independientemente de cómo crees o lo que crees.

CANCIONES DEL ANCLA

P. 117

LEYLA VARGAS

Lázaro Cristóbal Comala, originario de la ciudad de Durango, es un talentoso cantautor mexicano. Su música, llena de melancolía, fusiona diversos ritmos como el folk, el canto cardenche (un género folclórico mexicano) y el blues. La influencia palpable de artistas como Johnny Cash y Bob Dylan añade una dimensión única a su estilo. Este disco en particular, lanzado en 2018, con-

memora su quinto aniversario, consolidándose como una obra fundamental en la carrera del artista. Las composiciones de Lázaro Cristóbal exploran temáticas como la soledad, la salud mental y el desamor, todo esto teñido con un toque de humor ácido. Las narrativas de sus canciones se desenvuelven en el contexto de Durango, capturando la esencia de los paisajes desérticos de esta ciudad mexicana. En este ambiente, se entrelazan imágenes religiosas con blasfemias y la atmósfera nostálgica de los bares de antaño, creando una experiencia musical evocadora.

ALUMNI

MALVA SAWADA

Directora de arte y diseñadora gráfica afincada en Barcelona, originaria de Madrid y de madre japonesa. Graduada en Diseño Gráfico por la EASD Valencia, cursó el Máster de Tipografía en Eina en 2008, año en el que se instaló en Barcelona. Es co-fundadora del estudio creativo Phantasia Services, especializado en dirección creativa, branding y comunicación, y directora creativa de la marca de eyewear Gigi Studios. Anteriormente fue directora creativa del estudio Clase BCN.

Después de más de quince años de trayectoria en el mundo del diseño gráfico y la dirección de arte, actualmente eres directora creativa en Gigi Studios y cofundadora de Phantasia Services. ¿Cómo ha evolucionado tu perfil y han cambiado tus intereses durante estos años? ¿Qué ha propiciado estos cambios?

Al inicio de mi carrera creo que lo que más me atraía era el diseño editorial. Estudié Diseño Gráfico en Valencia, donde participé en varios proyectos editoriales diseñando catálogos y libros dentro del sector cultural y después me mudé a Barcelona para estudiar el Máster de Tipografía de Eina. En 2008 empecé a trabajar en Clase BCN donde me especialicé en branding, dirección de arte y dirección creativa las cuales son las ramas de la profesión donde más cómoda me siento hoy en día. Durante los años que estuve en Clase participé en todo tipo de proyectos pero hay uno que destaca entre el resto y que marca un cambio en mi trayectoria: en 2016 comencé a llevar, junto con Dani Ayuso, la dirección creativa de Enea, una marca de mobiliario del País Vasco. Durante tres años trabajamos mano a mano con los fotógrafos Salva López y Yosigo para crear todo el imaginario visual de la marca. Disparábamos las campañas en distintos rincones naturales del País Vasco y las fotos técnicas en espacios que localizábamos en Barcelona y alrededores. Es una etapa que recuerdo con muchísimo cariño y en la que aprendí la importancia de la dirección creativa y la dirección de arte en proyectos de branding.

En 2018 comenzó mi colaboración con Gigi Studios con el que pude adentrarme en el sector de la moda, que siempre me había atraído. Al inicio fue un encargo puntual para diseñar la página web y realizar la dirección de arte de las fotos y de ahí pasé a hacer la dirección creativa de las campañas. La marca ha crecido mucho y hace tres años pasé a ser la directora creativa del departamento de comunicación; me encargo de la conceptualización y desarrollo las campañas y dirijo el equipo de diseño gráfico.

Cuando dejé Clase Bcn estuve dos años como *freelance* con la ayuda de dos diseñadores junior. Por un momento estuve decidida a sacar adelante mi propio estudio, pero la pandemia me pasó factura y me encontré cargando sola con la responsabilidad de varios proyectos sin un equipo sólido. Por esa época colaboraba puntualmente en proyectos con Edu Martínez Piracés, con quien trabajé en Clase durante varios años. Junto con Laura Santarelli decidimos unir fuerzas y nació Phantasia en octubre de 2022.

Desde Phantasia, abarcáis un amplio abanico de especializaciones: branding, producción de contenido, medios impresos, entre otros. ¿Cómo es el sistema de trabajo en Phantasia?

El trabajo dentro del equipo es muy horizontal, todas nos involucramos en la toma de decisiones y podemos participar en cualquier fase de los proyectos según las necesidades. Hay proyectos que llevamos de manera individual y otros los compartimos en combinaciones de dos o tres personas. En cuanto a las socias, cada una de nosotras tiene unas responsabilidades específicas; yo pongo más el foco en la dirección creativa haciendo un seguimiento de los principales proyectos, Edu en la conceptualización y gestión de proyectos y Laura es la responsable de diseño además de desarrollar la imagen y comunicación de Phantasia. Al inicio éramos nosotras tres y contábamos con la ayuda de colaboradores externos cuando nos faltaba, pero el año pasado decidimos crecer pasando a ser cinco personas en el equipo, lo cual nos permite dedicar más horas a desarrollar el proyecto Phantasia, tanto en la parte creativa como empresarial.

¿Cuál es la seña distintiva de Phantasia?

Trabajamos desde la horizontalidad y buscamos procesos colaborativos construidos desde la empatía y el diálogo sostenible. Nuestra práctica consiste en desarrollar conceptos y narrativas sólidas que dan lugar a imaginarios visuales con una mirada experimental, basándonos siempre en los valores y la naturaleza de cada proyecto.

¿Cómo influyen las referencias de la cultura visual contemporánea en el desarrollo creativo y estratégico de un proyecto en el estudio?

Es imprescindible tenerlas en cuenta y jugarlas a nuestro favor. En algunos casos pueden llegar a ser la propia estrategia de un proyecto, como en la campaña de socias del Zumzeig donde realizamos cuatro fan films emulando escenas de películas famosas y sustituimos los diálogos por las ventajas del carnet. No os perdáis a Ada Colau haciendo de Carmen Maura en la escena del mambo taxi de *Mujeres al borde de un ataque de nervios*.

La docencia y la investigación es una parte importante de Phantasia, háblanos de esta práctica vocacional de difusión de conocimiento desde un estudio.

Las tres socias impartimos clases en distintas escuelas ya que consideramos importante participar activamente en la formación de la nueva generación de personas creativas, pero también es un intercambio que nos enriquece y nos permite estar al día con respecto a las inquietudes y tendencias de la gente más joven.

Más allá de transmitir los conocimientos teóricos y prácticos de la profesión, nuestra misión es inculcar el pensamiento crítico en las estudiantes, enseñándoles a proyectar desde los conceptos y poniendo a su alcance referentes y estrategias que les ayuden a desarrollarse como profesionales.

Yo doy clases de Dirección de Arte en Idep y en Elisava dentro de los másters de Dirección de Arte y de Diseño respectivamente. Cuando estudié apenas se le daba importancia a la dirección de arte en la formación de Diseño Gráfico e incluso hoy en día sigue sin ser algo muy valorado dentro de una parte el sector. Desde mi experiencia son dos cosas que han de ir de la mano y me hubiese encantado tener a alguien que me enseñase lo que hoy en día explico en mis clases.

Las campañas para Gigi Studios tiene una fuerte influencia cinematográfica. Recientemente también has diseñado el cartel del largometraje *La amiga de mi amiga*. ¿Podrías hablarnos de tu relación con el cine? ¿Cuáles son tus principales referencias e influencias?

La primera campaña The Relay fue una de las que más inspiración cinematográfica tenía. Buscábamos realizar un fashion film al estilo de marcas como Miu Miu, Jil Sander, Gucci... Algunos referentes que inspiraron algunas escenas son *Fargo*, *París, Texas*, *Mulholland Drive* y en general el mood del cine americano de finales de los ochenta. Era la primera vez que me encargaba de la dirección creativa de una campaña con un rodaje grande y fue genial porque pudimos realizar una pieza de un minuto y medio donde se desarrollaba un guion y trabajamos en varias localizaciones. Hoy en día las necesidades de la marca y las redes sociales nos obligan a hacer piezas más cortas y sencillas, pero a pesar de ello siempre intentamos que se cuente una historia, por pequeña que sea, como en las dos últimas campañas *Le Club de Lecture* y *The Breakfast*. En esta última se pueden encontrar influencias del cine de Eric Rohmer y sus escenas de personajes compartiendo mesa y cruzando conversaciones mientras comen. Otros referentes han sido *Braxil*, *Chunking Express*, las escenografías de Jaques Tati, la escena de las oficinas de *Matrix*, *Lawrence Anyways* y otras películas de Xavier Dolan...

Todas las campañas de Gigi Studios han sido dirigidas por realizadoras: Claudia Mallart, María Sosa Betancort, Alba Fredenand y Alba Ricart. Como directora creativa tengo la responsabilidad de seleccionar a los equipos para cada proyecto y me parece importante trabajar con mujeres directoras dentro de la moda y la industria audiovisual, donde sigue habiendo un porcentaje mayor de hombres. Aunque cada una tenga una mirada diferente, en el trabajo de todas ellas se puede ver una fuerte influencia cinematográfica y también artística, lo que ha sido clave para conseguir resultados más allá de lo puramente comercial.

En cuanto al proyecto de *La amiga de mi amiga*, se trata de una comedia de enredos lésbica dirigida por Zaida Carmona e inspirada en el cine de Rohmer. El póster se compone de recortes de las protagonistas extraídos de fotogramas de la película como ocurre en *Las noches de la luna llena*, con una composición tipográfica

y paleta cromática que tiene influencias de los carteles de Juan Gatti para Almodóvar.

Tu propuesta para Loolios nos aleja de la velocidad de los reels. Por otro lado, en tu propuesta el sonido tiene mucho protagonismo y sin embargo en las redes sociales a menudo vemos vídeos sin activarlo. ¿Cómo influyen los formatos de las redes sociales a la hora de contar historias?

Influyen mucho y puede dificultar bastante el trabajo si no se tiene en cuenta desde el inicio. No solo el tema del sonido sino también la composición y el encuadre de la imagen ya que muchas veces un mismo vídeo de campaña tiene que poder funcionar en 9:16 y en 16:9, si lo piensas bien es una locura porque en el vertical estás viendo una mínima parte del horizontal. La velocidad del contenido también es algo que asusta, si en los primeros dos segundos un contenido no ha captado nuestra atención pasamos al siguiente, esto hay que tenerlo en cuenta también a la hora de editar.

Por suerte siempre habrá casos donde podemos saltarnos todas estas normas y hacer lo que pida el proyecto, siempre de la mano de marcas y clientes cuyo posicionamiento y objetivo no sea únicamente el de generar engagement a cualquier precio. En el caso de la campaña de Loolios que mencionas, *The Landscape* se trata de un proyecto bastante especial, siendo una marca de ropa pequeña con una mirada muy artística y donde el concepto de la colección fue creado durante el confinamiento. De ahí esa sensación de pausa y espera a que pase algo mientras imaginas poder salir al exterior a través de las ilustraciones de las prendas.

¿Qué tienes que tener a tu alrededor para iniciar un proyecto?

La verdad es que necesito poca cosa, que alguien me proponga algo interesante, que empaticé con los valores del proyecto o simplemente que me parezca divertido puede ser suficiente. Con el paso de los años he aprendido a valorar más mi tiempo fuera del trabajo y últimamente trato de ser más selectiva, aunque me sigue costando decir que no cuando es un proyecto que me gusta y creo que tengo algo que aportar. Por otro lado, una cosa es iniciar un proyecto y otra muy distinta es desarrollarlo y acabarlo bien, y para esto es imprescindible contar con un buen equipo y un buen cliente.

¿Con quién te gustaría hacer una sobremesa? ¿Cómo crees que sería esa experiencia?

Con mis amigas, hablando de la vida y no del trabajo. :)

EIVISSA, EL PALAU PÀGÈS
AINA ROIG

P.126

Eivissa. El Palau Pagès es un proyecto editorial que consiste en la reedición del libro *Ibiza. Le palais pay- san*, de Philippe Rothier. Esta publicación explora la arquitectura vernácula y el modo de vida tradicional de Ibiza. Mediante esta reedición, se busca transmitir la importancia de los rasgos fundamentales de esta arquitectura.

El libro se concibe como una representación material de las casas ibicencas, utilizando características propias de esta arquitectura. Se adopta el concepto de una «arquitectura sin

arquitectos» y se vincula al DIY, que significa «hazlo tú mismo».

Para complementar esta obra, se incorporan anexos que presentan diferentes tutoriales de técnicas artesanales asociadas a la arquitectura ibicena y a la cultura que la rodea. Con estas técnicas, que están en peligro de extinción, se busca fomentar el interés por el mundo del campesinado y la recuperación de dichas prácticas tradicionales, así como promover su participación activa.

TENSIONS (IN)VISIBLES
MAR PARES

P. 128

tensions (in)visibles es una pieza escénica que reflexiona sobre el espacio de relaciones generado en dinámicas grupales de amistad, y que tiene como objetivo hacer visibles las tensiones y violencias que se esconden en este ámbito.

Para ello presenta cinco estudios de caso y propone un esquema de disfunción que explica, en cada situación, la razón de su malestar. Una sola pieza teatral agrupa y escenifica las cinco narrativas analizadas.

A través del lenguaje escénico se genera una metáfora visual que aúna diseño escenográfico y coreografía corporal y objetual.

MILÓ
MARTA Belver

P. 129

MILÓ es un juego infantil de piezas por encaje realizado a partir de polietileno reciclado de alta densidad, acompañado de un libro que relata el viaje que ha realizado este plástico desde su estado más puro hasta su forma final, un juego.

Mediante la recolecta de plástico usado se ha realizado un producto que no solo recicla material sino que, además, nos cuenta un relato que sirve como método de concienciación en las edades más susceptibles, como la primera infancia, personificando el plástico y creando un vínculo entre él y el usuario.

Con *MILÓ* se trata de hacer hincapié en la problemática de falta de concienciación frente a los desechos plásticos y demostrar que, si desde temprana edad se trata de inculcar un pensamiento crítico frente a estos desechos, a medida que avancen las generaciones se irá aplicando a la realidad y por tanto generando un impacto positivo.

ROZADURAS
IRINA GONZALEZ

P. 130

Los complejos no solo son un problema de adolescencia que surge por la falta de popularidad, sino que este pequeño complejo puede marcar la vida, la personalidad y el carácter de cada individuo generando un trauma.

En este estudio se retratan los complejos físicos y psíquicos, desde los más comunes a los más extraños, acompañados de la aportación de historias personales para poner en manifiesto los traumas que ha generado una sociedad marcada por la crítica y las expectativas irreales.

Rozaduras utiliza la fotografía como herramienta de cuidado, permite desacomplejarse y empoderarse. Se produce una maximización de los complejos para dignificarlos y minimizarlos y normalizarlos.

ALUMNI

ORIOL CABARROCAS

Diseñador gráfico que trabaja entre Ámsterdam y Barcelona. Entiende su trabajo como una exploración contante en el campo de la imagen, que enfoca desde la investigación, la práctica autoiniciada y el trabajo para clientes. Estudió en Eina, donde se graduó en Cultura del Diseño. Recientemente ha acabado el Máster Werkplaats Typografie en Holanda.

Actualmente, trabaja como *freelance*, especialmente en el contexto de las instituciones culturales y artísticas, donde ha encontrado un espacio para desarrollar proyectos transversales que cubren múltiples formalizaciones que van de la comunicación al diseño gráfico o la animación. En su práctica a menudo trabaja generando sistemas simbólicos a partir del dibujo expandido a diferentes materiales.

Estudiaste Diseño gráfico, pero tus proyectos hablan de una mirada más amplia, comprenden otros ámbitos. ¿Cómo te definirías como diseñador? Si crees que no hace falta definirse, ¿nos podrías hablar de esta característica polifacética en tu trabajo?

De hecho, siempre ha sido un ejercicio que he hecho de manera inconsciente. Llegué a estudiar Diseño de una forma aleatoria y sin tener una vocación clara, no sabía muy bien qué quería hacer después, así que durante los años que estudié en Eina me gustaba ver hasta dónde podía estirar el chicle del diseño, ir usando las herramientas y metodologías que aprendía para probar cosas diferentes y estar constantemente expandiendo las áreas en las que trabajaba. También creo que comenzamos a formarnos en una generación que hacia impasse hacia una idea del diseño mucho más líquida, donde los formatos de estudios profesionalizados comenzaban a tambalearse y el lenguaje personal cobraba más valor.

Con los años he ido afinando un poco más lo que me interesa y lo que no, en qué tipo de proyecto me siento cómodo y hacia dónde quiero que tienda mi trabajo. Pero he mantenido esta necesidad de exploración contante, de hecho, es una de las cosas que más me gustan de trabajar como diseñador gráfico. Encuentro que es una disciplina en constante redefinición y cambio, por lo que desde un mismo punto te permite pivotar e ir probando cosas diferentes. Aunque ahora lo entiendo como un punto a favor, me costó mucho ubicarme en una práctica más flexible, ver cuáles eran los rasgos comunes en mis intereses y cómo podía comunicar una visión más abierta de lo que hago.

La base de mi trabajo es el interés por la vida de las imágenes, me interesa saber sobre su autonomía y capacidad de significarse por sí mismas, su potencial simbólico, de albergar lenguaje. Me interesa conocer sobre el uso que se ha hecho históricamente y qué papel juegan en la sociedad actual. Este interés se desgrana en diferentes ámbitos como la investigación, el dibujo y el diseño gráfico, que se retroalimentan entre ellos constantemente.

En cuanto a la técnica, también trabajas con diferentes materialidades. ¿La técnica te indica el resultado final o el concepto te lleva a trabajar con diferentes metodologías y elementos de manera orgánica?

P.132

Nunca he sido muy fetichista con los formatos tradicionales del diseño gráfico. Eso no quiere decir que no me guste hacer posters y libros, o que no me obsesiones los gramajes de papel, pero no lo priorizo a ningún otro tipo de formalización. Dedico mucha atención a la calidad táctil de mis piezas, a cómo la materialidad, hasta en las imágenes digitales, sirve para evocar un imaginario colectivo específico y nos hace aproximarnos de una forma específica al contenido. Por esta razón intento estar siempre lo más abierto posible a diferentes formalizaciones, siempre que sea posible descarto el formato más evidente y dedico un tiempo a experimentar con diferentes técnicas. Creo que eso tiene mucho que ver con la forma en la que me gusta encarar los proyectos, ya sean personales o para clientes.

¿Cómo encaras los proyectos, cuál es tu proceso de trabajo?

Cuando trabajo no lo hago a través de un concepto sino de una narrativa, una especie de guion oculto que puede tomar la forma de un mito, una fábula, una anécdota, etc. Muchas veces trabajo con historias ya existentes, que tengan cierto paralelismo con lo que intento comunicar. Aprovecho los vacíos de contenido en estas para proponer nuevos elementos y reformularlas. La materialidad de los proyectos va muy ligada a esta metodología, intenter estar abierto a qué procesos tienen sentido con lo que explico.

A parte de eso, me gusta que en los proyectos haya una parte de procesos manuales, me parece que hacer que el resultado gane y sin duda es cuando mejor me lo piso trabajando. Todo lo que hago comienza desde el dibujo y después pruebo a expandirlo a diferentes materiales. Aunque parezca contradictorio, la capacidad de hipercontrol técnico en los contextos digitales me hace ser menos productivo, me puedo volver muy obsesivo y detallista, y por eso me gusta sumar un gesto que sea más energético y libre, que tenga un grado de aleatoriedad.

Recientemente has terminado el máster Werkplaats Typografie. ¿Nos podrías hablar de esta experiencia?

Supongo que es un caso común, pero a raíz de la pandemia y de la ruptura repentina de la inercia de trabajo que llevaba durante años, comencé a replantear un poco dónde estaba y qué quería cambiar de cara al futuro. Se me hizo necesario volver a dedicar un tiempo a aprender, centrarme en aquellos intereses a los que, en gran parte por la precariedad de mi trabajo, no había podido dedicar atención. Necesitaba generar un tiempo de excepción que desordenara un poco las cosas para ver qué pasaba después.

Werkplaats es un máster con un formato muy especial, fundado hace veinticinco años por Karel Martens. Si idea era enseñar a través del trabajo, de hecho en un principio el máster era en su propio estudio, y él trabajaba al lado de sus alumnos. Con el tiempo el máster ha ido cambiando, sumando profesores y abriendo a todo tipo de disciplinas y otros perfiles fuera del diseño, pero aún mantiene el espíritu del principio. Es un máster en el que has de ser absolutamente autosuficiente, de hecho funciona como una residencia tutorizada de dos años donde tu

te autoexiges un currículum y los tutores te facilitan todo lo posible para conseguirlo. No hay clases, ni entregas, ni ningún tipo de exigencia, solo una serie de «plataformas» (una radio, una sala de exposiciones, una librería, etc.) de las que puedes hacer uso según te convenga. Es un máster muy burbuja, ya que la mayoría de actividades suceden de puertas adentro, entre los mismo estudiantes que se organizan, se enseñan y se critican. Eso hace que sea un experimento de comunidad muy intenso, en el que pasas muchas horas compartiendo espacio, proyectos y vida. La enseñanza cruza de una forma tan radical todos los aspectos de la vida que es difícil sintetizar lo que aprendes en el transcurso del máster, pero ha sido una experiencia muy enriquecedora por la que me siento muy afortunado.

Has colaborado en diversas instituciones artísticas. ¿Qué te interesa del trabajo en exposiciones que no puedes encontrar en otros tipos de proyectos?

Aunque sea diseñador, mi interés y mis referencias siempre han estado en el campo de las artes visuales, por lo que trabajar con museos, galerías y centros artísticos me interesa y me motiva. Más allá de la obra o el contenido con el trato, también me gusta saber cómo funcionan las instituciones por dentro, los puntos de vista curatoriales, los montajes, etc. Para mí es un placer poder aportar a estos procesos indiferentemente de la escala en la se trabaja. Es un contexto que me atravesia y me interesa genuinamente, lo que hace que disfrute mucho más trabajando. Actualmente, estamos viviendo un punto de inflexión en la forma de funcionar de las instituciones artísticas, que sean de redefinir para acoger nuevas formas de pensar, nuevos discursos y otras formas de entender el arte. Eso también comporta que hace falta redefinir la forma en la que comunicamos, o en la que el visitante transita el espacio. El diseño gráfico tiene mucho que decir en este contexto, es una herramienta crucial para mediar entre el artista, el centro y el visitante, para facilitar un marco desde el que entender la obra, bajar más el punto de vista o dejar al observador sacar sus propias conclusiones. Es un equilibrio muy complejo pero interesante para trabajar.

De hecho ahora mismo estás trabajando en una colaboración con el MACBA, ¿cuáles son los retos que presenta este proyecto?

Actualmente, estoy trabajando con Jordi Colomer para su próxima exposición en el MACBA, está siendo un proyecto intenso y muy bonito. Cuando trabajas como *freelance* pocas veces tienes la oportunidad de trabajar en proyectos tan largos, que te permitan profundizar tanto en un caso concreto y que ramifiquen en tantos formatos diferentes: para este proyecto estoy ayudando a Jordi a producir algunas de las obras que se expondrán, me encargo también de la comunicación, la señalética en sala y del catálogo, que estoy haciendo con Ariadna Serrahima. Se trata de una exposición antológica donde se repasa toda su trayectoria hasta la actualidad. Trabajar la obra completa de un artista requiere un gran carga de empatía, ya que estás manipulando material muy personal. Hace falta entender su evolución y saber comunicar algo que apele a la totalidad de su práctica.

Como en los demás proyectos expositivos en los que he trabajado, una de las partes que más me seduce es trabajar el espacio de sala. Me fascina el ejercicio de hacer una gráfica que coexista con la obra, que sea accesible y no sobrecargue el espacio visualmente y que a la vez proponga algo fuera de los códigos establecidos de los espacios expositivos.

¿Cómo es el proceso de trabajar en proyectos donde intervienen diversas disciplinas y hace falta llegar a acuerdos con un equipo amplio de profesionales?

Acostumbran a ser los más interesantes y también los más intensos. Hace falta tener en cuenta que la fase de diseño normalmente llega en un estadio avanzado del proyecto, en el que ya hay presiones y tensiones inherentes al proceso creativo. Por eso en estos casos hace falta llenar el trabajo de cuidado y empatía, entender bien las necesidades del equipo y ver cómo tu trabajo puede funcionar de aglutinante. A un nivel más pragmático también requieren ser muy organizado, ser preciso con los timmings y ser claro y conciso con la comunicación para no acabar dedicando la mitad de la jornada a contestar emails. Para mí también es importante saber guardar un espacio de autonomía, tener tiempo para experimentar y proponer algo interesante y con lo que esté satisfecho, si no es fácil volcarse en las necesidades de los demás y perder la oportunidad de aportar algo más personal. Si consigues un contexto de trabajo el que las cosas funcionen fluidamente y los roles queden bien definidos, es muy gratificante ver cómo la pieza en la que has trabajado funciona en sintonía con un universo más amplio del que te sientes partícipe.

Hemos hablado de equipos de trabajo pero, ¿cómo son los clientes con los que colaboras?

¡Muy variados! Con el tiempo he alcanzado un punto en el cual mi trabajo ya explica cómo me gusta trabajar, por lo que tengo la suerte de que la mayoría de proyectos que me llegan me resultan interesantes. Durante el tiempo que he estado de *freelance* he podido trabajar en contextos muy diferentes, aunque en los últimos años, y sobre todo a raíz del máster, me he estado focalizando más en el sector cultural, donde he encontrado un espacio en el que trabajo muy a gusto. Aun así, no dejo de trabajar en otras propuestas si son proyectos que me interesan por ejemplo trabajo mucho en el sector del vino natural, donde llevo algunos proyectos a los cuales tengo mucho aprecio.

Acostumbro a tener una relación próxima con el cliente, de hecho poder trabajar a partir del diálogo con otra persona me funciona muy bien, me gusta mucho el factor social de mi trabajo. Disfruto mucho más de lo que hago si me siento parte del proyecto por el que trabajo, y eso siempre pasa por cuidar la relación con la otra parte y no entenderla nunca como un factor antagonista a lo que quiero hacer.

Si pudieras escoger, ¿cuál sería tu proyecto soñado?

Siempre me ha obsesionado todo lo que tiene que ver con la religión y el uso que hacen de la imagen. Me interesa mucho intentar entender cómo funcionan los sistemas de símbolos y cómo estos acaban sirviendo como catalizadores de experiencias místicas. Un proyecto que

nadie me pedirá nunca pero que encantaría hacer es una Biblia ilustrada. Me encantaría tener que indagar en las representaciones adecuadas y en cómo poderlas llevar a mi terreno. Tiene que ser increíble trabajar con material de tanto peso histórico con tanta controversia.

DIX – KIT ANNA FUENTES P. 142

Este proyecto tiene como objetivo destacar y abordar las necesidades educativas de las personas con dislexia, al mismo tiempo que plantea interrogantes sobre el sistema educativo actual. En la actualidad, el sistema educativo en España no aborda de manera eficaz la inclusión de estudiantes con dislexia, a menudo proporcionando recursos de apoyo en forma de dosieres que, desafortunadamente, tienden a separarlos o a marginarlos del proceso de aprendizaje en comparación con sus compañeros.

Con esta visión, ha surgido la marca *DIX-KIT*, con el propósito de crear material educativo específicamente diseñado para beneficiar a los estudiantes con dislexia. Este material es altamente adaptable y puede aplicarse en diversos entornos, tanto en el ámbito educativo como en el familiar.

Este enfoque busca integrar estas herramientas de manera inclusiva en la metodología pedagógica, de modo que no solo beneficien a los estudiantes con dislexia, sino que también enriquezcan la experiencia de aprendizaje para todos los estudiantes, sin excluir a nadie.

Los kits se organizan en diversas rutas léxicas y se estructuran según niveles de aprendizaje. El primer kit desarrollado se centra en la ruta fónica de nivel inicial, proporcionando recursos que guían de manera progresiva el desarrollo de la conciencia de las palabras y la comprensión de la estructura silábica.

GLINA P. 142

PATRICIA SOLANAS
El derroche de alimentos, específicamente del pan fresco, es un problema que requiere atención urgente.

Este proyecto tiene como objetivo abordar este problema mediante la creación de un nuevo material biodegradable a partir del pan desperdiciado.

A través de un adecuado proceso de recolección y transformación nace *Glina*, una bandeja biodegradable que actúa como alternativa sostenible para las cafeterías.

Esta solución no solo reduce el desperdicio de pan fresco, sino que también contribuye a la sostenibilidad y protección del medio ambiente, al utilizar una materia prima local y abundante.

MADE FOR ALL P. 144

NATALYA BUENOS AIRES
La relación entre el arte y la salud mental se revela como una poderosa herramienta terapéutica al explorar diversas formas artísticas, como pinturas y poesía, que permiten expresar emociones complejas y fomentar la autorreflexión. Este proceso creativo no solo despierda la creatividad, sino que también facilita la autoexploración, contribuyendo a la reducción del estrés y la ansiedad. En el contexto actual

de creciente conciencia sobre la salud mental, la curaduría de arte enfocada en el autocuidado emerge como una valiosa contribución, proporcionando espacios reflexivos que conectan a los espectadores con su bienestar emocional y los inspiran a incorporar prácticas de autocuidado en su vida diaria.

La exposición titulada *MADE FOR ALL, El espacio que transforma*, se centra en explorar el impacto transformador del curating and care en la comunidad. El objetivo es resaltar cómo estas prácticas pueden fomentar conexiones significativas, promover la inclusión y generar un impacto positivo en la sociedad al incorporar voces diversas y perspectivas individuales. La propuesta busca investigar cómo la creación de espacios que aborden el autocuidado puede servir como una herramienta para preservar y transmitir en las comunidades, creando así un puente entre el pasado, el presente y el futuro.

La propuesta integral busca fomentar discusiones que promuevan el sentido de pertenencia y apoyo mutuo en una comunidad más amplia. A través de instalaciones interactivas, los visitantes explorarán diversos aspectos de la salud mental y aprenderán estrategias para cuidar su bienestar emocional. La iniciativa incluye diálogos moderados por profesionales de la salud mental, talleres educativos sobre manejo del estrés y autoestima, así como intervenciones artísticas en espacios públicos para crear entornos saludables y acogedores, construyendo así una comunidad comprometida con el bienestar mental.

Para la intervención urbana consciente en Barcelona, la propuesta *MADE FOR ALL* selecciona áreas de transición y puntos turísticos, incorporando una estética urbana en la gráfica expositiva con el mapa de Barcelona como fondo. Se sugiere el uso de una aplicación para orientar al público y proporcionar información postexposición. La propuesta también destaca la importancia del mobiliario urbano como elemento esencial para la interacción social, proponiendo la creación de un lenguaje unificado en colaboración con colectivos de arquitectos seleccionados para enriquecer la experiencia comunitaria en la ciudad.

Las ubicaciones estratégicas para la intervención abarcan puntos clave en la ciudad, seleccionados tras un estudio detallado para comprender su dinámica. Es esencial que el diseño de las obras, ya sean interactivas o no, se integre armoniosamente con el entorno existente, evitando barreras y promoviendo nuevos usos. La organización por secciones, que incluye sesiones como «En el momento», «Cuidarte», «Una pausa», «Mirarte» y «Cotidiano», se enfocará en aspectos específicos del autocuidado, destacando desde la atención plena en el momento presente hasta la importancia del cuidado cotidiano, proporcionando así una experiencia integral.

El proyecto tiene como deseo en su proceso y conclusión inspirar a los visitantes a reconocer el potencial transformador de los espacios junto con el arte, integración y interacción para el desenvolvimiento personal y la ayuda en sanar y cuidar de la salud mental. Al nutrir estas prácticas, podemos construir un futuro

más inclusivo y conectado, donde la diversidad se celebre y la empatía sea la base de nuestras relaciones empezando desde nuestro cuidado personal.

LOOP EINAIDEA P. 146

En colaboración con un grupo de estudiantes y alumni de la escuela, *einaidea* ha creado la identidad gráfica de esta edición de LOOP Barcelona, que tiene lugar del 14–24 de noviembre de 2023. El proyecto parte de una inmersión en el archivo de LOOP, el cual reúne documentos de las más de dos décadas de actividad de la feria y el festival. Un taller de tres días, en el que participaron una veintena de colaboradorxs, hizo emerger soportes, aún vigentes o ya caducos, de difusión y presentación de videoarte, exemplificados por numerosos cassettes, dvds, cd-roms, discos duros, y papeles de artistas que han pasado por o se han aproximado a los eventos de LOOP; así como registros de eventos y documentos que han servido al equipo de la entidad para definir las líneas de su programa o armazón narrativo en cada edición. El taller permitió examinar preview copies de obras audiovisuales de artistas actuales y compilaciones históricas, incluyendo las propias publicaciones de LOOP dedicadas a escritos de artistas clave del videoarte.

El acto colectivo de buceo dio lugar a asociaciones deslumbrantes y relecturas especulativas que cristalizaron en una ficción documental titulada *Láser Madre*. El despliegue espontáneo de esta ficción tuvo como catalizadores, concretamente el guion de la artista Mary Lucier para su video-performance *Fire Writing* (1975), cuya relectura desencadenó el experimento con el que concluyó el taller; los ensayos filmicos *After Many a Summer Dies the Swan: Hybrid* (2002), de Yvonne Rainer, y *Éloge de l'amour* (2001) de Jean-Luc Godard, visionados simultáneamente; y el texto “*A to Z of HF or: 26 introductions to HF*” (2009) de Antje Ehmann y Kodwo Eshun, leído como un breviario a la atención de autorxs futurxs.

Articulados bajo el concepto de *Láser Madre*, los elementos visuales y gráficos de la identidad de LOOP Barcelona 2023 toman como referencia un documento de la historia hipotética del videoarte, o lo que el escritor y cineasta Jalal Toufic llamaría “la exploración de una rama paralela del multiverso”. *Láser Madre* es una pieza de vídeo que podría haber existido en otro Antropoceno, no exactamente este: un film abstracto que narra las vicisitudes de un haz de luz roja a través de múltiples soportes de plástico y cristal. Los movimientos, gentiles y exagerados, de esa luz pasan de mano en mano y de una herramienta visual a otra: grabados por una handycam y reproducidos en una pantalla de plasma que está siendo a su vez filmada por un smartphone, cuyo registro es posteriormente editado en red. *Láser Madre* es un bricolaje intergeneracional donde cada fotograma es un póster. Las escenas que se suceden evocan masas de emociones tiernas, episodios de vida celular, tentativas de expresionismo doméstico y melancólico, potenciales visiones de psicodelia cuir, amerizajes ovni, vueltas nocturnas vistos en la lejanía a través de una

lente infrarroja. Todo ello en silencio. Las escenas se prestan a ser traducidas, redescritas, por fragmentos de lenguaje encontrado que a veces se les adosan a modo de subtítulos. *Láser Madre* es una voz colectiva en off, una simulación de film de culto que casi existe.

Láser Madre ha sido co-creado por Ignasi Ayats, Manuel Cirauqui, Ana Habash, Mireia Molina Costa y Alexandre Viladrich, con la colaboración de Flavià Boleda, Esteban Gutiérrez Silva, Júlia Izaguirre, Fuad Ajibola Kareem, Andrea Linares y José Nerín; y con la ayuda y complicidad de todo el equipo de LOOP.

L'ANÒNIMA MARTA MONRÓS P. 148

El edificio de la Anònima es un complejo fabril de finales del siglo XIX que se encuentra en el casco antiguo de Manresa. Originalmente, proporcionaba la electricidad por el alumbrado público de la ciudad, pero actualmente el edificio no tiene un uso concreto.

También existe una creciente preocupación por la poca actividad tanto económica como social que hay en el centro histórico de la ciudad. Estos hechos generan un envejecimiento de las calles y edificios, y no promueven que exista un vínculo emocional entre el barrio y los habitantes. Por eso se ha encontrado necesario intervenir en este espacio.

Así pues, *L'Anònima* pretende ser un espacio híbrido en forma de mercado, donde se produzca el intercambio de producto local del Bages y se desarrolle al mismo tiempo un lugar de encuentro para los vecinos y vecinas de Manresa.

Debido a las características del edificio, se ha querido efectuar la propuesta de forma central, de tal forma que se pueden respetar los elementos característicos ya existentes. Se quiere crear un cuerpo central que agrupe todos los puestos, que seguirá unas formas poligonales que se opondrán a la ortogonalidad del espacio. Hacer este gesto permite dar dinamismo, además de crear un buen flujo de circulaciones y unos subespacios para incentivar las relaciones entre los propios usuarios.

¿A MI ME CONSIDERAS NEGRO? FUAD AJIBOLA KAREEM P. 148

Una representación de la negritud en Barcelona a partir de la experiencia de lxs jóvenes (negrxs y afrodescendientes) que habitan en ella.

Cartas de diferentes personas negras sobre cuándo se dieron cuenta que son negrxs, conversaciones grabadas con personas negras y afrodescendientes sobre sus vivencias en Barcelona, y fotografías, presentadas en la instalación expositiva inaugurada con una conversación entre Fatou, la directora del colectivo Nea Onim y yo, con participación del público presente. Todo se recopila y se ha culminado en una publicación/libro acompañado de escritos propios.

ALUMNI IVAN FORCADELL P. 150

Ivan Forcadell estudió en Eina y es un artista multidisciplinar que produce desde la autenticidad y el expresionismo para crear un cuerpo de trabajo que se remite a su auténtico ser, sus raíces y su mirada. El artista entrelaza relatos de

su infancia en el campo, folclore e ironía acercándose a estas cuestiones con armonía y desenfado; su característico estilo fresco y colorido es un contundente posicionamiento a favor de la capacidad de impresionar del arte y un llamamiento a la reinención constante del artista para el cual la relación con su obra supone el pilar fundamental de su producción.

Estudiaste en Eina pero te defines como antiescuela. ¿Podrías hablarnos de esta contradicción? ¿Qué dirías que te ha aportado la universidad y cómo te ha limitado?

A mi entender, estudiar debería significar estimular, conocer, averiguar, cultivar la curiosidad, me parece un proceso interesante y básico al mismo tiempo y creo que desde este punto de vista contribuye a mi dimensionamiento como artista. Personalmente, me interesaba especialmente conocer y ganar referentes y este es el motivo por el que decidí estudiar en Eina, por sus fundadores, quería entender cómo y por qué habían pasado por esta universidad todos los plásticos del momento (Casamada, Girona, Pisjoan, Tàpies...).

Al mismo tiempo, rehúyo de movimientos pre establecidos. Me interesa muy poco todo lo que pueda suponer una limitación, clasificación o encasillamiento, de aquí que me defina como antiescuela.

No estoy seguro de que se trate de una contradicción, pero al fin y al cabo somos contradicción constante, por lo que tampoco me parecería raro si lo fuera.

¿Cómo explicarías tu obra a alguien que se aproximara a ti por primera vez?

Mi obra es una prolongación del escenario donde he crecido y aprendido, un reflejo de mi entorno y mis vínculos. Es una obra en continua evolución, aprendo a pintar al mismo tiempo que entiendo qué quiero decir y cómo quiero hacerlo. Es el resultado de mi necesidad de expresarme y de mi forma de ser.

¿Tu obra es fruto de quién eres, de tu entorno? ¿Cómo influye en tu obra el contexto rural de tus raíces, así como tener el estudio ubicado en el Delta del Ebro?

Utilizamos conceptos como entorno rural de forma muy generalista. Mi entorno rural no tiene nada que ver con el entorno que podemos encontrar en la Costa Brava. Mi ruralidad es humedad, pobreza, mosquitos, conexión con el campo, tradición y límites difusos en relaciones interpersonales. Normalmente no consideraríamos este tipo de ruralidad como un entorno de postal y esta es justamente una de mis mayores pretensiones, encontrar y ensalzar lo extraordinario de entre lo mundano.

Mi entorno me define como persona y como artista de forma inevitable, pinto lo que soy y lo que me rodea. Para mí tiene todo el sentido tener el estudio situado en mi entorno, ya que me permite mantener mi vínculo y al mismo tiempo nutrirme de él.

Te inspiras en diferentes artistas: Louise Bourgeois, Miquel Barceló, etc. ¿Quiénes son tus referentes principales y cómo influyen en tu obra?

A Louise Bourgeois y Miquel Barceló añadiría a mi madre y mi abuela. Todos contribuyen directamente o indirectamente en mi obra pero de formas distintas, algunos por sus habilidades

plásticas o por el manejo de la técnica, otras por su sabiduría, conocimientos y forma de entender la vida.

Nos gustaría saber más sobre tu relación con la moda, pero en alguna ocasión has afirmado que «la moda no existe». ¿Nos podrías desarrollar esta idea?

Como he comentado anteriormente todo lo que limite, clasifique o encasille me resulta muy poco interesante por eso afirmo que la moda no existe si se entiende estrictamente como un conjunto de tendencias.

La moda debe ser un vehículo más de expresión, una forma más de contar historias y una vía para decidir quién queremos ser hoy. Esto sí me resulta interesante.

Trabajas la escultura, pintura, estampados, etc. ¿Hay alguna disciplina en la que te sientas más a gusto trabajando? ¿La materialización depende de la idea o bien la técnica define la obra?

Me siento especialmente a gusto combinándolas todas. Me gusta estudiar y profundizar en las relaciones que se pueden crear utilizando varias técnicas y los resultados que se derivan de ellas. Antes comentaba que pinto lo que soy, y al final, esta combinación de técnicas no deja de reflejar que soy muchas cosas y que no quiero renunciar a ninguna de ellas. El uso de distintas técnicas en mi trayectoria me enriquece como persona y es un buen reflejo de mis inquietudes, curiosidades y afán por saber.

Diría que por lo general, la materialización depende de la idea y del recorrido que elijo seguir hasta llegar a ella.

¿Cómo es tu proceso de trabajo en el estudio? ¿Eres metódico o no hay dos días iguales?

No hay dos días iguales, pero soy mucho más metódico de lo que podría parecer a simple vista. Siempre estoy compaginando muchas cosas al mismo tiempo, hecho que puede parecer caótico pero que al mismo tiempo implica necesariamente un nivel de organización muy alto. Soy organizado y ordenado, aunque no tenga una rutina definida. Me resulta un poco simplista pensar que ambas opciones son excluyentes.

Las relaciones humanas, el folklore, la infancia, la naturaleza y la ironía son algunas de las constantes temáticas en tu obra. ¿Podríamos saber más de eso que te obsesiona?

Me obsesiona la gente que quiero y su bienestar, encontrar lo extraordinario en mi entorno y reivindicar la tradición y el folklore. Me obsesinan las plantas y mi huerto de verano, cocinar, la buena comida, el buen gusto y la buena compañía. Colores vivos y plásticamente atractivos, celebrar lo mudando.

NATUS

P. 154

ANNA LABAT

Natus es una empresa frutera localizada en Fraga, la franja entre Cataluña y Aragón. Desde hace más de cincuenta años cultiva y distribuye fruta fresca de verano. Una empresa familiar pero con vocación internacional que apuesta en todo momento por una gran calidad y excelencia en su producto.

Este año, el Ministerio de Transición Ecológica ha aprobado el Real Decreto de Envases y Residuos que impide vender fruta fresca de 1,5

kg con un embalaje hecho de plástico.

Por eso, se propone un rediseño en el sistema de packaging, una nueva identidad gráfica y un cambio en sus valores y posicionamiento. A través de una campaña a los puntos de venta, se quiere incentivar al comprador a un consumo más saludable, de proximidad y de temporada.

PORTA APERTA

P. 155

MARIONA PONS

PORTA APERTA es un nuevo modelo de residencia de estudiantes, planteado en un antiguo hostal para peregrinos, con fácil acceso en transporte público y a menos de treinta minutos de Venecia. Este proyecto nace de un problema que me toca de cerca después de haber sido una de estas estudiantes que, en septiembre de 2022, llegó sin alojamiento al destino de Erasmus, en mi caso Venecia. Teniendo que cargar todas las maletas, junto con otros estudiantes, intentando encontrar algún sitio donde poder cobijarnos, mientras intentábamos seguir nuestros estudios en la universidad extranjera.

Este edificio, donde planteo una rehabilitación, fue un antiguo hostal para los peregrinos del siglo XIII. El módulo consiste principalmente de seis piezas que combinadas pueden llegar a amueblar toda su residencia. He diseñado un módulo que consiste en piezas que se encajan entre sí sin necesidad de ningún tipo de pegamento ni piezas auxiliares.

Con su combinación es posible crear unos pequeños dormitorios privados en los que hay tres estructuras básicas, de mayor a menor. Cada uno puede personalizarlo y llenarlo con las piezas según le convenga. Un espacio muy reducido, pero donde los usuarios pueden encontrar su privacidad.

SÓNAR

P. 156

EINAIDEA

einaidea, en colaboración con el músico, escritor y artista GAIKA, presenta *TURBULENCE AT BLACK BAY GRENADE* en la edición de 2023 del Festival Sónar. Con participación de Kidä y una extensiva curaduría de archivo de Hannah Elsisi, este proyecto sonoro, performativo y audiovisual es una épica exploración del caos y el reconocimiento del trauma colectivo que transita por rituales de revolución social y ruptura tectónica, a través de la Isla de Granada, Egipto y la diáspora africana. La turbulencia de estos ritos sonoros va desde el dancehall, el trip hop y el ruido, hasta el Maqam árabe y el Blues sahariano.

GAIKA desarrolla su práctica artística a partir de la música, la escritura, la instalación audiovisual y la performance con un profundo sentido de emancipación decolonial y posdigital. Su sonido, en constante estado de oscilación tectónica, abasta el dancehall, el hip hop y el grime junto a una multiplicidad de influencias. Tanto el elemento poético como audiovisual de *TURBULENCE AT BLACK BAY GRENADE* se desarrollan a partir de un archivo de referencias que incluyen la dinámica de fluidos, la agitación volcánica y submarina y la alucinación posdigital, y se centran en la política del ritual, la poética del Black Atlantic africano y

los movimientos de revolución e independencia caribeños, en especial en la isla de Grenada.

El proyecto cuenta con la colaboración de Fuad Ajibola Kareem y Núria Cintero, estudiantes del Grado de Diseño y del Máster en Diseño de Espacios, respectivamente.

REFUGI
ONA VILA

P. 158

Los oficios y artesanías lideradas por mujeres en Cataluña han quedado, a menudo, en un segundo plano respecto a otras actividades que forman parte de la riqueza productiva del país. Si bien es cierto que nos encontramos en un momento de resurrección de algunas artesanías concretas, estas prácticas, lideradas históricamente por las mujeres, viven ahora una situación de emergencia.

Con el objetivo de reivindicar, enaltecer y entender la complejidad para mantener este patrimonio cultural y artístico, se propone el refugio como espacio de transmisión y reflexión, para conocer y conversar sobre esta realidad de emergencia a través del testimonio de siete mujeres artesanas del país.

Son siete testigos recogidos en cuatro territorios distintos. Siete vidas. Siete historias que configuran cuatro mundos; el de los titiriteros, las empleiteras, las remendadoras y las encajeras. Cuatro mundos contados a través de siete mujeres artesanas. El refugio simboliza el lugar seguro frente a la emergencia y es el espacio idóneo para escuchar, reflexionar y, mientras tanto, conversar sobre estas vidas complejas pero imprescindibles.

DE L' INDIVIDU A LA CONVIVENCIA EN SOCIETAT
MIREIA SANDOVAL

P. 160

El proyecto de reforma para el hogar-residencia de salud mental debe servir como modelo futuro, una propuesta de cómo encarar los hogares rehabilitadores.

El proyecto se articula en la creación de espacios seguros, confortables y aptos para un simulacro, base del servicio de rehabilitación. Se quiere conseguir domesticidad a través de la idea de espacio íntimo contrapuesto a espacios de convivencia como herramienta terapéutica.

Se propone realizar una reflexión funcional sobre cómo son y se relacionan los volúmenes de los espacios íntimos, los de estar, de acogida, talleres... a través de la creación de apartamentos.

En reflexión estética y relato, se profundiza en la idea de percepción, cómo afecta al paciente y es la causante de la distancia que crea entre sociedad y enfermo. Se investiga cómo es necesario alinearse, o un «traductor» para desencriptar una percepción, en concreto la visual. Qué vemos e intuimos. Ventana de las realidades.

Se ha desarrollado el proyecto trabajando conjuntamente y de forma participativa con la dirección, asistenciales y pacientes.

P.07

**BACHELOR
OF DESIGN**

Eina will help you acquire one of the essential skills of the 21st century: the ability to identify and solve problems creatively, in any context, through the practice of art and design, and the willingness to ask new questions to generate alternative solutions that are capable of shaping the future.

Our methodology encourages analytical and reflective thinking, active learning, commitment and initiative-taking, all crucial qualities in a changing and competitive context fundamentally characterised by the convergence between humanism, entrepreneurship and technology.

This enriching, experimental learning is open to different areas of knowledge and varied perspectives, and will be carried out in a close-knit, cooperative, non-conformist, participatory, dynamic and innovative learning environment.

Under the personalised guidance of our professors and experts, you will work in small groups and develop your skills and abilities holistically while collaborating with a team of companies and institutions and with an educational ecosystem that consists of professionals from various fields.

FEATURES

Official degree offered by the Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)

Areas of knowledge:

graphic design, spatial design, product design, visual creation, design culture

Duration: 4 academic years

Schedule: 2 semesters. From September to June

Hours: flexible from 8:30 a.m. to 8:00 p.m.

(schedules vary, with both morning, midday and after- noon classes available)*

Credits: 240 ECTS

Scholarships for first-time students: Yes

Internships: from the 3rd year onwards

International exchange available: Yes

Job opportunities: Yes

Accessible through: University pre-registration + other pathways

Number of available spots: 150

* The availability of evening classes may vary depending on the course and the number of enrolled students.

AT EINA YOU WILL FIND

Study plan tailored to you with unique specialised classes: We offer five design specialisations: graphic design, spatial design, product design, visual creation and design culture (the last two are exclusive to Eina). After an initial global approach, starting from the second academic year you will be able to specialise in one of these fields, choosing among the broad range of subjects that make up each specialisation.

Personalised and collaborative teaching. You will be able to combine the different spe-

cialisations and create your own personal study plan, based on the guidance of tutors and the other teaching staff, who will accompany, advise and guide you. The classes are taught in small groups, which allows for personalised follow-up. Moreover, cross-disciplinary tutoring sessions are planned for all specialisations.

Professors and staff that will help you grow. At Eina you will receive a multi-disciplinary, enriching education. The professors and experts who are part of our community are prestigious and active in their fields, and all have different areas of expertise. Furthermore, the projects that we've planned in collaboration with institutions and companies working in the industry offer unique work environments.

Entrepreneurial spirit. Students will collaborate on team projects, share assignments and cooperate in different activities, creating a great network and setting the stage for productive future working relationships. But we also have various other initiatives planned (projects, contests, festivals, exhibitions and other events) so that you can broaden your skills, access new resources and build new connections and relationships.

Grants that will help you develop your talent. You can apply for the new-student scholarships that Eina awards every year, which consist of a 50% deduction of the price per ECTS credit during all four years of the Bachelor of Design, and which can be combined with other scholarships and official deductions. In addition, we also offer other types of financial aid, such as follow-on scholarships and collaboration grants.

Professional growth: internships and work opportunities. Eina can help you develop your career in different ways: through real projects, work opportunities or internships with around 300 companies and institutions, which you can choose according with your interests, always under the guidance and tutoring of the staff responsible for these collaborations.

International exchanges. You can experience how design is taught at outstanding educational centres all over the world via the Erasmus+ program as well as the UAB's own exchange programme. You also have the possibility of applying for design internships in any of the 28 member states of the European Union that participate in the Erasmus+ programme.

Unique campus in Barcelona. Eina is located in Sarrià, 20 minutes from the centre of Barcelona. The campus has its main offices in the Can Sentmenat Gardens, while the Eina Bosc facilities consist of 1,500 square meters of creation and experimentation workshops. Both locations feature extensive green spaces, in the midst of nature, which will be used for several classes and for developing open-air projects.

Facilities available for use. The Eina campus revolves around two buildings, Sentmenat and Bosc, both of which are located in the Collserola Natural Park. Both facilities are staffed by professionals who will advise you on the use of equipment, both in and outside of classes: model and prototyping workshop, graphic creation workshop, library, photography studio set, computer classrooms, exhibition spaces...

Creatively inquisitive community with a will to grow and develop. We are a large, diverse, and creatively inquisitive community with multiple interests that participates in a multitude of activities available through the different platforms linked to Eina (*einaidea*, Eina Obra, student groups...) in order to share knowledge, experiences, projects, activities, and more!

SCHOLARSHIPS

Eina offers you a range of scholarships to help you become part of our learning community. These are the four scholarships available and financial aid options that we offer:

Scholarships for new students:

The Eina Foundation grants new-student scholarships covering 50% of the cost of the Bachelor of Design. These scholarships are aimed at students who wish to develop professionally at Eina and who demonstrate vocational and academic excellence. This scholarship is extendible for four years if students apply for the extension and if the initial conditions for the scholarship continue to be met. It can be divided into two categories:

- New-student scholarships will generally be available to newly enrolled students who cannot bear the cost of the course.
- Talent scholarships do not depend on financial resources, but they do depend on students demonstrating skill and excellence in their chosen specialisation.

Follow-on scholarships:

Up to 25% reduction in the cost of tuition for students enrolled at Eina who have had a good academic performance and who, at a certain point, due to changes in their financial situation, cannot continue to afford tuition. These scholarships will guarantee that no Eina students who are doing well in their studies will abandon the course for financial reasons.

Collaboration scholarships:

Scholarships are periodically called for already enrolled students who wish to provide assistance with the various tasks that are carried out on campus outside of class hours. These scholarships are publicly announced and are accessible to all Eina students. Their financial value is subject to the required task and duration that is specified for each scholarship.

Eina Foundation Extraordinary Prize:

This is a recognition of the academic and personal merits of a Bachelor of Design student, which values excellence in the accomplishment of learning objectives, as well as in terms of talent, motivation and effort. It consists of a 50% reduction in the cost of tuition, to be applied to the following academic year's tuition.

All of these scholarships are complementary to the general and outbound exchange scholarships offered by the Ministry of Education, Vocational Training and Sports, other aid or subsidies provided for by royal decree (large family benefits, persons with a degree of disability equal to or greater than 33%, etc.), and honours degrees.

EINA

Eina is a foundation made up of three complementary platforms: Eina university centre, *einaidea* and Eina Obra. The aim of these three dimensions is to coexist through transversal projects, each one from its own nature, offering

learning and meeting environments that complement the interests and needs of the educational community.

EINA OBRA

Eina Obra, a project of the Eina Barcelona University Centre of Art and Design, is aimed at promoting the transition of social practices towards socially and ecologically sustainable futures through design and art. With this aim in mind, it has created LAB Collserola, an experimental and interdisciplinary programme in Collserola Natural Park, developed in collaboration with Inland Campo Adentro, the Sierra de Collserola Natural Park Consortium (CPNSC) and CREAF, the Ecological and Forestry Applications Research Centre.

EINAIDEA

einaidea is a platform for reflection and strategic programming launched by Eina Foundation during the 2019-2020 academic year, with the dual purpose of intensifying Eina's presence in the artistic, theoretical, and technological debates of the contemporary world, as well as renewing the links between today's school and the disruptive spirit of its origins. As a programming platform and think tank, *einaidea* proposes workshops, performances, exhibitions, and site-specific projects, using variable temporalities and typologies under a collaborative and transversal model. The intersections of textile art and cybernetics, critical theory and post-internet sensitivity, archival poetics and speculative design are key in *einaidea*'s work. The methodology followed is radically horizontal and collaborative, giving students and alumni the possibility to co-create projects with the participation of international figures from contemporary art, design, and research.

einaidea has collaborated with festivals such as Sónar and Model, Teatre Lliure, the S+T+ARTS network of the European Commission, Arxiu FoodCultura, international universities such as Staedelschule or the Royal Institute of Art in Stockholm, and numerous museums and art centers. Recent projects include *Metro Mudra* (2020), at Sónar+D CCCB and in collaboration with TMB; *Anthropologies of the Black Box* (2021), as part of the KATH-ARSIS program at Teatre Lliure; *Emboscades* (2021-2024), with artistic interventions in Eina Bosc by prominent Catalan scene artists such as Sergi Aguilar, Marc Vives, Julia Spinola, Pep Vidal, Sociedad 0, and MAIO Architects; the seminars *La Imaginación Curatorial* or *MATERIAL I DADES* (2021-2023); *SYNX* (2021), at Sónar+D CCCB, in collaboration with MindSpaces, and the S+T+ARTS program of the European Commission; *Aurèlia Muñoz. Taller aeri* (2023-2024), in collaboration with the Centre Grau-Garriga d'Art Tèxtil Contemporani; *TURBULENCE AT BLACK BAY GRENADE* (2023) in collaboration with GAIKA at Sónar+D; *Centro Cultural Ambulante* (2023), in collaboration with Gabriel Chaile and The Green Parrot; *Láser Madre*, graphic identity of LOOP Barcelona 2023; among others.

HYPERDESIGN
POL SOLÀ

P.38

Visual culture is essential for the graphic designer in their day to day, as it is the engine that allows them to create images that communicate something, that signify. Meanwhile, the proliferation of digital platforms in recent years has led to an oversaturation of images, which has in turn influenced the role of the designer in the modern landscape. This work aims to define and illustrate the concept of hyperdesign. It explores the limits and possibilities of visual communication in the digital era, which has been influenced by the unconscious part of the human mind and by the algorithms that select the images that surround us.

The objective of this work is to reflect on the impact of image consumption on digital platforms, as well as to explore the concepts of authorship, originality, copy, consciousness, and unconsciousness, starting from my personal vision as a graphic designer and my creative process. Thus, it aims to define a concept that encompasses this visual saturation as altered by the designer's subconscious. This project will feature an installation that invites the viewer to reflect on this concept, which will be accompanied by an editorial piece.

TRAVELING CULTURAL CENTER

P.40

GABRIEL CHAILE

With the collaboration of The Green Parrot, *einaidea* will organise an extensive two-week workshop with the artist Gabriel Chaile, which will look at the implications, dynamics, key concepts and programmatic elements of a mobile sculptural device proposed by the artist. By fabricating it collectively *in situ* and echoing Chaile's concept of the Travelling Cultural Centre, the sculpture will be presented and activated in different locations across Barcelona, with the complicit collaboration of local residents. Once built, the piece will become common property and roam the world, so that it can be programmed and rethought by other collectives.

LA IMATGE NEGATIVA
BERTA RIBAUDÍ

P.42

We live in an era characterised by the ubiquitous presence of the image. In this new context, the object of the construction of political subjectivity has been displaced from the traditional categories of class or sexual division of labour to other transversal constellations, such as the body, sexuality or even image. Especially in this historical period of hypervisibility, images have become central in the processes of subjectivation.

There is no doubt that the arrival of social networks and of the devices that allow us to access them has had a great impact on the establishment of the current visual culture and the contemporary practices of production of the *visible*. We are surrounded by images, and we want to give everything a visual configuration. Our relationship with the world and others passes through the images that appear continuously on the screens of our devices, in the form of emojis, memes, GIFs, selfies, Instagram stories, TikToks, Snapchat captures, etc.

This change requires us to pay attention to the new ways of seeing and being seen that these new imaginary practices and these new forms of visuality have introduced. At the same time, it demands an attentive look at the ideals they create, the rules of visibility they establish and the practices of image creation they are displacing. Throughout the research, therefore, it will be crucial to pay attention to the operations with which our imaginaries have been shaped in this era of selfies and influencers, dominated by a logic that pursues the accumulation of views and likes.

The analysis of the visual and imaginary practices of our time is built around three central themes in relation to the contemporary image: power, the subject and the gaze. Thus, rather than establishing the status of the image in the era of social media, what is intended is to build a theory of the gaze, to scrutinise how we look at images, how images operate, where they are constructed and where (and how) they are distributed. This essay deploys and critically articulates a series of key conceptual markers that are used as a basis for introducing the negative image as a practice of imaginary resistance.

The concept of the 'negative image' is proposed as a potential critical visual practice that can open up new ways of looking or draw attention to other ways of looking that have been displaced from the practices of representation. It is presented, therefore, as a device that allows us to activate a different way of looking at images, and thus to cultivate a sensitive, critical and attentive gaze. It explores, with the introduction of the strange and the abject – as the opposite of the cliché – the possibility of constructing new meanings that attend to the multiplicity of the world.

ALUMNI

NATALIA CORNUDELLA

P.44

Barcelona-based photographer who works mainly in analogue formats. She specialises in creative and fashion photography and has also worked as a still photographer for various audiovisual productions.

After getting her degree in Fine Arts from the Faculty of Fine Arts of the University of Barcelona (2018), she completed her training at the Institute of Photographic Studies of Catalonia (Barcelona), where she took specialised courses, and at Eina, where she completed a Postgraduate diploma in Photography and Editorial Design (2020). Her work has been published in magazines such as *Soccerble*, *Neo2 Magazine* and *Trax Magazine*. She has worked with brands such as Adidas, Puma, Netflix and Estrella Damm, and with artists such as Bad Gyal, Belén Aguilera or Àlexia Putellas.

Was your relationship to the music industry, as seen in your last works, something that arose spontaneously or something you sought out? What other fields would you like to explore?

I began to work with singers spontaneously, as a still photographer for music videos. It's not something that I decided consciously, but rather an opportunity that happened to come my way. The world of fashion and the imagery

that surrounds it have always been of greatest interest to me as a photographer, both when it comes to fashion campaigns as well as runway coverage. Therefore, for me, working with singers at that time was a way of getting closer to this imagery. Little by little I started to realise that, in the music industry, fashion played a crucial role in the image of the person I was photographing. So I started to embrace it as one of the things that I most enjoy when working with singers: the role that fashion plays in creating their "persona". This is why I wanted to explore the world of fashion in more depth. If I were to choose an area of photography to explore right now, I would probably want to work on the concept of an haute couture fashion collection through a photo shoot for a fashion campaign.

You have had a close professional collaboration with Bad Gyal in the last five years. How has your view of her changed through this process and how did that influence the final result?

For me, it has always been essential to see her both as an artist and a person. My gaze has changed depending on her vision as an artist, and also as a result of training my gaze over time and through interacting with other professional photographers and colleagues in the industry. Through this network of references and influences, I learned to explore new ways of taking photographs, but it has not been a fully conscious process. I simply think that the more you look, the more you study or compare yourself to other people, the more possibilities you want to be able to explore, and the more you reach outside of your familiar skillset during the shoot. In the same way, I have become more aware of how I would like to set up the photograph rather than take it in the "automatic" way I did at the start of my career. But I insist that this hasn't been a conscious learning procedure; simply put, it is the experience that comes with time.

Artists evolve both musically and aesthetically as their career progresses. This often happens when they release a new song or album. Do you feel that it has been difficult to follow Bad Gyal through this evolution and to capture it in your photos?

It hasn't been difficult because she has always been very clear about what she wanted to project at every moment of her career. My work has been simply to listen to her and, as I said before, to try to understand her without passing any judgement. This has always made it easy for us to understand each other. Besides, I have never imposed my own views when it came to our shoots. I merely expressed the occasional opinion or made suggestions for how I would most like to set up the photograph. And vice versa: her confidence in me has always made me feel comfortable and calm in our joint work process.

What is the work process like in a project that brings together professionals from different creative fields, such as the Estrella Damm project?

For me, it is my favourite way of working: coming together to create something with professionals from so many fields raises the overall quality of the project. I also think it's the most

professional way of approaching the work. In sharing a common workspace, people end up contributing ideas from different fields and talk in great depth about them. Therefore, they invest a lot of effort into these types of projects. Seeing how an initial idea evolves and grows in surprising ways as it passes through the hands and minds of each of the people who are part of each project, that's one of my absolute favourite things about my job.

Analogue vs. digital photography. Do you think an artist's personal gaze and perspective is more developed when working with analogue photography? Does it lead to an increased awareness?

That's the big question, isn't it? From my point of view and my own experience, I think one is necessarily more conscious when working with analogue, simply due to the fact of having only a finite number of shots. On the other hand, it's also true that this consciousness and awareness can be trained when working with digital as well, especially by teaching yourself not to take any unnecessary shots; that, for me, is the important thing. You should always try to shoot well, not to shoot hastily. This is not always easy to do; sometimes, as much as you'd like to take your time, there are projects that don't allow you this luxury. I remember working with Àlexia Putellas and having only 15 minutes to photograph her. For me, it was a challenge to work quickly and achieve the result that was expected of me. In this case, I shot with a digital camera precisely because of the time constraints. It seems to me that, at times, the decision has more to do with the project concept itself and whether the tool you are using is the one best suited to contribute to this concept; but both analogue and digital are valid options. In any case, personally, for me, the thing with analogue is that you're working with a limited number of shots and (often) a slower focus generates a stronger "photographic consciousness" than a digital camera. The result I usually get will be (from what I have been able to ascertain by studying my own photographs) more well thought out and more "perfectionist" in nature.

Do you feel that you have already defined and established your style or are you continuing to search for an aesthetic that will make your work recognisable? Is it important for you to leave your footprint on each photograph you take or does the concept of the project you're working on define the photographic style?

That is a question that is very difficult for me to answer. I think that I've only recently started to become aware that I do have a certain photographic style, mainly related to portraiture, although I keep trying to pinpoint what are the concrete characteristics of this style. I like for the composition of my photographs to be quite orderly, and I tend to work with warm colours. Moreover, one of the things I always try to accomplish is for the photograph to feel like an object... Let me explain: I like to showcase and play with the textures of paper, for example, in order to create this feeling that the photograph (even when seen on a screen) is a physical object. And obviously, everything that comes hand in hand with working in analogue – whether that's

the colours, the development process, the textures or the imperfections – is always welcome. That's why I think that nowadays I do tend to adapt the concepts of the projects I'm working on to these general characteristics (but not in an inflexible way). As I've already said, I believe that working "manually" in this way has to add something to the project and to what it is trying to express. Sometimes, if a priori I feel that the concept of the project has nothing to do with me, a spontaneous balance arises between the idea itself and my way of photographing that results in something new and unexpected.

Which other creative fields are you interested in?

I have always been passionate about cinema, which is closely connected to photography. In fact, I think that's the field I first wanted to work in. Being moved by stories and feeling the visual impact of cinema were the driving forces that made me want to pick up a camera. Apart from that, I've always been interested in impressionist and expressionist paintings and the avant-garde, as well as in illustration, and I am sure these fields have also had some influence in shaping my colour palettes and compositions. Finally, there's poetry and writing, which often give me the words for feelings that I would not know how to express, or constitute the starting points for new ideas for photographs.

Who are the photographers you most admire or who have influenced you the most?

The first photographers who influenced me were artists such as Sally Mann, Sarah Moon, Francesca Woodmann... or Rineke Dijkstra's series, which have a more poetic or documentary feel. Subsequently, I discovered the work of people like Petra Collins or Bego Antón. Both of them work on fantastical worlds, but in a very different way, and the border between the real and the imaginary world has always been interesting to me. As for the more commercial side of things, I love the work of Peter Lindbergh, Annie Leibovitz or Corinne Day's impactful portraits.

There are also a lot of Barcelona-based photographers and directors who inspire me: Ester G. Mera, Marta Mas, Pia Riverola, Rita Puig-Serra, Angie Couple, Caterina Barjau, Martina Matencio, and many others... I look at their photographs and videos often, and I love to think about all the creativity surrounding me in Barcelona!

Who would you like to photograph?

In terms of music, I would love to photograph Rosalía. Her photo shoots have always been exceptional, and I think it would be quite a challenge to photograph her, precisely for that reason. I would like to get an idea for a photo shoot concept that hasn't been done yet and, at the same time, one that manages to surprise her.

On the other hand, I really want to photograph people from the world of show business and theatre, actors and actresses, and to get involved in the acting sector. I feel that they have a lot of skill in terms of self-expression, and this would present me with a new dimension of photography I could explore.

HOMEKING NÚRIA CINTERO

P. 56

The life we lead at home is largely structured by the elements that surround us, in addition to our identity and our socioeconomic context. Understanding the domestic space and its elements as active agents in shaping our daily life, it is possible to rethink furniture in a more versatile and liberating way. *Homemaking: the alternative in the domestic sphere* proposes the creation of micro-spaces to conceive a new *modus vivendi* that is based on furniture. The objective of this research is to challenge the traditional ways in which we understand the home and to suggest potential new ways of relating to space. It puts forward alternative spaces or situations within the domestic sphere and proposes the creation of objects that modulate and adapt to the people who inhabit a space.

The project is divided into two parts: one focused on research, the other on production. The analysis part studies the different conceptualisations of the home and examines how life is structured in the domestic space according to the user who inhabits said space. During the production part, four types of modules were designed that hybridise different elements of the home in order to create new spaces/products. Starting from this premise, I then investigate how the user behaves according to the elements with which he/she interacts. The objective of this work is to study the use and adaptability of these elements to different situations/users. Based on an outline of needs and functions, modules are designed to meet the needs of the user and a furniture system is created to satisfy different functions. The project is a constant exercise in the hybridisation of elements to create different artifacts, thus highlighting the different types of users and current user needs in the domestic sphere.

Four basic elements are proposed: the table, the chair, the sofa and the bed. These elements are understood as capable of providing all functions in the domestic sphere. This work is conceived as a manifesto towards a different perspective on the *modus vivendi*, one which places the user at the centre as a modulator of his or her environment. In order to develop and foster this alternative perspective, I propose three fundamental pillars: the user (lifestyle, needs, identity), the relationship of the object with the space and the production of a prototype.

Understanding the inhabiting subject is crucial in order to conceptualise what his/her domestic space should entail and design in relation to his/her needs and desires. Faced with a growing crisis in terms of housing and a changing relationship with the home, it is necessary to think about alternative living spaces, keeping in mind the user's identity and its expression in the home. Does an object have a determined function, or do we determine its function according to the use we make of it? Can the shape of our furniture modulate our behaviour? Starting from these questions, this thesis focuses on the furniture as an intermediary between the user and the domestic space.

BARCICLISTA PIL ANNA TESDORPF

P. 59

My name is Pil Anna Tesdorpf, but I go under the artist name Pilat. I grew up in Denmark, but now live in Barcelona. I make murals, digital illustration and watercolour paintings. My works are most often centred around feminism and women in sports. I love to use bright colours with a humoristic approach.

I made the *reportage* "Barciclista" for Philip Stanton's class, as biking is a big part of my life. Growing up in Denmark, cycling was a part of my day-to-day life; as a kid, I never gave it too much thought. I have always biked everywhere. Moving abroad has made me appreciate biking more, which is why on the very first day I came to Barcelona I downloaded Wallapop and bought a bike. The bike has given me new friends, and have taken me to places of the city that I would not have seen otherwise. For the Reportage, I interviewed and followed two girls who spend all day on their bikes. Besides competing in races, they also work as bike messengers. They talked about Barcelona as a biking city and told me that the world of cycling is a very inclusive one: in other sports, there might be a division between girls and boys, but the biking community here is for everyone. They also shared that, when you are a woman in this city, having a bike can be very empowering. You can go from A to B very fast, which makes it harder for anyone to disturb or catcall you.

I illustrated my report with various techniques: I used paper cuts, pencil drawings and watercolours. Prior to my postgraduate at Eina, I had worked for one year as a freelance illustrator, only illustrating on my computer. Therefore, it was such a joy to experiment and play around with different techniques.

LLEBRE ABRIL SOLSONA

P. 60

I enhance the eReader reading experience with a poetically-designed case that combines the best of old and new technology. I show how the acts of reading and writing bleed into one another and also present a new kind of book collecting.

I talk about the sensory experience of traditional reading and writing while taking advantage of today's technology to optimise the physical space occupied by large book collections.

I soften the look of technology through two different eReader sleeves: Llebre Llibre, a collection of eBooks that comes in a sleeve that looks like a physical book; and Llebre Llibreta, a notebook-shaped sleeve. Both have a refillable notebook and a pencil inside for taking notes, sketching, diagramming... I defend non-linear thinking and the tangibility of information, because information without emotion cannot be retained, and if we can't remember it, why do we read?

PRELUDI MARC SABORIT

P. 60

The principle on which this work is built and founded revolves around the transformative capacity of design and its ability to bring people together.

Our research considers the practice of designing as a practice capable of nurturing the gathering of people, and at the same time, it considers the act of coming together as one of the most primitive and useful forms of knowledge exchange, one that is quintessential in developing a critical eye.

Preludi is the trigger for a series of differentiated and autonomous participatory actions in which people with specific needs (or not), together with the designer, will generate devices that reflect on the practice of design and the production of things.

EINA X MERCABARNA COORDINATOR: MAR SAIZ

P. 62

Mercabarna presented the new calendar of the Central Fruit and Vegetable Market, with illustrations created by first-year students of the Eina Bachelor of Design. As part of the subject Drawing Strategies, several students were selected to take part in the Mercabarna Illustration Marathon. This was a collaboration between Eina and the BildiGrafiks studio, which was responsible for the conceptualisation and graphic design, and AGEM Mercabarna Wholesalers.

The students had the opportunity to visit the Mercabarna facilities, where they were able to create their illustrations in situ. Thanks to this experience, they were able to learn first-hand about the life of the market, how it works, the variety of products sold and the activities that take place there.

EMBOSCADA #7 ROSA THARRATS

P. 64

Rosa Tharrats' proposal, CARRIERWAVE, involves the collective creation of a textile piece or sculpture that is activated through breathing and laughter. Made of textile fragments, rags, scraps and pieces of recycled clothing, the piece will become imbued with the memory of the Eina Bosc building, through different exercises on the building's walls. The Eina Bosc building has undergone several transformations over the years and, for a long time, was the locus of various conflictive situations. Laughter, in this case, is the transformation ritual that will rid the building of this energy.

Following a collective research task on the previous uses of the Eina Bosc building, its transformation and history, the material will be pasted on the walls of the building for 24 hours to capture—metaphorically speaking—the energy of the building. This action, symbolic and at the same time material, allows a plastic experimentation with the body of the building.

Starting from scraps that have been detached from the walls, a collective structure will be created, which will then be turned into a performance through various laughter exercises. Thus, the project engages in recycling on a double level: both in the recovery of the memory and history of the building, and in its reuse of textile materials.

COHABITAR DIEGO BARBA

P. 68

Cohabitar is a project that arises from the need

to reflect on the way in which we cohabit spaces together with nature, which is often forgotten in urban approaches and in the collective imagination, but which is becoming increasingly important in the face of the current climate emergency. Thus, the project aims to create an ephemeral architecture festival that will serve as a driving force for new approaches to architectural planning and new ways of cohabiting that encourage the regeneration of natural spaces in urban areas. The festival will take place in an ancient natural environment: a forest that was burned down due to the selfish action of human beings.

With the aim of ensuring the festival's memorability and durability over time, three pieces were developed for the public: a magazine, a postcard and a seed box. These items have a strong editorial and photographic component, which emerged after experimentation in graphic production as well as trying different types of papers and formats in the creation of the design.

A cohesive identity is achieved, on the one hand, through utilising the extension of the burned forest, interweaving it and turning it into an almost architectural structure, and through the combination of a font that represents the world of human beings (*Aalte Haas Grotesk*) with one linked to the world of nature (*Baskerville*).

The magazine does not only seek to explain the history of the forest and inform on what transpired there, but also aims to serve as a starting point for collective debate and reflection. It includes interviews with architects, as well as a sample of the structures that can be seen during the festival—here I was able to count on the aid of four people who collaborated in designing structures for the festival. By using a vastly different approach to the twentieth-century idea of the architect as someone removed from reality, the idea was to showcase futuristic projects that will instead bring us closer to it, projects that will allow nature and natural processes to permeate buildings and urban spaces.

Moreover, both the postcard and the box of seeds illustrate that relationship in relation to the magazine, showing in a tactile way how nature can be flattened into an empty and barren space. The idea is for the exhibition to transcend the duration of the event by encouraging public and private entities, as well as collectives, to start making changes on a small and medium scale towards the renaturalisation of our cohabited spaces.

HACÍA BASTANTE CALOR AQUELLA TARDE P.70 ALBA LORCA

Hacia bastante calor esa tarde begins with the gesture of looking at the walls of a museum, a cultural centre or other building; by leaving the gaze fixed on the material constitution of its architecture, between the layers of Western building materials, the crack emerges as a place from which life can emerge. These cracks and fissures enable the flow of the soft tissue through which the arts of the living, among other things, come to announce that the world

needs to learn how to die—to appear and disappear in the spaces between and beyond.

It Was Quite Hot That Afternoon is a mobile exhibition device that examines, from a broad point of view, the museum framework and the arts of the living. The gesture of looking at the museum walls is almost an unconscious gesture. We do it without thinking. We redirect the neck and the head, but that does not guarantee anything more than a rotation of the cervical vertebrae. This movement of the upper body is as embedded in our perception of the world as the conservation or restoration of works of art legitimised by the museum-frame. What would happen if we gave our other organs or senses the space to explore? Maybe we would interact with the world using our whole body instead of only one part at a time. We might, even, stop thinking of the parts as separate. When a body leans in to see something, it also shifts or twists. And as it tilts off its axis, as it extends beyond itself, many other things happen that we can learn to pay attention to. These twists can also generate narratives we should take into account, which can help us to interact using all sensory organs, using a more hybrid, changing posture that is more in tune with nature. We have to somatise our links.

This device is used in unconventional, tangential, continually shifting outdoor spaces of a non-normative nature that are called somatic meeting points. They are places that have abandoned the concept of a single-rooted identity. They do not organise bodies in any specific way nor do they hierarchise the sense organs one above the other. They are found by accessing a way of thinking that pays attention to unexpected gestures, allowing these gestures to reflect a certain pleasure of existing while generating itineraries open to desire. Areas of ruderal vegetation, palm groves or cruising areas are some pertinent examples.

The idea is to become something like guardians of the uneven, of the incohesive, and to give ourselves permission to inhabit the edge of disorder; and thus, from technologies of perception, attention and affection, we can summon and invoke other forms of participation and relationships that manage to transcend the global project. Something like bipedal versions of root systems that grow in a different direction from the main root, create secondary or new ways of connecting and nourish themselves from imaginations rooted in desire, ephemerality or temporality. Thus, we close one eye and pay attention to what the other eye focuses on; we unsettle the gaze and reactivate the dynamics of observation from other places in the body. What role does the gaze play today as the only form of sensory experience, isolated from the rest? What is our relationship with the environment, taking into account the link with it we have created up to now and its consequences? How do the arts of the living emerge from all this?

PUBLICACIONES QUEER P.72 FELIPE ROMÁN OSORIO

This research project focuses on queer publications and, specifically, on the publication *Agenda kuir*. On the one hand, the study uses concep-

tual analysis to elaborate on elements requiring in-depth theoretical reflection. On the other hand, it carries out a field study of recently published books dealing with queer themes, which are analysed from the perspective of aesthetics and design. There is also a practical dimension to this Master's thesis, which is achieved in the artistic processes carried out in the context of the University Master's Degree in Research in Art and Design (MURAD) and, finally, in the creation of the retrospective *Poner el culo: diez años de Agenda kuir* (*Bend Over: Ten Years of Agenda Kuir*).

This research is an attempt to build theories based on my artistic practice, where the method is both process and product. Moreover, this study has several stages, and a different methodology has been followed in each of them.

For the theoretical reflection points, I selected key concepts that intersect with my artistic practice while compiling features for the publication *Agenda kuir*, resulting in three conceptual lines: minoritised literature, working with other people's works and the queer horizon.

The fieldwork consists of studying a sample of queer-themed books published in 2022 in Spanish and that were available in bookstores and libraries in Barcelona. For this purpose, I elaborated a database from sources such as the University Union Catalogue of Catalonia (CCUC), the Catalogue of the Municipal Libraries Network of the Province of Barcelona (ALADI) and the catalogue of the distributor Traficantes de Sueños. This resulted in a total of 111 books. I was able to work with a sample of 43 of these titles, thanks to the collections of the Prole and La Raposa bookstores. The purpose was to provide an overview of the documentary diversity in recent queer-themed publications in Spain.

In terms of artistic processes, I addressed seven significant practices carried out in the last year, most of them in the framework of MURAD modules, plus the *Agenda kuir* exhibition that I organised during the same period. All of these practices are creatively and conceptually related to the research that is the focus of this thesis. Furthermore, each of them contains some formal experimentation and is accompanied by subsequent writing exercises where I describe the work I carried out, as well as reflect on it.

The purpose of this thesis is the compilation of a ten-year retrospective of *Agenda kuir*. The intention of this volume is to rescue content published over the span of a decade, both to give visibility to its creators, and as an act of memory which utilises the past to reflect on the present and the future of queer communities.

EINA X BOVER P.74 COORDINATOR: JORDI BLASI

Students taking the Design of Lighting Elements course as part of their Bachelor of Design were tasked with conceptualising and creating a decorative lighting element (floor lamp, table lamp, wall lamp or hanging lamp) and optimise it in such a way so as to facilitate its industrial mass production.

The project was developed in collaboration with the lighting company Bover, which evaluated students' final proposals, assessing their viability and possible commercialisation.

Starting from a formal experimentation based on a prototype, students publicly defended the six proposals, focusing both on the conceptual ideas and the technical aspects that justify the object's fabrication.

The proposals put forth by the students reflect on the essence of light as a mediator and meeting point. Addressing the interaction between the user and the artefact, and, in its instrumental dimension, considering the lighting fixture in relation to its environment, makes it possible to ensure ease of disassembly, promoting repair and recycling at the end of its life cycle.

QUINTO TERCERA MAY MARTÍNEZ

Quinto Tercera (Fifth Third) was a project of self-exploration—a gift and an ode of gratitude to the people who helped me build myself in the past years.

It is a book dedicated entirely to the magic of coexistence, of the everyday. To the absurdities and inside jokes that come up in the day-to-day, and to the close bonds that we form through living in it. When such special people are part of your daily life, there is nothing more appealing than sharing them with others. In my case, Nacho, Luis and Carmen are the names of the people I so wanted to share with the world.

Each section talks about my flatmates, their tastes and aspirations, as seen through my eyes. It talks about making a space your home and people your family, about having to leave them from time to time, like a hermit. I wanted each page to feel like coming across something intimate, like getting a small peek into what it was like to share a life with them day after day. That is why the zine opens and closes with a sketch of the door of the flat that, during that year, was our home. You enter and leave our apartment at the beginning and end of the zine. The pages are full of references to the inside jokes and songs that brought us together, the names of which can be found on a small paper record player at the back of the zine. I tell you everything about them and nothing at the same time, and that aspect seemed very special to me.

This small fanzine is entirely made up of drawings done au naturel, directly with a ball-point pen and without considering mistakes as such, but viewing them as part of the charm, as art in its purest state. Straight from the sketchbook and into the zine. In fact, the sketchbook aesthetic is pursued throughout. There are unpolished sketches and eyes redrawn five times superimposed on each other because "Nacho's eyes are not so round". I remember how Philip Stanton, the coordinator of the postgraduate programme, always told us that art doesn't have to be perfect, and that the beauty of the drawing, its freshness, sometimes lies in that very imperfection. Having a completely different personal artistic style, I was extremely anxious about embarking on a project of this calibre while experiment-

ing with a new aesthetic. However, this method helped me free myself from the pursuit of the “subjective perfection” that I sometimes subjected my art to, and made me begin to enjoy the freedom of creating without a clear expectation: just enjoying the process and shaping the world with my hands.

TORNEN LES ESQUELLES P.80
EINA OBRA

The first call for projects of LAB Collserola chose to award the initiative *Tornen les esquelles* (The cowbells are back) by Martina Manyà and Ana Vivero. The Collserola Natural Park, which neighbours Eina's facilities, is of great scenic and ecological importance, but is located in a densely populated area. One of the main challenges it faces is the prevention of forest fires. Grazing is an effective and sustainable strategy for the agroecological management of forests, also contributing to the sustainability of the territory. *Tornen les esquelles* aims to rescue and revitalise pastoral culture in Collserola.

The project aims to reuse and revalue the wool collected from the flocks of sheep that graze in the park. Every year several tonnes of wool are buried or burned because there is no coordination for its processing. In light of this, *Tornen les esquelles* highlights the role of rural production and consumption models in the conservation of natural spaces and stresses the urgency of developing new methods of territorial cooperation that recognise and value rural, environmental and cultural resources.

The project encourages collaboration between different sectors, emphasising the value of wool as a raw material and researching new uses and applications for wool. It consists of a series of actions open to the public, which merge theoretical research and artistic and design practice, promoting dialogue and creation. More than 400 people participated in the planned activities, including students from Eina and other academic institutions, artists, professionals from various fields, representatives of public entities, as well as shepherds from Collserola and other interested parties.

The activities programme was rolled out on September 27, 2022 in the Eina Bosc yard, when participants washed 70 fleeces previously selected by Manyà and Vivero from the Collserola shearing. This event was followed up by Wool Day, which provided a forum for reflection attended by local authorities, shepherds from the area and other local actors, as well as artisans and artists; a local produce market; a cooked meal that included ingredients from Collserola; and a three-week Textile Laboratory that guided participants through the process of artisanal wool production, from start to finish.

Through collective work, experimentation and manual work, Manyà and Vivero invited people to exchange knowledge with artists and professionals from the textile industry. Participants included Francesca Piñol, textile artist; Victoria Rabal, director of the Capellades Paper Mill Museum; Sara de Ubieta, textile designer and biomaterials researcher; Isabella Rengifo, textile artist; Solange Delannais, specialist in printing and natural dyes; Pan Wei, sculptor;

Esther Clusas, felter; and Giorgia Filippelli, architect. This first activity resulted in the creation and felting of a large tapestry that brought together local materials, practices, scenes and identities.

This collective experience shows the importance of intervening in the peri-urban margins of the natural park, a transitional area where urban and rural activities intersect. Given the imminent tender of a shed in this area by the Barcelona City Council, the group formed by the members of *Tornen les Esquelles*, the architect Giorgia Filippelli, as well as Pilar Cortada and Olivia Alvarez from Eina Obra, organised the workshop ‘Ephemeral architecture: a shelter for Collserola’, in order to think, prototype and collectively design a temporary bioconstructed structure that functions both as a shelter for sheep and shepherds and as an educational centre aiming to bring people closer to the rural environment.

With the aim of promoting this project, the group collectively prepared and published a report: *Diario de campo. Tornen les esquelles* (Field diary. The cowbells are back). The publication documents the work carried out by the group and includes contributions by Fernando García-Dory, artist and agroecologist, Daniel Palet, textile engineer and wool expert, Eina students and teachers, and other collaborators. The goal is to formally submit this report to the mayors of the municipalities adjacent to the Collserola natural park.

Furthermore, in collaboration with Materfad, the group put together an exhibition titled *Pastoral Futures. Wool migrations*, which ran from November 24, 2023 to January 14, 2024 at the Disseny Hub Barcelona. The exhibition, which delves into the potential of wool to shape alternative futures in the context of pastoralism, includes works by Claudy Jongstra, a Dutch artist and activist, and the *Tornen les esquelles* project. It homes in on the problem of environmental, cultural and economic unsustainability associated with the disappearance of grazing, extensive livestock farming and transhumance. Over 2,500 visitors attended the exhibition.

During the final days of *Pastoral Futures. Wool migrations*, in collaboration with Materfad, there was also a seminar that brought together the artists Claudy Jongstra and Ana Vivero, as well as six experts from different fields: Angel Amurrio (Entheos), Fernando García-Dory (Inland), Gemma Salvador (Llanatura) and Vicente Guallart (IAAC – Valldaura Labs). The event took place on January 11 in the Foyer of the Disseny Hub Barcelona, and was moderated by Robert D. Thompson Casas, scientific director of Materfad, and Pilar Cortada, director of Eina Obra. More than 90 people were in attendance.

ANIMATION P.86
LUCIE DUBOEUF

During my Postgraduate Diploma in narrative Illustration for Children and Teenager's Publications publications, I have had the opportunity to develop several projects, ranging from the creation of characters to the development of wordless comics, and even the conception of an-

imation projects. Although some of these works are more advanced than others, as a whole, they have provided me with the opportunity to learn and experiment in a diversity of formats aimed at children and teenagers. This variety of projects has allowed me to discover different work methodologies while maintaining a focus on the development process.

GROW DOWN! P.86
SASHA RAU

Grow Down! Contemporary Art Playground is an exhibition for children that investigates the theme of childhood memories and experiences, which are reconstructed by contemporary artists in the form of paintings, sculptures and installations. In creating connections between these experiences, it aims to break down the segregation that exists in this sector.

Imagine a space in any contemporary art museum: how does children's laughter sound here? How are their natural movements perceived? Is the museum environment adapted to the needs of children? Or does this world, far from accepting them, instead almost rejects their presence in it? Children in the museum are expected to behave like adults because contemporary art museums are designed for adults. Moreover, adults force children to grow up as soon as possible. Grow up now! Grow up! There is hardly any time left for them to be bored and play, even though we know play is a vital activity for children, one that is essential for their physical, emotional, social and intellectual development. For children to grow harmoniously into adults, they must first live their childhood to the fullest. The exhibition *Grow Down! Contemporary Art Playground* allows them to immerse themselves in the world of contemporary art without stopping them from being children.

URBAN-IT P.88
MARIA IGNACIA CASALE

Urban-It is an innovative project that seeks to improve the dining experience in public spaces in Barcelona, especially in squares and stairways.

Its approach focuses on designing key elements such as cushions, tables, lighting and carrier bags to provide comfort and practicality to users.

The purpose of the project is to foster conviviality and aid socialisation in urban environments. *Urban-It* partners with food venues in residential neighbourhoods to offer citizens the option to enjoy their meals outdoors and create gathering spots in underused locations.

Urban-It's brand identity comes across in its bold colours and distinctive graphic elements, designed to connect with the target audience. It is an initiative promoted at partner locations and through informational materials distributed around the city.

In summary, *Urban-It*'s goal is to improve the quality of life of Barcelona residents by encouraging social interaction and the use of public spaces, fuelled by the belief that rescuing these disused spaces will create a more vibrant and welcoming city.

A CHILE POR UNA NOCHE
KAROL ARAMAYO

I don't remember exactly who was the first person who told me about this bar or if I might have heard about it on TV, Instagram or one of those typical YouTube videos that you watch before traveling to a new country. It was probably my sister, who also lived in Barcelona for a while, who told me about this place, but I'm sure that, among conversations with other Chileans, more than one may have mentioned the name of the famous Perro Pako, a Chilean bar located in the neighbourhood of El Raval.

When I had been living in Barcelona for a few weeks and had already started my classes, my teachers proposed that we do a personal project based on a single, simple premise: to illustrate meeting places in the city.

At first I wasn't sure what I wanted to do or how I wanted to do it. Barcelona still seemed too new a place for me to feel that I had the ability to determine what was or was not a meeting place for its residents. So, at that moment, I could only come up with one theme: food. I had no place in mind, no knowledge of local history, no nothing, but I think from the beginning my only certainty was that I couldn't think of anything more potent to illustrate the concept of meeting and gathering better than food and the act of eating itself, and all that this represents—at least for me.

As the days went by and as I tried to figure out how I could respond to this task, in between all the brainstorming, I remembered that there was a Chilean bar that I could go visit and maybe get some ideas of what I could do. I thought, if I didn't succeed in my research, at least I would have a good time being in a bar while eating and drinking things that reminded me of home.

But not for a second had I expected to feel that special warmth and uniqueness that Perro Pako made me feel from the first moment I entered. From pushing open its doors, so covered with stickers (placed there by previous customers) that there is practically no transparent bit of glass left, to crossing the bar and discovering something like a small museum of objects of different sizes, shapes and colours, related to Chile, everything made me feel as if I was instantly teleported back to my country.

When I was there, I started realising that it was not only the food that was distinctly Chilean, but the way we spoke, too, seemed peculiar to anyone who heard it, with our different accents, speed of delivery and idiomatic expressions. And so language also became a relevant part of this project, forming almost a separate chapter in itself.

Although the scope of this visual essay could be extended far beyond its current one, it makes me very happy to know that, from my little corner of the world, I can let people know more about my country and its particularities. Without a doubt, I would like to take this project up again eventually, to add even more pages to this little book, but for now I am pleased with what it has turned into: a reflection of the affection that—thanks to this bar—I discovered that I had for Chile.

ALUMNI
OMAR SOSA

P. 90

Omar Sosa studied graphic design at Eina and is a co-founder of the magazine and publishing house *Apartamento* (2008), creative director at *Apartamento* Studios and, since 2022, partner of the furniture company BD.

You define *Apartamento* as “a magazine about people, seen through their interiors.” What do these interior spaces tell us about the people living there that we wouldn’t know otherwise?

Most magazines recreate a momentary fantasy through photos of the subject. In our case, the only rule that we never break is that the subject of the interview is photographed in the environment where they live or spend a considerable amount of time in. That does not mean that there is no room for fantasy in the article, since the photographer’s gaze also works as a filter and the space that the subject has prepared for the shoot may also have a certain fantasy element to it. In any case, when we focus on interior design details or on rooms such as the kitchen or bathroom, they tell us a lot of things about a person, things that it is difficult for the person to hide if you know how to interpret them. What continues to fascinate me is how sometimes the interior space doesn’t bear much relation to what the person talks about in the interview or to what you expected from him or her. Or on the contrary, it may be that what you expected of them is totally reflected in their domestic environment.

The magazine celebrated 17 years of existence recently. Have you perceived a change in the way people live during this time?

Our spectrum of people and interior spaces, although arguably following a certain pattern, are too different to be able to tell whether there’s been a significant change that can be applied generically. What I do think is that our gaze has changed faster than those interiors and therefore we pay attention to things that were previously overlooked.

Is what a person decides to show through your magazine closely related to their taste and essence or do you think it is a way for people to project a specific image of themselves?

First of all, one thing does not cancel out the other. Tastes change, adapt, transform, like everything else, even if we don’t notice it. Even if you’re thinking of that one friend who always dresses the same and seems perfectly predictable in his likes and dislikes, his tastes will also evolve over time, even if the change is not a radical one.

It is obvious that today, at least if we’re talking about a certain demographic, there is much more awareness of the spaces we inhabit and the objects with which we surround ourselves. Some say that it’s because of the pandemic, social media, the ecosystem that has developed around these, etc. Whatever the reason, the fact is that we are not insensitive to what we look at on a daily basis, and that changes our preferences when it comes to assigning value to objects and therefore changes what we decide to put in our homes. The value you project onto an object can come from your personal history with

it. For example, it may have belonged to a friend who is no longer alive, or it can be something you saw in the house of someone you admire; it can be used for a specific purpose in a way that makes your life easier and therefore you become fond of it; it may be its material value, how rare it is, or simply the fact that you find it visually pleasing that makes you attached to it.

I also believe that there are objects that can educate you or make you reflect on your taste. I find the latter especially interesting on a personal level. Living surrounded by pieces that you may need some time to decide whether you like them or not is a worthwhile exercise. Sometimes the results may surprise you. I find it very dangerous and extremely boring to have strong opinions about what you like or don’t like. Every time you say, “I hate this or that”, you further cement the image you have of yourself, making it that much more difficult to change. It’s like having a form of arthritis that affects not your bones but your taste, and it spreads to other aspects of your life. I believe that one’s personal taste should always be evolving and that one should remain completely open to liking new things.

With the rise of social media, have intimate and personal spaces also become spaces that are designed to be photographed?

The rise of social media has only magnified something that has happened throughout human history. We are impressionable and inherently social animals. We want what others have. You just need to watch two children play to see that one of them always envies the other’s toys. Historically, interior spaces used to adhere to certain trends that would last decades, and that went hand in hand with historical periods that we would then study in school. Our awareness of the role played by furniture is also quite a recent phenomenon. In the Middle Ages there was no awareness of furniture as we understand it today, just as there was hardly any awareness of comfort. Furniture consisted mostly of utilitarian objects. Even palaces had folding tables and chairs that were carried from one palace to another. The designer profession itself does not appear until the middle of the 20th century. BD was founded by architects who were interested in creating and selling pieces of furniture for their own projects or that they could not find in Franco’s Spain. They looked at Italy and saw things they wanted to have, but that were difficult to import.

I will always remember the various “living spaces” and “guest” kitchen that my family on my father’s side had in Extremadura. There was a living room and a kitchen that was only used on holidays. They were only for show.

Some people still do that today: they buy things that they like but that they can also show off to guests. Having a corner to show off photographs and memorabilia has come to replace the guest room. Are those spaces more or less reflective of who we are? The truth is that I’m not sure. Maybe they fulfil the same function as clothes, which we put on to communicate something concrete. But that certainly happens less often in the

case of interior spaces for the sheer practical reason that you don’t want to be changing tables every two months, even if you have the money to afford such a thing.

You have previously commented that you are attracted to products that have a story, that have a specific origin, that are being used. Can you tell us about the links that form between that type of object and the person making use of it? What must an object have to catch our eye?

There are as many reasons as there are human beings why one builds a bond with an object. As I mentioned before, this can happen for many reasons. What I find interesting to highlight is that while this intellectual exercise of bonding with a material object is healthy, we all see people buying things every day without paying any thought to what they are going to do with these things, without creating any connection with the object they are purchasing, without even being sure if they like it or not. Of course, you can’t blame anyone for falling prey to consumerism when there are so many things around us that promote that attitude. But I do think that practising creating those bonds with objects makes us a little more resistant to impulsive buying. It’s a bit similar to food. When you start becoming more aware and educating yourself about what you eat, you stop falling into the trap of eating something you’ll regret later when you get hungry. Obviously, it will continue to happen, but being conscious of it, without feeling too much guilt about it, is already a step in the right direction.

The same thing happens with objects. That’s where I think ecological thinking begins and ends. Rather than buying something recycled, sustainable, circular or whatever you want to call it, think about what you are going to do with the object and whether it will continue to make you happy in six months’ time, or even if it’s something that can be resold and have a new life. On the other hand, being curious and learning more about who made it, its history, materials, uses, etc. makes our bond with the object richer. This can be applied equally to a straw chair found at a flea market or one from Carlo Mollino.

The interiors that you photograph transmit a sense of warmth. They are lived-in spaces that move away from the perfectionism of other interior design publications. Was this something you had in mind from the beginning or has intuition and your own personal taste led you to this choice?

Apartamento started out of pure intuition and to fill a gap that we saw in the market. In short, we created the magazine that we would have liked to read ourselves but that did not yet exist. The issue of perfectionism is debatable, but in general the houses that tend to appear in architecture and interior design magazines seemed to us devoid of any trace of humanity. They were a far cry from how we aspired to live when we were 25 years old. The visuals that we saw in other types of magazines or in the houses of friends we visited abroad seemed much closer to our aesthetic, more interesting and sexier to us. It’s been a little over 15 years since, but it’s true that back then you couldn’t

look at hundreds of interior spaces a day on your phone and you had to have physical books to see interiors that you liked. Then there was the purely human part that drove us. It was the curiosity to know why someone would decide to decorate their spaces like they did, to know their personal history, what they did for a living, etc. The magazine is about that, about people in their homes, not about homes with people who happen to be living in them. There is no editorial voice that tells you what is good and what is not good design, what you should buy or what is fashionable. *Apartamento* has as many perspectives as the stories we have published. Each one is different, sometimes contradictory, sometimes predictable, sometimes not. Our team has grown a lot over the years, both in terms of the editorial team and in terms of the contributors who propose, photograph or write stories, so our tastes are varied and continue to evolve over time.

Do you think it is precisely this imperfection that makes us, as readers/viewers, to train our gaze to search for details and to try to connect with the spaces in a more personal way?

It’s natural to feel more connected with a space that reminds us of how we live rather than to a fantasy. It is almost the inverse of the “inspirational” approach of traditional magazines. After reading *Apartamento*, you feel that perhaps you are not living as badly as you thought, that your own interior space and life also have value. You learn to appreciate things that maybe escaped your notice before. It may even make you feel safer and better about yourself. It’s the opposite of feeling depressed after seeing a spotless eight-bedroom house with an infinity pool overlooking the sea. A showroom house!

Your partner in crime at *Apartamento*, Nacho Alegre, has said that a few years ago each house was a world in itself and trends were not so standardised. It seems that quality objects that tell stories, capable of being unique and moving, belong to a new conception of luxury in an increasingly uniform context. Is it possible to democratise that one-of-a-kindness?

Nowadays it’s possible to appeal to a very specific type of audience. And although it is small, it is not insignificant when taken as a whole. This is what’s called a niche, but there are many niches, so it is difficult to identify styles or fashions on a global level. That’s all in the past. There are hundreds of styles, fashions, trends, call them what you will, criss-crossing at the same time. Therefore, there’s a kind of shared one-of-a-kindness that gives us the possibility of manufacturing mass-produced products that, when distributed efficiently, cover unique needs. In some way I suppose that this is a democratisation of the singular object, since the prices of these pieces can be similar to what were once mass products. Even so, we can see that there are some trends that influence interior design on a global level. We also see relatively young companies with very specific styles becoming part of increasingly larger business holdings.

However, I worry that once again we will take the particular, skewed sample size we have at hand and mistake it for a general and

universal trend. What I mean is that what we see around us is already biased and personalised based on our taste, profile, age, etc. It is not always as universal as we think it is.

Without a doubt, as far as the idea of luxury is concerned, the more hyper-unique, tailored and rare the object is, the more valuable it is. Hence the limited editions of furniture, for example. Personally, I think that many times it is an artificial way of giving value to something; they are like NFTs but that you can touch. It seems to me that any industrial product is by its very nature serialised and making it exclusive is somewhat forced. I'm not against it, but it's not a natural process.

What would you say your house says about you?

My houses have changed a lot in the last 10 years. I lived in Barcelona, then New York and now I am back in Barcelona in a place that was designed for short stays but that has become the space in which I spend most of my time. It is an open space with wall-to-wall grey carpeting designed by Arquitectura G. I gave them carte blanche to do whatever they wanted with it, since it wasn't going to be used for a long period of time, but it's working out very well for me. If someone had to judge me by space, they would say that I am an order and austerity freak, but this is just an adaptation to the space and to this moment in my life. In New York there was no inch of wall in my house that wasn't covered in paintings, while here my walls are bare. Soon my girlfriend will come to live with me and everything will change again. As I said before, it is a constant evolution.

What objects in your home are you most fond of? Is there any piece of furniture, lamp, or book that you know will always accompany you wherever you go?

I brought very few things with me from my previous homes, but there is one piece that has a special meaning for me and that illustrates well what I was talking about before concerning the evolution of taste. It is a bright orange chest of drawers shaped like a woman. The first time I laid eyes on it was 10 years ago when I was writing an article for *Apartmento*. It was in Jim Walrod's apartment in New York. At the time it seemed to me one of the ugliest objects I had ever seen in my life. After becoming friends with Jim I realized that he constantly surrounded himself with objects that were contrary to his taste, and that would be considered ugly by most people. Unfortunately, Jim died in 2017. This functional sculpture is by Nicola L., a French artist who spent most of her life staying at the Chelsea Hotel in New York and to whom we have dedicated a book this year. This is probably the most extensive publication that we have edited so far, along with our work on the architecture of Cadaqués. Nicola used to create functional pieces that she herself used at home; so, although this piece could easily be found in a gallery or museum, I find it interesting to live with it in the same way that its creator did.

Could you make us a list of some things you would find in your favourite place?

I imagine myself having breakfast in the sun, on the stairs of Casa Malaparte. My girlfriend is lying with her friend on the rooftop

solarium while three other friends are cooking dinner downstairs for tonight's 20 guests. Dinner will start at 8:30, when it's still light out, and we all end up bathing at midnight. The house is almost empty, except for the tables that we joined together for dinner and some sofas covered in white fabric. Since there are hardly any lamps, we light everything with candles. Perhaps the truth is that I do want a "magazine house"—or maybe simply having seen *Le Mépris* recently has upset me a little.

FLUID

NÚRIA VÍLCHEZ

Fluid is a project that aims to reuse an unfinished and abandoned building in Santpedor and turn it into a community of affordable flats for people with low incomes or for young people who want to become independent.

Santpedor has a housing problem: rents are expensive and there is little supply, as there is no possibility of territorial expansion. Young people find it difficult to become independent; it should be noted, however, that this project can also be aimed at middle-class families. Moreover, the villages also need and deserve innovation.

The project proposes to reuse the skeleton of a disused building in order to create modular housing (up to 3 different types of housing) with common spaces, while ensuring that low-emission materials are used for the construction.

This project also wants to focus on reducing the current pace of life, shifting it towards a more human pace. Its main objectives are to solve the climate crisis by utilising usable space, to create affordable decent housing and to increase quality of life.

CAU LA PEDRA: ENTREVEIG

JULIA RODRIGUEZ

A hole, a bowl, an eye that makes the corset and a ray of sunlight that can now enter.

This project is the result of ambling around some disused agricultural and livestock constructions in a region.

A story that gathers reflections, exercises and new ideas about the degradation of these spaces. Thinking about what to do with them, looking at them from the car, on foot, manipulating them in the workshop and remembering them at home.

From the desire to protect the holes with a will to repair, to observing how degradation allows new physical and emotional entries into the territory. From wanting to build to wanting to act. From wanting to see everything to wanting to catch a mere glimpse.

ESPACE ARTISTIQUE JULIAN

LAIA CAMPDELACREU

Espace Artistique Julian is a multicultural space and artist residence. It is a place designed for interconnection, encounters and interdisciplinary work, with varied facilities suitable for any type of activity – whether individual or collective – as well as areas designed to stimulate exchange and social interaction.

This project was born out of a desire to experiment with art and the artistic process.

P. 102

Thus, it does not seek to create a space in which the most important thing is the result achieved, but focuses on the creative and personal process of each artist. The aim is to recover the history of the building and contrast it with the present day, creating a neutral, open and adaptable space for different uses, where history, architecture and art coexist.

The staircase is the backbone of the project, treated as a sculptural element. This element can be tailored to different levels and spatial needs, adapting to the geometry of the building to create large spaces and split levels where artists and makers can come together.

SERRA DE PORT DEL COMTE

P. 108

NUA CARRERAS

This project was born out of the inspiration and emotion evoked by natural spaces, specifically the Port del Comte mountain range, a mountain range in the Catalan Pre-Pyrenees located at an altitude of over 2,000 metres between the regions of Solsonès and Alt Urgell.

It is a sparsely populated region, isolated from the typical Catalan tourist routes, but with many places to visit and many activities for those who enjoy nature. It is an unexploited area that remains unspoiled and wild.

Therefore, the project consists of creating an identity brand for the Serra de Port del Comte in order to increase its visibility and encourage responsible local tourism. Based on its fauna and flora, the aim is to capture and promote the essence of the Serra by creating a graphic system, including illustrations and photographs, that represents this region. This project aims to reach a public that is sensitive to and respectful of nature, so they can get to know, learn about and enjoy the area, while integrating with the natural environment and ecosystem.

EINA X CAMPER

P. 110

COORDINATOR:IRENE SIERRA

Campер challenged Eina students to develop a creative proposal to enhance its ReCamper service, which is committed to circularity. Together, we created a space that allows us to imagine potential futures that can be achieved through design and through the exchange of knowledge between students and companies.

The Camper team, consisting of Gloria Rodríguez, Brand Director, Adriana Rodríguez, Head of the Creative Network, and Alex Delgado, Brand Special Projects, developed a three-session workshop: a first introductory session held at Casa Camper Barcelona, a second session that assessed and guided students' proposals and a final session during which students presented their projects, which was held at Eina Bosc.

This resulted in several disruptive proposals that questioned the modus operandi of the industry and addressed social, environmental and circular economy concerns. The proposals were very diverse in their execution: from sensory circuits for the stores created with the needs of children in mind, graphic campaigns that delved into the intergenerational relationship between Camper customers, store

redesigns based on research into Mallorcan materials and techniques, or speculative proposals that reflected on the need to slow down and engage in patient observation and further research, among many others.

Following this session, students enjoyed a debate together with the Camper team in the facility's patio. The discussion addressed students' concerns as well as highlighting the newest trends in the fashion industry and the importance of manufacturing more responsibly in order to ensure a brighter future for everyone.

UN POSIBLE MAPA DESORIENTADO

P. 114

ANDREA LINARES

The lines that guide us are performative and are established through the repetition of norms and conventions. Following predetermined orientations means aligning with the normative white, cis-heterosexual experience, limiting the deployment of bodies that deviate from the archetype. This generates disorienting effects on those identities that fail to conform to the norm.

However, by refusing to return to straightness, queer corporealities remain in an oblique position that allows us to create new forms of reality and design that are more inclusive and diverse.

This research proposes a potential map for getting lost, a guide for getting sidetracked, for meandering into disorder, for activating other perspectives, for dismantling the pillars that wall us in, and developing a queer gaze and deviant practice.

A final degree project that grew out of readings of "Queer Phenomenology: Orientations, Objects, Others" by Sara Ahmed and "The Queer Art of Failure" by Jack Halberstam.

YO QUERÍA UNA CASA CON JARDÍN

P. 116

ANITA GRZES

I am often inspired by small everyday things that I can see, smell and touch—things that produce an emotional reaction or trigger a memory. I think that's always a good starting point for a project. The project *Luz y sombras* (Light And Shadow) was born based on that same concept. It's an illustrated album, and the story, the feelings and the characters present in it have been with me for a long time. Sometimes, when you've been thinking about a story for years, it's hard to give it shape. That is why I'm still working on this project today.

Sonando con monstruos (Dreaming of Monsters), on the other hand, was very easy and quick for me to create. We could choose between three different titles for our little story, and it had to be an accordion book (a leporello). That meant I had to create a flow, from one illustration to the next, from one page to the next. I let my hands guide me without thinking about it too much.

Quería una casa con jardín (I Wanted a House with a Garden) is a single illustration that I did in the context of a project we worked on for a longer period of time. This illustration represents my wish for the future, but at the same time it is very nostalgic. It shows, in a way, a fantasy version of my grandfather's house, including the garden where we used to have

barbecues with the whole family. I think what I really like to see in other people's illustrations or projects is their personal point of view. There might be things in the artwork that they didn't even want to share, but that came out when they created it anyway. And you, as a viewer, can find them and give them meaning based on your own experiences and perspective.

In terms of style and technique, I like to start analogically: I sketch, collect images that inspire me and then put it all together digitally. I use my iPad as a tool and draw on it as I would on paper. I try to keep the process and illustration as analogue-feeling as possible while still using a digital device, and I also play a lot with different layer configurations. This sometimes creates pleasant surprises, such as a rough texture instead of something smooth or a totally different colour scheme than intended. Not aiming for perfection and allowing yourself to make mistakes is an important part of the creation process, regardless of how or what you create.

CANCIONES DEL ANCLA

P.117

LEYLA VARGAS

Lázaro Cristóbal Comala, originally from the city of Durango, is a talented Mexican singer-songwriter. His melancholy music fuses genres as diverse as folk, *cardenche* (a Mexican folk genre) and the blues. The palpable influence of artists such as Johnny Cash and Bob Dylan adds a unique dimension to his style.

This particular album, released in 2018, commemorates its fifth anniversary, consolidating itself as a seminal work in the artist's career. Lázaro Cristóbal's compositions explore themes such as loneliness, mental health and heartbreak, all tinged with a touch of sharp, scathing humor. The narratives of his songs unfold in the context of Durango, capturing the essence of the desert landscapes of this Mexican city. In this environment, religious images are intertwined with blasphemies and the nostalgic atmosphere of the bars of yesteryear, creating an evocative musical experience.

ALUMNI

P.118

MALVA SAWADA

Art director and graphic designer based in Barcelona, she is half-Japanese and half-Spanish, originally from Madrid. She graduated in Graphic Design at the EASD Valencia, completed her Master's in Typography at Eina in 2008, in which year she also re-located to Barcelona. She is the co-founder of the creative studio Phantasia Services, which specialises in creative direction, branding and communication, as well as the creative director of the eyewear brand Gigi Studios. Previously, she was the creative director of Clase BCN studio.

After more than 15 years of experience in the world of graphic design and art direction, you are currently the creative director at Gigi Studios and co-founder of Phantasia Services. How has your profile changed and how have your interests evolved over the years? What has led to these changes?

At the start of my career, I think what I was most drawn to was editorial design. I studied

graphic design in Valencia, where I participated in several editorial projects designing catalogues and books within the cultural sector and then I moved to Barcelona to do Eina's Master's degree in typography. In 2008 I started working at Clase Bcn, where I specialised in branding, art direction and creative direction, which are the areas of graphic design I feel most at home in today. During my years at Clase Bcn, I participated in all kinds of projects but there is one that stands out and that marked a change in my career: in 2016 I began, together with Dani Ayuso, to handle the creative direction of Enea, a furniture brand from the Basque Country. For a three-year period, we worked hand in hand with photographers Salva López and Yosigo to create the entire visual imagery of the brand. We shot the ads in various nature spots in the Basque Country and the technical photos in spaces that we found in Barcelona and surrounding areas. It's an era of my life that I remember fondly, and it's during this time that I learned the important role that creative direction and art direction play in branding projects.

My collaboration with Gigi Studios began in 2018, and through it I was able to start working in the fashion industry, which is an industry that has always attracted me. At the beginning I was given a one-time assignment to design the website and handle the art direction for the photos, and from there on I went on to take charge of the creative direction of the advertising campaigns. The brand has grown a lot since then, and three years ago, I became the creative director of the communication department; I am in charge of conceptualising and developing the promotional campaigns and leading the graphic design team.

When I left Clase Bcn, I spent two years working as a freelancer with the help of two junior designers. For a while, my goal was to launch my own studio, but the pandemic took its toll on me and I found myself carrying the responsibility of several projects alone without a solid team I could rely on. At that time, I did occasional project collaborations with Edu Martínez Piracés, who had worked alongside me at Clase for several years. Then I decided to join forces with Laura Santarelli, and Phantasia was born in October 2022.

Phantasia covers a wide range of specialisations: branding, content production, and print media, among others. What is your usual work process like?

The work process is very horizontal. The whole team is involved in decision-making, and each person can participate in any project phase depending on what the needs of the project are. There are projects that we each handle individually and others that are split between two or three people. As for the team members, each of us has specific responsibilities: I focus more on creative direction and monitoring the main projects, Edu handles the conceptualisation and project management, and Laura is responsible for design, in addition to developing Phantasia's image and messaging. At the beginning it was just the three of us, and we would hire external collaborators whenever we needed to, but last year we decided to grow the team

to five people, which allows us to dedicate more hours to developing the Phantasia project, both creatively as well as business-wise.

What sets Phantasia apart?

We work horizontally and seek collaborative processes based on empathy and sustainable dialogue. Our practice consists of developing solid concepts and narratives that give rise to experimental visual imagery, while always respecting the nature of the project and making sure we are aligned with its values.

How do references from contemporary visual culture influence the creative and strategic development of a project in the studio?

Being aware of them and using them to our advantage is an essential part of the process. In some cases references from contemporary culture can become a strategy in themselves, such as in the promotional campaign we did for Zumzeig, where we made four fan films emulating scenes from famous films and dubbing over the dialogues to list the advantages of the Zumzeig membership card. Don't miss Ada Colau playing Carmen Maura in the mambo taxi scene from "Women on the Verge of a Nervous Breakdown".

Teaching and research is an important part of Phantasia. Tell us about this vocational practice. How do you share the knowledge and expertise you have at your studio?

All three of us teach classes in different schools because we consider it important to actively participate in training the new generation of creative people. But that's not the only reason we do it; this exchange also enriches us and allows us to listen to young people's concerns and stay up to date with the newest trends that they embrace. Beyond transmitting the theoretical and practical knowledge that we have in the field, our mission is also to instil critical thinking in our students, teach them how to design, starting from the concept, and provide them with references and strategies that can help them grow as professionals.

I teach art direction classes at Idep and Elisava, which are part of their Art Direction and Design Master's programmes, respectively. When I was a student, art direction was hardly given any importance in the study of graphic design. Even today, it is still not highly valued in some parts of the industry. Based on my experience, they have to go hand in hand; I would have loved to have had someone to teach me everything that I share in my classes today.

The promotional campaigns for Gigi Studios have a strong cinematographic influence. You also recently designed the poster for the feature film "My Friend's Friend". Could you tell us about your relationship with cinema? What are your main references and influences?

The first campaign we did, "The Relay", was one that drew heavily from cinema. We wanted to make a fashion film in the style of brands such as Miu Miu, Jil Sander, Gucci... Some films that inspired our aesthetic are Fargo, Paris, Texas, Mulholland Drive and in general the mood of late '80s American cinema. It was the first time that I was in charge of the creative direction of such a large shoot. It was great because we were

able to make a fully scripted one-and-a-half-minute film, which we shot in several locations. Nowadays the needs of the brand and social networks force us to make shorter and simpler pieces, but despite this we always try to tell a story, no matter how small, as we did for our last two campaigns, "Le Club de Lecture" and "The Breakfast". In the latter you can see the influence of Eric Rohmer's films and his scenes of characters sharing a table and having conversations while eating. Other references we drew from were Brazil, Chunking Express, Jaques Tati's sets, the Matrix office scene, Lawrence Anyways and other films by Xavier Dolan, etc.

All Gigi Studios campaigns so far have been directed by filmmakers: Claudia Mallart, María Sosa Betancort, Alba Fredenand and Alba Ricart. As creative director, I am responsible for selecting the teams for each project, and I think it's important to work with women directors in the fashion and audiovisual industries, which are still predominantly male-dominated. Although each one of them has a different perspective, their work shares a strong influence from the world of cinema and also art, which has been key to achieving results that go beyond the purely commercial.

As for the "My friend's friend" project, it's a lesbian farcical comedy directed by Zaida Carmona and inspired by Rohmer's films. The poster features cutouts of the protagonists taken from various scenes from the film, similarly to Rohmer's "Full Moon in Paris", and the font and colour palette were influenced by Juan Gatti's posters for Almodóvar.

Your proposal for Loolios takes a step back from the speed of the reels. Another thing I noticed is that sound plays such a huge role in it, and yet on social networks we often watch videos with the sound on Mute. How do social media formats influence storytelling?

They do influence it a lot, I would say. They can make the work quite difficult if you don't take those limitations into account from the beginning. It's not only an issue of sound but also affects the composition and framing of the image, since often the same promotional video has to be able to work in both 9:16 and 16:9 aspect ratio. This is crazy if you think about it, because in the vertical video you are seeing only a very small part of the horizontal one. The speed with which people consume content is also scary: if a piece of content has not grabbed our attention within the first two seconds, we move on to the next thing. This is also something you have to take into account when editing.

Luckily, there will always be cases where we can ignore all these rules and do what is best for the project, especially if working with brands and clients whose positioning and goal is not only to generate engagement at any price. In the case of the Loolios campaign, "The Landscape" is a quite special project, as it's for a small clothing brand with a very artistic look and, moreover, the concept for this particular collection was created during confinement. Hence that feeling of pausing and waiting for something to happen while you imagine being able to go outside through the illustrations on the garments.

What are your must-haves when you start working on a project?

The truth is that I don't need much. If someone has an interesting proposal for me, if I share the values of the project or if I simply find it fun, that can be enough for me. Over the years I have learned to value my time outside of work more and lately I've been trying to be more selective, although it is still difficult for me to say no when I'm doing a project that I like and where I think I have something to contribute. On the other hand, it's one thing to start a project and quite another to see it through and finish it well. For this, you need to have a good team and a good client.

Who would you like to have dinner with? And what do you think that experience would be like?

With my friends, but talking about life and not work :)

EIVISSA, EL PALAU PAGÈS
AINA ROIG

P.126

Eivissa. El Palau Pagès is a publishing project consisting of the re-publication of the book *Ibiza. Le palais paysan*, by Philippe Rotthier. This publication explores the vernacular architecture and traditional way of life of Ibiza. The aim of this reprint is to convey the importance of the fundamental features of this architecture.

The book is conceived as a material representation of Ibicencan houses, using characteristics typical of this architecture. It adopts the concept of an "architecture without architects" and is linked to DIY, which means "do it yourself".

To complement this work, annexes are incorporated that present different tutorials of craft techniques associated with architecture from Ibiza and the culture that surrounds it. By presenting these traditional techniques, which are in danger of extinction, we aim to recover them, encourage interest in the world of the farmers who practice them, as well as promote active participation in them.

TENSIONS (IN)VISIBLES
MAR PARÉS

P.128

tensions (in)visibles is a performance piece that reflects on the interpersonal relationships space generated in group friendship dynamics, which aims to make visible the tensions and violence hidden in this sphere.

To do so, it presents five case studies and proposes a dysfunctional schema that explains, in each situation, the reason for their discomfort. A single theatrical piece brings together and stages the five narratives analysed.

Through the language of the stage, a visual metaphor is generated that combines stage design and body and object choreography.

MILÒ

MARTA Belver

P.129

Milò is a children's game of interlocking pieces made from recycled high-density polyethylene. It comes accompanied by a book that tells the story of the journey this plastic has taken from its purest state to its final form: this game.

By collecting used plastic, we have created a product that not only recycles material but also tells a story that serves to raise awareness among users at the most susceptible ages, such as early childhood, personifying plastic and creating a link between it and the user.

Milò aims to highlight consumers' lack of awareness when it comes to plastic waste and to demonstrate that, if we try to instil critical thinking about this waste from an early age, this critical thinking will be applied to reality as the generations progress, and therefore generate a positive impact.

ROZADURAS

IRINA GONZALEZ

Insecurities are not only an adolescent problem that arise from a lack of popularity. One small hang-up or complex can impact the life, personality and character of each individual, causing trauma.

This study looks at several physical and psychological complexes, from the most common to the strangest, while the personal stories that accompany them reveal the traumas generated by a society marked by criticism and unrealistic expectations.

Roxaduras uses photography as a care tool, allowing us to get rid of our complexes and empower ourselves. Thus, complexes are put under the microscope in order to destigmatise and normalise them, as well as reduce the toll they take on us.

ALUMNI

ORIOL CABARROCAS

Graphic designer working in Amsterdam and Barcelona. He views his work as a constant exploration of images, whether it is through research and experimentation, self-initiated work, as well as work commissioned by clients. He studied at Eina, where he obtained a degree in Design Culture, and has recently completed the Master's programme *Werkplaats Typografie* in the Netherlands.

Oriol currently works as a freelancer and frequently collaborates with cultural and arts institutions. In this context, he has carved out a space where he can develop transversal projects that involve multiple formats ranging from communication/media to spatial design or animation. His work often generates symbolic systems that start based on a drawing and then expand to different materials and formats.

You studied graphic design, but your projects have a broader perspective, often encompassing other fields. How would you describe yourself as a designer? If you think that you cannot provide a simple definition, could you talk about the multifaceted nature of your work?

Actually, this has always been a practice that I did unconsciously. I ended up studying design somewhat by accident, and without necessarily feeling that it was my true calling. I didn't have a clear idea about what I wanted to do next, so during the years I was a student at Eina I wanted to see how far I could push the envelope in terms of design, how far I could stretch myself. I wanted to use the tools and

P.130

methodologies that I learned there to try different things and to be constantly expanding the areas in which I work. I also think that our generation started our training as designers in an era that was transitioning to a much more fluid idea of what design means, in which the formats of professional design studies were starting to become questioned and personal language started gaining more value.

Over the years, I started fine-tuning a bit more what it is that interests me about design and what doesn't, which types of projects I feel comfortable with and in which direction I want my work to be heading. But I still have this need for constant exploration: in fact, I find it to be one of the most enjoyable things about working as a graphic designer. Design is, I think, a discipline that is constantly being redefined, constantly changing, so that even if you begin from the same starting point, you can then pivot and keep trying different things. Even though I now see this as a positive, I first found it difficult to adopt a more flexible practice, to identify the intersections and crossovers between my interests, and to see how I could articulate a broader and more open vision of my work to others.

Underlying all of my work is my interest in the life of images. I am interested in their autonomy and ability to signify in and of themselves, in their symbolic potential, in their ability to contain language. I'm interested in how images have been used historically and what role they play in today's society. This interest is channelled into different areas such as research, drawing and graphic design, which constantly feed off each other.

In terms of technique, you also work with different materials. Does the technique influence the final result, or does the concept push you towards working with different methodologies and elements in an organic way?

I've never been a stickler for traditional graphic design formats. That doesn't mean that I don't like creating posters and book designs, or that I am not obsessed with things like grams per square metre when it comes to paper, but I do not prioritise it to other formats. I pay a lot of attention to the tactile quality of my works, as well as their materiality, even when it comes to digital images. I want them to evoke a specific collective imaginary and this quality allows us to approach their contents in a very concrete way. For this reason I always try to be as open as possible to different formats. Whenever time permits, I discard the most obvious format and take some time to experiment with different techniques. I think this has a lot to do with the way I like to approach projects, whether my own personal projects or projects that I do for clients.

What is your work process like when you get a new project?

When I get a project, I don't only approach it through a concept but also through a narrative, a kind of hidden guide that can take the form of a myth, a fable, an anecdote, etc. I often draw from existing stories that have certain parallels to what I am trying to communicate. I take advantage of any gaps in these stories to suggest and introduce new elements and thus reframe

or change them. The materiality of the projects is closely linked to this methodology. I try to be open so I can identify which processes make the most sense given what I am attempting to communicate.

Apart from that, I like for my projects to contain a lot of manual and physical work. I think it usually makes the final result better and it's definitely the most fun I have while working. Everything I do starts from the drawing, which I then try to expand to different materials. Even though it seems contradictory, the capacity for technical hypercontrol that you have in a digital context makes me less productive; I tend to become too obsessive, nit-picky and detail-oriented. So I prefer adding a step to the process that remains more dynamic and freer, that introduces a certain degree of randomness.

You recently complete the Master's programme *Werkplaats Typografie*. Could you talk about your experience there?

I suppose this is a common enough story, but the pandemic was an abrupt awakening from the work inertia I had lapsed into over the past years. So I began to rethink my career a bit, to take stock of where I was and consider what I wanted to change in the future. I found I had to dedicate time to learning again, to focus on those interests that, largely due to the precarious nature of my work, I had not previously been able to devote enough attention to. I had to take some time off in order to clear some things up for myself and then see what would happen next.

Werkplaats is a very special Master's degree, founded over 25 years by Karel Martens. His idea was to teach through work. From the very beginning, the courses were provided at his own workshop, and he would work side by side with the students. The programme has changed over time, with additional professors and a whole range of disciplines being added, as well as other experts that come from outside the world of design, but it has kept the spirit of Martens' vision. It is a master's degree that requires you to be absolutely self-sufficient. In fact, it works as a two-year residency under the guidance of tutors, in which you make up a curriculum for yourself and the tutors make it as easy as possible for you to get through everything you wanted to learn. There are no classes, no deliverables, and no other requirements, just a series of "platforms" (a radio programme, an exhibition hall, a bookstore, etc.) that you can use according to what works best for you. It is a very cool Master's degree, since most of the activities arise organically within the group, from the students who organise, teach and critique each other's work. This makes it a very intense experiment in community that requires you to spend a lot of hours sharing your space, projects and life with others. The teaching intersects all aspects of life, and does so in such a radical way that it is difficult to summarise what I have learned during the course. All I can say is that it has been a very enriching experience that I feel very lucky about getting to live.

You have collaborated with various artistic institutions. What do you like about exhibition work that you cannot find in other types of projects?

Even though I'm a designer, my interests and my reference points have always come from the field of visual arts, so getting to work in museums, galleries and art centres inspires and motivates me. Beyond the work itself or the contents of the project I'm dealing with, it's also nice to know how these sorts of institutions work from the inside, both from a curatorial point of view, in terms of mounting artworks and exhibition setup, etc. For me it is a pleasure to be able to contribute to these processes regardless of the scale of each project. It's a context that I'm genuinely interested in, which makes my work a lot more enjoyable. We are currently seeing big changes in the way the art world and its institutions work. These must be redefined to accommodate new ways of thinking, new discourses and alternative ways of understanding art. This also means changing the way in which they communicate information, or in which visitors navigate the space. Graphic design plays an important role in this process. It is crucial in mediating between the artist, the arts centre and the visitor, and provides a framework that helps make sense of the work, that can bring the point of view closer to the observer or leave it up to him to draw his own conclusions. It is a complex balance but one that is interesting to work with.

In fact, you are currently working on a collaboration with MACBA. What are the challenging aspects of this project?

At the moment, I'm working together with Jordi Colomer on preparing his next exhibition at MACBA. It's an intense and very cool project. When you work as a freelancer, you sometimes have the opportunity to work on such large projects, which allow you to both delve deeply into a specific case and branch out into many different formats. For this project, I am helping Jordi to produce some of the works that he will exhibit. I am also in charge of communication, the signage in room and the catalogue, which I am preparing together with Ariadna Serrahima. It's an anthology exhibition that reviews his entire career and work up to the present. Working on an artist's complete oeuvre requires a great deal of empathy because you are manipulating very personal material. You need to understand their evolution as an artist and know how to spot and communicate those things that can apply to the totality of their work.

As with the rest of the exhibitions I have worked on, one of the most interesting parts for me is working on the space design. I am fascinated by the exercise of creating graphic designs that complement the work, that remain accessible and do not overwhelm the space visually, and that at the same time suggest alternatives to the established codes permeating exhibition spaces.

What's the work process like when a project intersects various disciplines? How do you come to an agreement with a wide team of professionals from different industries?

These tend to be the most interesting projects and also the most intense ones. Keep in mind that the design phase normally comes in when the project is already at an advanced stage, so there are already pressures and ten-

sions there that are inherent to the creative process. Therefore, in these cases you need to imbue your work with a great deal of care and empathy. You need to understand the needs of the team and see how your own work can function as a sort of glue that holds it all together. On a more pragmatic level, you also need to be well organized, to stick to deadlines and to be clear and concise in your communication so you don't end up spending half of the workday answering emails. For me it's important to know how to also preserve my autonomy, to have time to experiment and propose interesting things that I am happy with myself. If you don't learn how to do this, it's easy to create based only on the needs of others and miss the opportunity to contribute something more personal to the project. If you find a working context in which you can work fluidly and in which everyone's roles are well defined, it is very satisfying to see how the work you have contributed functions in harmony with a broader universe that you feel a part of.

We've talked about working in teams, but what about the clients you work with?

They're extremely varied. With time, I have reached a point at which my work itself already does the job of explaining my work process, so I am lucky in that that the majority of the projects that come my way are interesting ones. During my years as a freelancer, I have been able to work in very different contexts, even though in the last few years, and above all during my Master's degree, I have been focusing more on the cultural sector, and I have found a space that I like and in which I feel very comfortable. Nevertheless, I never say no to other types of projects if they are projects that interest me. For example, I still do a lot of work in the natural wine sector, on some projects that I very much enjoy.

I tend to have a close relationship with my clients. Using the dialogue with another person as a starting point for my process works very well for me; I like the social aspects of my work. I enjoy the process a lot more if I feel I'm a part of the project I'm working on, and this can only happen by putting effort into the relationship with the other party. You should not see your clients as antagonists to what you want to achieve.

If you could choose what would be your dream project?

I've always been obsessed with everything that has to do with religion and the way in which religion uses imagery. I am interested in trying to understand how symbol systems work and how they end up serving as catalysts for mystical experiences. A project that no one will ever commission me to do but that I would love to do is an illustrated bible. I would love to investigate the appropriate visual representations and how to achieve them by playing to my own strengths and abilities. It must be incredible to work on so much historical material that is surrounded by so much controversy.

educational needs of people with dyslexia, while raising questions about the current education system.

Currently, the education system in Spain does not effectively address the inclusion of students with dyslexia, often providing support resources in the form of dossiers that, unfortunately, tend to separate or marginalise them from the learning process compared to their peers.

With this in mind, the *DIX-KIT* brand aims to create educational materials specifically designed to benefit students with dyslexia. These materials are highly adaptable to each student's needs and can be applied in a variety of settings, both in the educational setting as well as for use at home.

This approach seeks to integrate these tools into the pedagogical methodology in an inclusive manner, so that they not only benefit students with dyslexia, but also enrich the learning experience of all students, without excluding anyone.

The kits are organized into various lexical routes and are structured according to learning levels. The first kit we developed focuses on a beginner-level route based on phonics, providing resources that progressively guide children through the development of word awareness and understanding syllable structure.

Food waste, specifically of fresh bread, is a problem that requires urgent attention.

This project aims to address this problem by creating a new biodegradable material made from bread waste.

After a suitable collection and transformation process, this waste is repurposed into *Glina*, a biodegradable tray that acts as a sustainable alternative for cafeterias.

This solution not only reduces the waste of fresh bread, but is also sustainable and environmentally friendly, as it uses a raw material that is locally sourced and found in abundance.

The relationship between art and mental health reveals itself as a powerful therapeutic tool in its exploration of various artistic forms, such as paintings and poetry, which allow for the expression of complex emotions and encourage self-reflection. This creative process not only fosters creativity, but also facilitates self-exploration, thus helping to reduce stress and anxiety. In the current context of growing mental health awareness, art curation focused on self-care emerges as a valuable practice, providing reflective spaces that connect people to their emotional well-being and inspire them to incorporate self-care practices into their daily lives.

The exhibition *MADE FOR ALL: The Space That Transforms* focuses on exploring the transformative impact of "curating and care" within a community. The goal is to highlight how these practices can foster meaningful connections, promote inclusion and generate a positive im-

pact on society by incorporating diverse voices and individual perspectives. The proposal seeks to investigate how the creation of spaces that centre on self-care can serve as a tool for preservation and transmission of knowledge within communities, thus creating a bridge between the past, present and future.

The comprehensive approach used seeks to spark discussions that promote a sense of belonging and mutual support in the broader community. Through interactive installations, visitors will explore various aspects of mental health and learn strategies for caring for their emotional well-being. The initiative includes dialogues moderated by mental health professionals, educational workshops on stress management and self-esteem, as well as artistic interventions in public spaces to create healthy and welcoming environments, thus building a community committed to its mental well-being.

MADE FOR ALL will also carry out conscious urban interventions in Barcelona, selecting transition areas and tourist spots for this purpose. The exhibition graphics will incorporate and reflect this urban aesthetic, with a map of Barcelona serving as background. An app will also be used to orient the public and provide post-exhibition information. The proposal also highlights the importance of urban furniture as an essential element for social interaction, proposing the creation of a unified language in collaboration with select architect collectives to enrich the community experience in the city.

The strategic locations for the intervention encompass key points in the city, which will be chosen after conducting a detailed study to understand their dynamics. It is essential that the design of the works, whether interactive or not, integrates harmoniously with the existing environment, avoiding barriers and promoting new space uses. The interventions will be organised into distinct sessions such as "In the Moment", "Taking Care of You", "A Pause", "Looking at You", and "Everyday". Each of these will focus on specific aspects of self-care, highlighting everything from mindfulness to the importance of daily care, thus creating a holistic experience.

The project's aim – which it hopes to achieve throughout its duration yet which will outlast its conclusion – is to inspire visitors to recognise the transformative potential of space, art, integration and interaction in our personal development, healing and mental care. By nurturing these practices, we can build a more inclusive and connected future, where diversity is celebrated and empathy is the foundation of our relationships, starting with self-care.

In collaboration with a group of Eina students and alumni, *einaidea* has created the graphic identity of LOOP Barcelona 2023, which takes place from 14–24 November. The project stems from an immersion into the LOOP archive, which gathers original documents from more than two decades of activity of the fair and the festival. A three day-long workshop involving a

group of about twenty collaborators allowed for the emergence of a diversity of media—still in circulation or already obsolete—for the dissemination and presentation of video art: cassettes, dvds, cd-roms, hard drives and papers from artists that have attended or approached LOOP events; as well as event records and recordings that the organisation's team has used to define programme lines or build narratives for each edition. The workshop allowed to examine preview copies of film works by contemporary artists and historical compilations, including LOOP's very own publications dedicated to the writing of key artists in the field of video art.

The collective act of diving led to dazzling associations and speculative re-readings, which crystallised into a documental fiction titled *Láser Madre*. The spontaneous unfolding of this fiction was catalysed, specifically, by revisiting Mary Lucier's script for her video performance *Fire Writing* (1975), which triggered the experiment leading to the conclusion of the workshop; the film essays *After Many a Summer Dies the Swan: Hybrid* (2002), by Yvonne Rainer, and Jean-Luc Godard's *Éloge de l'amour* (2001), viewed simultaneously; and the text „A to Z of HF or: 26 introductions to HF“ (2009) by Antje Ehmann and Kodwo Eshun, read as a breviary to the attention of future authors.

Articulated under the concept *Láser Madre*, the visual and graphic elements of LOOP Barcelona 2023's identity refer to a document of the hypothetic history of video art, or, what writer and filmmaker Jalal Toufic would call the exploration of „a parallel branch of the multiverse“. *Láser Madre* is a film piece that could have existed in another Anthropocene, not exactly this one: an abstract film that narrates the vicissitudes of a beam of red light when going through multiple casings made of plastic and glass. The gentle and exaggerated movements of such light go from hand to hand and from a visual tool to another: captured by a camcorder and reproduced on a plasma screen, which at the same time is filmed by a smartphone whose record is, then, edited on the cloud. *Láser Madre* is an intergenerational crafting where each frame is a poster. The scenes that follow one another suggest masses of tender emotions, cellular life episodes, attempts at domestic melancholy expressionism, potential visions of queer psychedelia, landing of UFOs, nocturnal flights seen at a distance through an infrared light. All of this in silence. The scenes are susceptible of translation, redefinition, through fragments of found language that sometimes add-on to them as subtitles. *Láser Madre* is a collective voice-over, a simulation of a cult film which almost exists.

Láser Madre has been co-created by Ignasi Ayats, Manuel Cirauqui, Ana Habash, Mireia Molina Costa and Alexandre Viladrich, with the collaboration of Flavià Boleda, Esteban Gutiérrez Silva, Júlia Izaguirre, Fuad Ajibola Kareem, Andrea Linares and José Nerín; and with the help and complicity of the entire LOOP team.

L'ANÒMINA MARTA MONRÓS

The Anònima building is a late 19th century factory complex located in the Old Quarter of

P. 148

Manresa. Originally, it provided electricity for the city's street lighting, but the building has no specific use today.

There is also growing concern about the lack of economic and social activity in the historic city centre. This results in streets and buildings ageing or falling into disrepair, and hinders the establishment of an emotional link between the neighbourhood and its inhabitants. This is why we believe it is necessary to intervene in this space.

Thus, the *Anònima* aims to become a hybrid space fulfilling the functions of a market selling local produce from Bages and, at the same time, a meeting place for the residents of Manresa.

Due to the characteristics of the building, the proposal suggests a centralised design that will ensure that existing building features will be respected. The idea is to create a central area housing all market stalls; these stalls will be polygonal in shape to contrast the orthogonality of the building. This feature will provide dynamism, as well as creating a good flow of traffic and sub-spaces to encourage interaction between the building users.

¿A MI ME CONSIDERAS NEGRO?

FUAD AJIBOLA KAREEM

A representation of blackness in Barcelona based on the experience of the young people (blacks and Afro-descendants) who live there.

Letters from different black people about when they realised they were black, recorded conversations with black and Afro-descendant people about their experiences in Barcelona, and photographs presented in the exhibition „¿A mí me consideras negro?“ are all collected here. This exhibition was inaugurated with a conversation between Fatou, the director of the Nea Onnim collective, and myself, with the participation of the public. Everything has been compiled into a publication/book accompanied by my own writings.

ALUMNI

IVAN FORCADELL

Ivan Forcadell is a multidisciplinary artist whose body of work, which stems from the successful marriage of authenticity and expressionism, explores his true self, his roots and his artistic gaze. The artist interweaves accounts of his childhood in the countryside, drawing from folklore while not forgoing irony. He approaches his subject matter with harmony and ease; his characteristic fresh and colourful style is a strong argument in favour of the ability of art to cause awe and a call for the constant reinvention of an artist who views his relationship with his work as the fundamental pillar of his artistic production.

You studied at Eina but you describe yourself as being “anti-school.” Could you talk to us about this contradiction? How would you say going to university has helped you to grow and how has it limited you?

In my opinion, studying should mean stimulating, learning, finding out, cultivating curiosity. It is an interesting process and a basic process at the same time, and I think that from this point of view my studies have contributed

P. 148

P. 150

to my development as an artist. Personally, I was interested in learning about and acquiring artistic references, and this is the reason why I decided to study at Eina. It was because of its founders. I wanted to understand why all the artists trending nowadays (Casamada, Girona, Pisjoan, Tàpies, etc.) had passed through this university.

At the same time, I tend to shy away from established movements and trends. I have little interest in anything that may imply a limitation, classification or pigeonholing, which is why I define myself as anti-school.

I'm not sure if it is a contradiction, but at the end of the day we are all full of contradictions, so it wouldn't seem strange to me if that were the case.

How would you explain your work to someone who is encountering it for the first time?

My work is an extension of the setting in which I have grown and learned, a reflection of my environment and my ties and relationships within it. It is a work that's continuously evolving. I am learning to paint at the same time I understand what I want to say and how I want to say it. It is a result of my need to express myself and my way of being.

So you're saying your work is a result of who you are, of your environment? How does the rural context of the area you grew up in influence your work? What about having your workshop in the Ebro Delta?

We tend to use concepts such as “rural environment” in a very generic way. My rural environment has nothing to do with the environment that we find on the Costa Brava. My rurality is humidity, poverty, mosquitoes, tradition, a connection with the countryside, and a blurring of boundaries in interpersonal relationships. Normally, we would not consider this type of rurality as a postcard-perfect setting. And this is precisely one of my greatest aspirations, to find and exalt the extraordinary among the mundane.

My environment inevitably defines me as a person and as an artist. I paint what I am and what surrounds me. For me, it makes perfect sense to have the studio located in the environment I grew up in, since it allows me to maintain that connection and at the same time it nourishes me.

You draw inspiration from different artists: Louise Bourgeois, Miquel Barceló, etc. Who are your main influences and how have they impacted your work?

To Louis Bourgeois and Miquel Barceló I would add my mother and my grandmother. They all contribute directly or indirectly to my work but in different ways, some for their plastic skills or their use of technique, others for their wisdom, knowledge and way of understanding life.

I would like to know more about your relationship with fashion. You have stated before that “fashion does not exist.” Could you elaborate on this?

As I have mentioned previously, everything that limits, classifies or pigeonholes you is very uninteresting to me, which is why I maintain that fashion does not exist if it is understood strictly as a set of trends.

Fashion should be another vehicle for expression, another way of telling stories and a way to decide who you want to be today. Now, that is interesting to me.

You've worked on sculptures, paintings, prints, etc. Is there any discipline in which you feel most comfortable working? Does the form your work takes depend on the idea, or does the technique define the work?

I feel especially comfortable when I can combine the two. I like to examine and delve into the relationships that you can create by using various techniques, as well as in the results that can come out of them. I mentioned before that I paint what I am, and in the end, the combination of techniques I make use of merely reflects that I am many things and that I do not want to erase any facet of my being. The use of different techniques in my career enriches me as a person and is a good reflection of my concerns, curiosity and hunger for knowledge.

I would say that, in general, it depends on the idea and the path I choose to follow until I end up with the format and material I'm going to use.

What is your process like when you're in your workshop? Are you methodical about it or is every day different?

No two days are the same, no, but I am much more methodical than it might seem at first glance. I am always juggling many things at the same time, which may seem chaotic but at the same time necessarily implies a very high level of organisation. I am organised and orderly, although I do not have a defined routine. I think it's a bit simplistic to think that these two things are mutually exclusive.

Human relations, folklore, childhood, nature and irony are some of the thematic motifs in your work. Could you tell us more about where your passions lie?

I'm passionate about the people I love and their well-being, about finding the extraordinary in my environment and about reclaiming tradition and folklore. I am passionate about plants and my summer garden, cooking, good food, good taste and good company. Bright and plastically attractive colours, and celebrating the mundane.

NATUS

ANNA LABAT

Natus is a fruit company located in Fraga, on the border between Catalonia and Aragon. It has been growing and distributing fresh summer fruit for over 50 years. A family business with an international vocation, *Natus* is committed to high quality and excellence in its products.

This year, the Ministry of Ecological Transition has approved the Royal Decree on Packaging and Waste, which prevents the sale of fresh fruit weighing 1.5 kg or less with plastic packaging.

For this reason, we propose a redesign of the packaging system, a new graphic identity and a change in the company's values and positioning. Through a campaign at points of sale, the aim is to encourage buyers to consume more healthy, local and seasonal produce.

P. 154

PORTA APERTA P. 155
MARIONA PONS

PORTA APERTA is a new model of student residence, set up in a former hostel for pilgrims that is easily accessible by public transport and located less than thirty minutes from Venice.

This project was born out of a problem that is close to my heart after having been one of these students who, in September 2022, arrived without accommodation at my Erasmus destination, in my case Venice. Along with other students, I carried all my suitcases from place to place, looking for somewhere to stay while trying to continue our studies at the foreign university.

The building I propose for refurbishment was a former hostel for pilgrims in the 13th century. I have designed a module consisting mainly of six pieces that can be combined to furnish the whole residence. The pieces fit together without the need for any kind of glue or auxiliary parts.

By combining them, it is possible to create small private bedrooms with three basic structures, from largest to smallest. Everyone can personalise it to their taste and fill it with the pieces that suit them. It is a very small space, but which allows users to enjoy their privacy.

SONAR P. 156
EINAIDEA

einaidea, in collaboration with musician, writer and artist GAIKA, present *TURBULENCE AT BLACK BAY GRENADA* in the 2023 edition of Sónar Festival. Featuring Kidä and with extensive archival curation by Hannah Elsisi, this sonic, performative and audio-visual project is an epic exploration of chaos and collective reckoning that moves through rituals of social revolt and tectonic rupture across Grenada, Egypt and the African diaspora. The turbulence that these sonic rites incite spans from dancehall, triphop and noise to Arab Maqam and Saharan blues.

GAIKA creates music, audio-visual installations, texts, and media performances with a deep sense of decolonial and post-digital emancipation. His sound, in a constant state of tectonic shift, embraces dancehall, hip hop and grime alongside a range of other influences. Both the poetic and audio-visual elements of *TURBULENCE AT BLACK BAY GRENADA* emanate from an archive of references including fluid dynamics, volcanic and underwater agitation, and post-digital hallucination, and centre around the politics of ritual, the poetics of the Antillean Black Atlantic and Caribbean independence and revolution movements, particularly in the island of Grenada.

The project is carried out in collaboration with Fuad Ajibola Kareem and Núria Cintero, students of Bachelor of Design and the Master's Degree in Design of Spaces.

REFUGI P. 158
ONA VILA

The trades and crafts led by women in Catalonia have often been overshadowed by other activities that form part of the country's productive wealth. Although it is true that we are

at a time of resurrection of some specific crafts, these practices, which have been historically led by women, are now experiencing a crisis situation.

With the aim of recovering and promoting this cultural and artistic heritage, as well as understanding the complexity of preserving it, the shelter is proposed as a space for transmission and reflection, a space where we can get to know and talk about this current emergency through the testimony of seven women artisans from Catalonia.

They are seven witnesses who come from four different fields. Seven lives. Seven stories that make up four worlds: the world of puppeteers, the world of *llatadoras* (people who make things out of hemp, esparto grass, etc.), the world of menders and the world of lace-makers. Four worlds seen through the eyes of seven craftswomen. The shelter symbolises a safe place in the face of an emergency and is the ideal space to listen, reflect and, of course, talk about these complex but essential lives.

DE L' INDIVIDU A LA

CONVIVÈNCIA EN SOCIETAT

MIREIA SANDOVAL

The renovation project for the Mental Health Care Home/Residence should serve as a future model, a new proposal for how to approach care homes and rehabilitation centres.

The project is based on the creation of safe, comfortable spaces suitable for a design simulation, which forms the basis of the rehabilitation service. The aim is to achieve domesticity through the idea of an intimate space as opposed to spaces where coexistence is seen as a therapeutic tool.

It aims to carry out a functional reflection on the volumes of intimate spaces, living spaces, reception areas and workshops, as well as how they relate to each other... through the process of designing flats.

Using aesthetic reflection and narrative, the idea of perception is explored in depth, examining how it affects the patient and creates a distance between society and the patient. It investigates the need for aligning oneself, or for a "translator" to decrypt a perception, and specifically a visual perception. What we see and intuit. A window to existing realities.

The project has been developed by working jointly and in a participatory manner with the management, care workers and patients.

EDITA

Eina, Centre Universitari
de Disseny i Art de Barcelona
Barcelona, març 2024

DIRECCIÓ D'ART I DISSENY GRÀFIC

Ignasi Ayats
Irene Sierra

MAQUETACIÓ
Tono Magrans

COORDINACIÓ EDITORIAL
Silvia Brenes
Irene Sierra

TRADUCCIONS
Saúl Chaza
Javier Garriga
Eliza Ariadni Kalfa
Gillian Moore
Anna Salomó

TOTS ELS DRETS RESERVATS
© dels textos i de les
imatges el seus autors
© de les fotografies els
fotògrafs

COL·LECCIÓ
Monografies d'Eina; 37
Projectes d'estudiants
i d'alumni

IMPRESSIÓ
Nova Era Publications

INSTAGRAM
@einabcn

TWITTER
@einabcn

FACEBOOK
@einadissey

YOUTUBE
@einadissey

D. L.
B 4348-2024

ISBN
978-84-09-59054-4

